ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ (ΜΑΚΗΣ)
Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ

ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Δ' ΕΚΔΟΣΗ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ - ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

_Ο εφευρέτης της γραφής και το ψεύδος για τη φοινικική ή την αιγυπτιακή καταγωγή του ελληνικού αλφάβητου.
_Το ψεύδος για την ιστορική Ελληνική Γραφή και η πραγματική αιτία για την οποία υπάρχουν στην Ελληνική Γραφή τα ομόηχα γράμματα Ω(ο) = Ο(ο), ΑΙ(αι) = Ε(ε), Η(η) = Ι(ι) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) …..
_Το ψεύδος για τα μακρά, τα βραχέα και τα δίχρονα φωνήεντα.
_Τα ψεύδη για τα πνεύματα και τα τονικά σημάδια και η πραγματική αιτία για την οποία υπήρχαν αυτά στην αρχαία Ελληνική Γραφή.
_Τα ψεύδη για την ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, τη συμβατική γλώσσα κ.α.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΑΘΗΝΑ»
Α' ΕΚΔΟΣΗ ΑΘΗΝΑ 1998

ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

==========

ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΟΥ (ΜΑΚΗ) Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

(Δ/ντη Υπουργείου Πολιτισμού, συγγραφέα)

Ο εφευρέτης της γραφής και το ψεύδος για τη φοινικική ή την αιγυπτιακή καταγωγή του ελληνικού αλφάβητου. Το ψεύδος για την ιστορική ή στατική Ελληνική Γραφή και η πραγματική αιτία για την οποία υπάρχουν στην Ελληνική Γραφή τα ομόηχα γράμματα Ω(ο) = Ο(ο), ΑΙ(αι) = Ε(ε), Η(η) = Ι(ι) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει) ….. Το ψεύδος για τα μακρά, τα βραχέα και τα δίχρονα φωνήεντα. Τα ψεύδη για τα πνεύματα και τα τονικά σημάδια, καθώς και η πραγματική αιτία για την οποία υπήρχαν αυτά στην αρχαία Ελληνική Γραφή. Τα ψεύδη για την ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, τη συμβατική γλώσσα κ.α.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Περιεχόμενα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο 4
ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ 4
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙ ΑΥΤΑ 4
1. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΞΕΠΕΡΑΣΤΗΚΕ 4
2. Η ΓΡΑΦΗ ΓΕΝΙΚΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟ-ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΧΑΡΙΣΕ Η ΦΥΣΗ, Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ 5
3. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΒΡΗΚΑΝ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΠΗΡΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ '..... 6
4. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΙΚΕΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟ ΠΗΡΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ 8
5. Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ 13
6. Η ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ 13
7. ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ - ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ..... 14
8. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ..... 17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο 27
ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 27
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ 27
1. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΧΡΗΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ..... 27
2. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ 29
3. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ..... 30
4. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΘΟΓΓΟΥΣ..... 42
5. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΝΙΚΑ ΣΗΜΑΔΙΑ 47
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο.....51
ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ 51
ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ 51
1. ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ..... 51
2. Η ΓΛΩΣΣΟ-ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ 53
3. ΑΠΑΡΧΕΣ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ 54
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο 56
ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΙΚΗ 56
ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ 56
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 62
ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:.....62

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1°
ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙ ΑΥΤΑ

1. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΠΟΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΞΕΠΕΡΑΣΤΗΚΕ

Επειδή σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν πάρα πολλές διαφορετικές λέξεις, καθώς και πάρα πολλές διαφορετικές συλλαβές (οι διαφορετικές λέξεις είναι αμέτρητες και οι διαφορετικές συλλαβές είναι πάνω από 500- 700 σε κάθε γλώσσα), άρα είναι αδύνατο να υπάρξει γραφή που να έχει τόσα σύμβολα ή άλλως γράμματα όσες είναι και οι λέξεις ή οι συλλαβές μιας γλώσσας, γιατί τότε κανένας δε θα θυμόταν -χειρίζονταν τόσα πολλά σύμβολα. Ομοίως επειδή σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν πάρα πολλές, αμέτρητες, ομόηχες λέξεις ,άρα δεν είναι δυνατόν να υπάρξει γραφή, τουλάχιστον αξιόπιστη, που να έχει μόνο τόσα γράμματα όσοι και οι διαφορετικοί φθόγγοι των λέξεων, γιατί με αυτή τη γραφή θα γίνονται συνέχεια παρανοήσεις, αφού και π.χ. η ελληνική λέξη που φθογγικά προφέρεται «τίχι» σημαίνει: τείχη (της πόλης), τοίχοι (σπιτιού), τύχη (η μοίρα), τύχει (ρήμα)…: Ομοίως «καλί» = ορθογραφικά: καλοί (επίθετο πληθυντικό) & καλή (επίθετο ενικός) & καλεί ρήμα)… «λίρα» = λύρα (μουσικό όργανο) και λίρα (νόμισμα)….

Προ αυτού οι άνθρωποι επινόησαν διάφορα τεχνάσματα προκειμένου να επιτύχουν την αποταμίευση (καταγραφή) του προφορικού λόγου.

Το πρώτο από αυτά τα τεχνάσματα που επιτεύχθηκε ήταν η ιδεογραφική γραφή, είδη της οποίας είναι η κινέζικη γραφή, η αιγυπτιακή ιερογλυφική γραφή κ.α. Με τη γραφή αυτή καταγράφονται όχι οι λέξεις, αλλά τα νοήματα του προφορικού λόγου και χρησιμοποιώντας για το σκοπό αυτό διάφορα ιδεογράμματα για τις έννοιες που εκφράζει ο προφορικός λόγος και μεθερμηνεύοντάς τα όπως κάνουμε σε ένα κουφό προκειμένου να του δώσουμε να καταλάβει κάτι.

Μετά επινοήθηκε η ετυμολογική γραφή με την οποία καταγράφεται από τη μια η φθογγική προφορά κάθε λέξης με ξέχωρα φθογγικά γράμματα και από την άλλη η ετυμολογία τους (μέρος λόγου, γένος, αριθμός κ.α.) χρησιμοποιώντας για το σκοπό αυτό επιπλέον διάφορα σύμβολα και κάτι όπως γίνεται π.χ. σήμερα στην Αγγλική Γραφή, όπου π.χ. η λέξη που προφέρεται «του» γράφεται tp, όταν σημαίνει προς

(κατεύθυνση), two, όταν σημαίνει δυο (διπλά άτομα) και too όταν σημαίνει επίσης-επιπλέον

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ

Το τέχνασμα, που είναι και το πιο τέλειο και το ποιο εύκολο στον κόσμο, που επινόησαν οι αρχαίοι Έλληνες προκειμένου να καταφέρουν να αποταμιεύουν τον προφορικό λόγο, να καταγράφουν πιστά τις λέξεις, ήταν η επινόηση όχι μόνο τόσων γραμμάτων όσοι και οι φθόγγοι των λέξεων, φωνηέντων και συμφώνων, ήτοι των γραμμάτων: Α(α), Β(β), Γ(γ), Γ(δ), Ε(ε)… αλλά και κάποιων ομόφωνων γραμμάτων, ήτοι των: Ω(ο) = Ο(ο), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Η(η) = Υ(υ) = Ι(ι) … με τα οποία, βάσει κανόνων, αφενός υποδείχνεται από τη μια η πιστή προφορά των λέξεων και από την άλλη η ετυμολογία τους (μέρος λόγου, γένος, αριθμός κ.τ.λ.), γράφοντας π.χ. τα ρήματα με -ω,ει και τα ονόματα με -ο,η,ι, ώστε έτσι να μη γίνονται παρανοήσεις με τις ομόηχες λέξεις,…. πρβ π.χ.: καλώ και καλό, καλεί και καλή….. , λίπη & λείπει & λύπη…. Ομοίως στην Ελληνική Γραφή έχει κανονιστεί να γράφουμε τα κύρια ονόματα με κεφαλαίο γράμμα και τα κοινά με μικρό, για διάκριση των ομόηχων λέξεων, πρβ: νίκη & Νίκη, αγαθή & Αγαθή….. (Περισσότερα βλέπε«ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ».)

2. Η ΓΡΑΦΗ ΓΕΝΙΚΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟ-ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΧΑΡΙΣΕ Η ΦΥΣΗ, Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ανατρέχοντας στους αρχαίους συγγραφείς βλέπουμε ότι ο Αισχύλος, ο Πλάτωνας κ.α. αναφέρουν ότι τα γράμματα, δηλαδή η γραφή γενικώς, είναι δώρο από το θεό στους ανθρώπους, μόνο που ο Αισχύλος λέει ότι αυτό το έκανε ο Θεός των Ελλήνων με το όνομα Προμηθέας, ενώ ο Πλάτωνας (Πλάτων Φαίδρος 274 – 275 και Φίληβος 18 c) αναφέρει ότι, σύμφωνα με ένα μύθο που άκουσε να λένε στην πόλη Ναύκρατις της Άνω Αιγύπτου, αυτός που εφεύρε τα γράμματα είναι κάποιος άνθρωπος ή θεός από την Αίγυπτο με το όνομα Θευθ. Επίσης ο Διόδωρος (1.16) λέει ότι εκείνος που ανακάλυψε, σύμφωνα με τους Αιγυπτίους, τους αριθμούς, τη γεωμετρία, την αστρονομία και επί πλέον τα γράμματα είναι ο θεός Ερμής, ο ιερογραμματέας του θεού Όσιρι, πρβ:

« Προμηθεύς εξηυρον αυτοις γραμμάτων τε συνθέσεις» (Αισχύλος, Προμηθεύς 460),

«Το όνομά μάλιστα του Θεού αυτού είναι Θευθ. Λένε λοιπόν ότι αυτός πρώτος ανακάλυψε τους αριθμούς και τους λογαριασμούς (αρίθμηση) και την γεωμετρία και την αστρονομία και ακόμη το παιγνίδι με τους πεσσούς και το παιγνίδι με τους κύβους και επί πλέον τα γράμματα…» (Πλάτων, «Φαίδρος 274 - 275»)

« Γιατί πρώτος ο Ερμής (ο ιερογραμματέας του θεού Όσιρι) διαμόρφωσε κοινή λαλιά για τους ανθρώπους κι έτσι πολλά αβάφτιστα, μέχρι τότε, πράγματα πήραν το όνομα τους, εκείνος επινόησε τα (ιερά, ιερογλυφικά) γράμματα κι εκείνος καθιέρωσε τις θρησκευτικές τελετές και τις θυσίες προς τιμή των θεών. (Διόδωρος 1,16)

Δεδομένου ότι οι γραφές, όπως και οι γλώσσες, δεν είναι κάτι το έμφυτο, αλλά κάτι το επίκτητο, δηλαδή είναι κώδικες επικοινωνίας εκ των οποίων η γραφή είναι με γραφικά σήματα (γράμματα) και η γλώσσα με φωνητικά σήματα (λέξεις), που δημιούργησε το ανθρώπινο μυαλό και οι οποίες διδάσκονται από γενιά σε γενιά, άρα πράγματι γραφή και γλώσσα είναι δώρα του θεού στον άνθρωπο. Πιο σωστά η κάθε γραφή και η κάθε γλώσσα είναι δημιούργημα που δημιουργήθηκε χάρη στη γλωσσο-γραμματική ικανότητα που διαθέτει ο άνθρωπος και τα οποία (ήτοι: νου, στόμα, χέρια και γλωσσο-γραμματική ικανότητα) χάρισε η Φύση, ο Θεός στον άνθρωπο.

Ο θεός Προμηθέας (προ + μήτις, μάθηση) ήταν ένας από τους πρώτους θεούς, τους καλούμενους Τιτάνες, σύμφωνα με τον Ησίοδο, η προσωποποίησή της θείας Πρόνοια του Ολυμπιακού πανθέου, το αντίθετο του αδελφού του Επιμηθέα, τον οποίο τιμώρησε ο υπέρτατος Θεός Δίας, επειδή πήρε τη φωτιά από τον ουρανό και έπλασε τον άνθρωπο χωρίς την άδειά του. Τα πρώτα γράμματα των αρχαίων Αιγυπτίων ήταν ιερογλυφικά και ιδεογράμματα και προ αυτού οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν το θεό Ερμή ως δημιουργό και ερμηνευτή των γραμμάτων τος, απ' όπου βγήκε και η ονομασία του θεού Ερμής ή αντίθετα από αυτόν προήλθε η λέξη ερμηνεύω.

3. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΒΡΗΚΑΝ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΠΗΡΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ '

Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι οι Έλληνες πήραν το αλφάβητο της Αιγυπτιακής ιερατικής γραφής (των Ιερογλυφικών) και το προσάρμοσαν στη γλώσσα τους, επικαλούμενοι τον Πλάτωνα και το Διόδωρο, οι οποίοι λένε επακριβώς τα εξής «Άκουσα λοιπόν να λένε ότι γύρω από την Ναύκρατι της Αιγύπτου γεννήθηκε κάποιος από τους εκεί θεούς, στον οποίο ανήκει και το ιερό πτηνό που ονομάζουν Ίβη. Το όνομά μάλιστα του Θεού αυτού είναι Θευθ. Λένε λοιπόν ότι αυτός πρώτος ανακάλυψε τους αριθμούς και τους λογαριασμούς (αρίθμηση) και την γεωμετρία και την αστρονομία και ακόμη το παιγνίδι με τους πεσσούς και το παιγνίδι με τους κύβους και επί πλέον τα γράμματα. Και καθώς τότε ήταν βασιλεύς όλης της Αιγύπτου ο Θαμούς, κοντά στη μεγάλη πόλη της επάνω χώρας (της Άνω Αιγύπτου), που οι Έλληνες την ονομάζουν Αιγυπτιακές Θήβες και τον θεό της Άμμωνα, αφού ήλθε σ' αυτόν ο Θευθ του επέδειξε τις εφευρέσεις του και υπεστήριξε ότι πρέπει να διαδοθούν στους άλλους Αιγυπτίους. .....Όταν έφθασε στην περίπτωση του γραπτού λόγου, είπε ο Θευθ, «αυτή λοιπόν η μάθηση, βασιλιά μου, θα καταστήσει τους Αιγυπτίους περισσότερο σοφούς και με πιο καλό μνημονικό, γιατί ευρέθη το φάρμακο για την μνήμη και την σοφία». Και κείνος απήντησε: «Εφευρετικότατε Θευθ, άλλος έχει την δύναμη να εφευρίσκει τα σχετικά με τις τέχνες, άλλος όμως να κρίνει, πόσο θα βλάψουν και πόσο θα ωφελήσουν εκείνους, που πρόκειται να τις χρησιμοποιήσουν. Και εσύ τώρα, επειδή είσαι ο πατέρας των γραμμάτων, εξ αιτίας

προσωπικού σου ενδιαφέροντος ανέφερες το αντίθετο απ΄όσα μπορεί αυτή η τέχνη των γραμμάτων. …». (Πλάτων, «Φαίδρος 274 - 275»)

«Επειδή φωνήν απειρον κατενόησεν είτε τις Θεός είτε και Θειος άνθρωπος, ως λόγος εν Αιγύπτω Θευ τινά τουτον γενέσθαι λέγων, ος πρώτός τα φωνήεντα εν τω απείρω κατενόησεν ουχ εν οντα αλλά πλείω, και πάλιν έτερα φωνής μεν ου, φθόγγου δε μετέχοντα τινός, αριθμόν τινά τούτων ειναι, τρίτον δε είδος γραμμάτων διεστήσατο τα νυν λεγόμενα άφωνα ημιν, το μετά τούτο διήρει τα τε άφθογγα και άφωνα μέχρι ενός εκάστου, και τα φωνήεντα και τα μέσα..... ως ουσαν γραμματικήν τέχνη επεφθέγξατο προσειπών. (Πλάτωνα, Φίληβος 18 c)

« Γιατί πρώτος ο Ερμής (ο ιερογραμματέας του θεού Όσιρι) διαμόρφωσε κοινή λαλιά για τους ανθρώπους κι έτσι πολλά αβάφτιστα, μέχρι τότε, πράγματα πήραν το όνομα τους, εκείνος επινόησε τα (ιερά, ιερογλυφικά) γράμματα κι εκείνος καθιέρωσε τις θρησκευτικές τελετές και τις θυσίες προς τιμή των θεών. (Διόδωρος 1,16)

Παρατηρώντας προσεχτικά τα ως άνω βλέπουμε ότι ο Πλάτωνας και ο Διόδωρος δεν αναφέρουν το ποιος είναι εκείνος που εφεύρε το ελληνικό αλφάβητο ή τη γραφή γενικά, αλλά ποιος εκείνος που ανακάλυψε τους αιγυπτιακούς αριθμούς και τα αιγυπτιακά γράμματα κ.α., σύμφωνα με τους Αιγυπτιακούς μύθους και οι μύθοι αυτοί λένε ότι είναι ένας άνθρωπος ή θεός με το όνομα Θεύθ ή Ερμής.

Πιο απλά οι μύθοι που αναφέρουν ο Πλάτωνας και ο Διόδωρος εδώ είναι Αιγυπτιακοί και συνεπώς μιλούν για το ποιος θεός ή άνθρωπος είναι εκείνος που θεωρούν οι Αιγύπτιοι ως εφευρέτη των γραμμάτων τους, του Αιγυπτιακού αλφάβητου και όχι των ελληνικού.

Πέραν αυτού θα είχαν πάρει οι Έλληνες το αλφάβητο από τους Αιγυπτίους, αν η Ελληνική Γραφή είχε τον ίδιο μηχανισμό (τεχνική) γραφής με την αιγυπτιακή (ιερογλυφικά), καθώς και τα ίδια σε σχήμα γράμματα, κάτι που δεν ισχύει. Τα ελληνικά γράμματα είναι γραμμές, εξ ου και γράμματα, ενώ τα αιγυπτιακά είναι ιδεογράμματα ζωων ή πραγμάτων: A = αετός - άλφα, B = πόδι = βήτα, D = χείρα, F = φίδι, m = κουκουβάγια, Λ = λιοντάρι…

Η Ελληνική Γραφή γράφει και την πιστή προφορά και την ορθή ετυμολογία των λέξεων με την επινόηση των ομόηχων γραμμάτων Ω= Ο, Ι = Η = Υ…. (γράφοντας π.χ. τα ρήματα με –ω,ει, τα θηλυκά με –η, τα ουδέτερα με –ο,ι, τον πληθυντικό με –οι……), π.χ. καλώ και καλό, καλή και καλεί και καλοί…, κάτι που δεν κάνει η Αιγυπτιακή Γραφή.

Ειδικότερα ο τρόπος γραφής της Ελληνικής Γραφής είναι εντελώς διαφορετικός από εκείνον της Ιερογλυφικής Γραφής. Η Ιερογλυφική Γραφή γράφει τις λέξεις με τον ίδιο τρόπο που γράφει και η Φοινικική Γραφή. Στην Ιερατική και στην Φοινικική Γραφή οι λέξεις γράφονται από δεξιά προς αριστερά, ήτοι αντίθετα απ΄ ό,τι στην Ελληνική. Τα φωνήεντα εκεί γράφονται με σημεία, τα οποία μπαίνουν πάνω και κάτω από τα σύμφωνα. Συνάμα υπάρχουν και τα απρόφερτα γράμματα άλεφ και αγίν, που είναι όχι όπως τα ελληνικά άλφα και γιώτα, αλλά όπως αυτά της Φοινικική Γραφής, όπου βλέπε περισσότερα. Απλά τα

γράμματα και σημεία της φοινικικής γραφής διαφέρουν σε σχήμα από αυτά της Ιερατικής Αιγυπτιακής Γραφής, όμως ο μηχανισμός τους είναι ο ίδιος.

Στο ελληνικό σύστημα γραφής υπάρχουν γράμματα και για τα σύμφωνα και για τα φωνήεντα και επιπλέον τα κεφαλαία και τα μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ)…, καθώς και τα ομόηχα γράμματα Ο(ο) = Ω(ω), Η(η) = Ι(ι) = Υ(υ) = ΟΙ(οι)…. με τα οποία, βάσει κανόνων, υποδείχνουμε στη γραφή και την πιστή προφορά και την ορθή την ετυμολογία των λέξεων, δηλαδή αν αυτό για το οποίο μιλούμε είναι αρσενικό ή θηλυκό, ουσιαστικό ή επίθετο κ.τ.λ., ώστε να έχουμε από τη μια την πιστή προσφορά των λέξεων και από την άλλη βοήθεια και στην κατανόηση των λέξεων (εύρεση της ετυμολογίας, άρα έννοιας των λέξεων) και διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ.: καλώ & καλώ, καλό & καλό, καλός & καλώς .

Συνεπώς άλλο η Ελληνική Γραφή και ο εφευρέτης της και άλλο η αιγυπτιακή και ο εφευρέτης της. Το μόνο κοινό που έχουν είναι γραφή η μία γραφή και γραφή και η άλλη, καθώς και μερικά όμοια γράμματα και τίποτε άλλο, κάτι όπως συμβαίνει και με το ποδήλατο με το αυτοκίνητο.

4. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΟΤΙ ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΙΚΕΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟ ΠΗΡΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι οι Έλληνες πήραν το φοινικικό αλφάβητο και το προσάρμοσαν στη γλώσσα τους, επικαλούμενοι τον Ηρόδοτο, ο οποίος λέει επακριβώς τα εξής: « Οι Γεφυραίοι, στους οποίους ανήκαν οι φονιάδες του Ιππάρχου, κατάγονταν αρχικά, κατά τα λεγόμενά τους, από την Ερέτρια, όμως, όπως εγώ εξακρίβωσα ύστερ᾽ από έρευνα, ήταν Φοίνικες…….. Οι Φοίνικες που ήρθαν μαζί με τον Κάδμο στην Ελλάδα και μέρος τους ήταν οι Γεφυραίοι, κατοίκησαν πολλά και διάφορα μέρη σ' αυτήν τη χώρα, εισήγαγαν και τη διδασκαλία στους Έλληνες και μάλιστα τα γράμματα, που δεν ήταν πριν γνωστά τους, νομίζω («ως εμοι δοκέειν») αφού οι Φοίνικες λέγεται ότι είναι αυτοί που ανακάλυψαν τα γράμματα και οι Έλληνες στον χρόνο συγχρόνως με την αλλαγή της γλώσσας (της φωνής) μετέβαλαν και την διάταξη των γραμμάτων . Διαβιούντες τότε οι Ίωνες με τους Γεφυραίους παρέλαβαν από αυτούς τα γράμματα και λίγα απ' αυτά τα μεταρρύθμισαν και ως απ' αυτό, και δικαίως, τα μεταρρυθμισμένα, τα ονόμασαν ιωνικά, μια και ήταν δικής τους εφεύρεσης και τα υπόλοιπα φοινικικά ως εισαγωγής από τους Φοίνικες: « (Ηρόδοτος (Ε 57 – 59)

Καταρχήν παρατηρώντας τα ως άνω λεγόμενα του Ηρόδοτου (Ε 57-59) βλέπουμε ότι όσα λέει τα λέει όχι ως πραγματικό γεγονός που διαπίστωσε και κατέγραψε ή που είδε να αναφέρει κάποιος άλλος ιστορικός, αλλά ως γνώμη, ως προσωπικός υπολογισμός («ως εμοι δοκέειν..», «ως δε εγώ αναπυνθανόμενος ευρίσκω…»), άρα ως τέτοιος υπολογισμός μπορεί να είναι και λάθος.

Και είναι σαφέστατα λάθος, γιατί:

1) Οι άλλοι αρχαίοι συγγραφείς: Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74), Πλούταρχος («Περί κακοηθειών του Ηροδότου») απάντησαν στον Ηρόδοτο και του είπαν ότι ψεύδεται και μάλιστα με κακοήθεια (στην πραγματικότητα λόγω λανθασμένων πηγών).

Ειδικότερα ο Πλούταρχος αναφέρει ότι ο Ηρόδοτος είναι «κακοήθης» , γιατί λέει πως οι Γεφυραίοι (οι αδελφοί Αρμόδιος και Αριστογείτων, οι Φονιάδες του Ίππαρχου, του γιου του Τύραννου Πεισίστρατου στην Αθήνα) ήταν από τη Φοινίκη και επίσης ότι αυτοί είχαν φέρει τα γράμματα απο τη Φοινίκη μαζί με τον Κάδμο και τα δίδαξαν στους Έλληνες, ενώ δεν είναι έτσι, γιατί αυτοί ήταν Αθηναίοι με καταγωγή από την Ερέτρια της Εύβοιας, πρβ:

"Αριστογείτονα μέντοι ουκέτι κύκλω και κακώς, αλλ΄ αντικρυς δια πυλων εις Φοινίκην εξελαύνει, Γεφυραιον γεγονέναι λέγων ανέκαθεν΄ τους δε Γεφυραίους ουκ απ΄ Ευβοίας ουδ΄ Ερετριεις, ώσπερ οιοντα`ι τινες, αλλά Φοίνικας ειναι φησιν, αυτός ουτω πεπυσμένος".....(Πλούταρχος "Περί της Ηροδότου Κακοήθειας" 860, 23, F).

Και `έχει δίκιο σ' αυτό ο Πλούταρχος, αφού το Ψήφισμα Δημοφώντος (Ανδοκίδης, "Περί των μυστηρίων" 96 - 98), ο Αριστοτέλης (Αθηναίων Πολιτεία, κεφ.18), ο Θουκυδίδης (Α, 20-21 , Στ 53 - 60), ο Πλάτων (Ίππαρχος 229 b – e) κ.α. αναφέρουν ότι οι φονιάδες του Ίππαρχου (= ο γιος του Τύραννου Πεισίστρατου) δεν ήταν Φοίνικες Γεφυραίοι, όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος, αλλά οι Αθηναίοι αδελφοί Αρμόδιος και Αριστογείτονας κατά το κίνημα των δημοκρατικών εναντίον της τότε τυραννικής διακυβέρνησης των Αθηνών και γι αυτό οι δημοκρατικοί Αθηναίοι τελούσαν στη μνήμη τους αθλητικούς αγώνες.

Ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74) αναφέρει ότι κάνουν λάθος όσοι λένε ότι οι Φοίνικες βρήκαν τη γραφή, γιατί στην Ελλάδα πριν έρθει εκεί ο Κάδμος από τη Φοινίκη υπήρχε η καλούμενη Πελασγική Γραφή, ήτοι αυτή που ο Άγγλος αρχαιολόγος A. Evans μετονόμασε σε «Γραμμική Γραφή».

Πελασγοί λεγόταν το μεγαλύτερο από τα πρώτα φύλα που κατοικούσαν στην Ελλάδα και ως εξ αυτού η Ελλάδα αρχικά λεγόταν Πελασγία, τα οποία μετά τα Τρωικά αποτέλεσαν το Ελληνικό έθνος (βλέπε: Θουκυδίδης (Α, 1-9 κ.α.), Ηρόδοτος Β. 56: «…της νυν Ελλάδος, **πρότερον** δε Πελασγίης **καλουμένης**»., Διονύσιος Αλλικαρνασσεύς, «Ρωμαϊκή Αρχαιολογία», Ι 17:«ην δε και το των Πελασγών γένος ελληνικόν».

Ο Διόδωρος Σικελιώτης αναφέρει επίσης ότι όταν ήρθε στην Ελλάδα ο Κάδμος (ο οικιστής της Θήβας) από τη Φοινίκη και έφερε τη φοινικική γραφή, την χρησιμοποίησε ο ποιητής Λίνος, γεγονός που ήταν η αιτία να λέγεται πως οι Φοίνικες βρήκαν τα γράμματα και συνάμα να γίνεται λόγος για φοινικικά γράμματά, ενώ η αλήθεια είναι ότι τα γράμματα δεν είναι έργο των Φοινίκων, όπως λέγεται, αλλά των Πελασγών, τα οποία ιδιοποιήθηκαν οι Φοίνικες, ενώ αυτοί απλώς μετέβαλλαν το σχήμα των Πελασγικών γραμμάτων. Όταν, λέει επίσης ο

Διόδωρος, αφανίστηκαν λόγω κατακλυσμού τα ελληνικά γραπτά μνημεία, βρήκαν την ευκαιρία οι Αιγύπτιοι και ιδιοποιήθηκαν τις εφευρέσεις των Ελλήνων στην αστρονομία και οι Φοίνικες στη γραφή, πρβ:

«… Στους Έλληνες λέγεται ότι πρώτος ανακάλυψε τους ρυθμούς και το τραγούδι ο Λίνος και όταν ο Κάδμος έφερε από τη Φοινίκη τα λεγόμενα γράμματα, πρώτος αυτός μετέφερε στην Ελληνική Γλώσσα, όρισε την ονομασία του καθενός και χάραξε το σχήμα τους. Γενικώς όλα μαζί τα γράμματα ονομάστηκαν Φοινικικά, επειδή μεταφέρθηκαν στους Έλληνες από τους Φοίνικες, ειδικά όμως, επειδή πρώτοι οι Πελασγοί χρησιμοποίησαν τους φερόμενους χαρακτήρες προσαγορεύτηκαν Πελασγικά……. Ο Λίνος, λοιπόν, λένε πως συνέταξε με Πελασγικά γράμματα αφήγημα με τις πράξεις του πρώτου Διόνυσου και τους λοιπούς μύθους και το άφησε στα απομνημονεύματά του. Με τον ίδιο τρόπο χρησιμοποίησαν τα Πελασγικά γράμματα ο Ορφέας και ο Προναπίδης, που ήταν δάσκαλος του Ομήρου και εμπνευσμένος τραγουδοποιός. Το ίδιο και ο Θυμοίτης…. (Διόδωρος Σικελιώτης, βίβλος 3, 67)

« Οι Ηλιάδες (= οι Ρόδιοι) , τώρα, που αναδείχτηκαν ανώτεροι απ ' όλους, ξεχώρισαν στη μόρφωση και κυρίως στην αστρονομία. Εισηγήθηκαν πολλά σχετικά με τη ναυτιλία και όρισαν τον χωρισμό της ημέρας σε ώρες. Ο πιο προικισμένος α π ' όλους ήταν ο Τενάγης που τον σκότωσαν οι αδελφοί του από τον φθόνο τους. Όταν αποκαλύφθηκε η συνωμοσία, όλοι όσοι συμμετείχαν στον φόνο έφυγαν. Από αυτούς ο Μάκαρ έφτασε στη Λέσβο, ο Κάνδαλος στην Κω, ενώ ο Ακτίς βάζοντας πλώρη για την Αίγυπτο ίδρυσε τη λεγόμενη Ηλιούπολη, δίνοντας της το όνομα του πατέρα του απ' αυτόν έμαθαν και οι Αιγύπτιοι τα θεωρήματα της αστρονομίας. Όταν , όμως, αργότερα έγινε ο κατακλυσμός στους Έλληνες και από τις βροχοπτώσεις χάθηκαν οι περισσότεροι άνθρωποι, μαζί μ' εκείνους συνέβη να καταστραφούν και τα γραπτά μνημεία, και γι' αυτή την αιτία οι Αιγύπτιοι, βρίσκοντας την ευκαιρία, ιδιοποιήθηκαν όλα τα περί αστρονομίας και επειδή λόγω της άγνοιας τους οι Έλληνες δεν μπορούσαν πλέον να επικαλεστούν τις γραπτές μαρτυρίες, ενισχύθηκε η άποψη ότι πρώτοι οι Αιγύπτιοι ανακάλυψαν τα άστρα Με τον ίδιο τρόπο, μολονότι και οι Αθηναίοι ίδρυσαν πόλη στην Αίγυπτο, που ονομαζόταν Σάις, το γεγονός αυτό ξεχάστηκε λόγω του κατακλυσμού**. Γι' αυτές, λοιπόν, τις αιτίες, πολλές γενιές αργότερα, ο Κάδμος του Αγήνορα θεωρήθηκε ότι πρώτος έφερε τα γράμματα από τη Φοινίκη στην Ελλάδα και από τον καιρό του Κάδμου και στο εξής, πίστευαν για τους Έλληνες πως έκαναν πάντα συμπληρωματικές ανακαλύψεις στην επιστήμη των γραμμάτων, καθώς ένα είδος καθολικής άγνοιας κατείχε τους Έλληνες**». (Διόδωρος Σικελιώτης, βίβλος 5, 57)

«Στις Μούσες, δόθηκε από τον πατέρα τους, η ανακάλυψη των γραμμάτων και η σύνθεση των επών, η λεγόμενη ποιητική. Σε εκείνους που λένε πως οι Σύριοι είναι οι εφευρέτες των γραμμάτων, πως οι Φοίνικες τα έμαθαν από εκείνους και τα παρέδωσαν στους Έλληνες και πως αυτοί οι Φοίνικες ήταν εκείνοι που έπλευσαν με τον Κάδμο στην Ευρώπη και πως γι αυτό οι Έλληνες ονομάζουν τα γράμματα Φοινικικά, απαντούν πως οι Φοίνικες δεν ήταν οι αρχικοί εφευρέτες και πως το μόνο που έκαναν ήταν να αλλάξουν τη μορφή των γραμμάτων και, καθώς η πλειοψηφία των ανθρώπων τα χρησιμοποίησε αυτό το είδος των γραμμάτων, γι αυτό τους δόθηκε η παραπάνω ονομασία»…… (Διόδωρος Σικελιώτης. βίβλος 5, 74)

«…φασίν τους Φοίνικας ουκ εξ αρχής ευρείν, αλλά τους τύπους των γραμμάτων μεταθείναι μόνον…». (Διόδωρος, Σικελιώτης, βίβλος 5, 57 - 74).

Στον Πλατωνικό διάλογο «Τιμαίος ή Περί φύσεως» αναφέρεται ότι όταν ο νομοθέτης και ένας από τους 7 σοφούς της αρχαιότητας Σόλωνας ο Αθηναίος (έζησε το 639 - 559 π.Χ.) επισκέφτηκε την Αίγυπτο, οι ιερείς της Σάιδας (= η αρχαία θρησκευτική πρωτεύουσα της Αιγύπτου)

του είπαν ότι στα ιερά τους βιβλία είναι καταγεγραμμένα μεταξύ άλλων και τα εξής:

α) Στη γη έγιναν πάρα πολλοί κατακλυσμοί και όχι ένας, αυτός του Δευκαλίωνα, όπως αναφέρουν οι Έλληνες και εξ αιτίας αυτών των κατακλυσμών χάθηκαν ορισμένοι παλαιότεροι πολιτισμοί, όπως π.χ. ο πολιτισμός των Ελλήνων πριν από τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα. Οι Έλληνες δε γνωρίζουν αυτό, γιατί μετά τον κατακλυσμό αυτοί που έμειναν δεν ήξεραν να γράφουν.

β) Ο Ελληνικός Πολιτισμός είναι πιο παλιός από τον Αιγυπτιακό και ο Ελληνικός, λαμβανομένου υπόψη και εκείνου που υπήρχε πριν από τον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα, μετρά 9.000 έτη και ο Αιγυπτιακός λιγότερα κατά 1000 χρόνια, δηλαδή 8000 έτη:

«Εσείς ξέρετε έναν μόνο μεγάλο κατακλυσμό, του Δευκαλίωνα. "Εγιναν όμως προηγούμενα πολλοί άλλοι μεγάλοι κατακλυσμοί, τους οποίους οι δικοί μας αρχαίοι τους κατέγραψαν..» (Πλάτων "Τίμαιος" 23 Β).

«Ο ιερεύς λοιπόν του είπε: «Δεν υπάρχει λόγος να μη το κάμω, Σόλων, αλλά Θα σου τα πω και προς χάριν σου και χάριν της πόλεώς σας, προ πάντων όμως προς χάριν της θεάς, η οποία και την ιδικήν σας και την ιδικήν μας χώραν επροστάτευσε και ανέθρεψε και εμόρφωσε, την ιδικήν σας χίλια χρόνια πρωτύτερα, αφού επήρε το σπέρμα διά σας από την γην και τον Ήφαιστον και αργότερα την ιδικήν μας. Εις τα ιερά μας βιβλία είναι γραμμένον, ότι η διοργάνωσις πόλεως εδώ έγινε προ οκτώ χιλιάδων ετών. Θα σου διηγηθώ λοιπόν με λίγα λόγια διά τους νόμους που είχαν και διά το πλέον ωραιότερον που έκαμαν οι προ εννέα χιλιάδων ετών συμπολίται σου, άλλοτε, όταν θα έχωμεν ευκαιρίαν, Θα είπωμεν τας λεπτομερείας δι' όλα αυτά αφού θα έχωμεν εμπρός μας τα ίδια τα κείμενα». "(Πλάτων "Τίμαιος" 23 δ-ε)

2) Ο Κάδμος, σύμφωνα με το Πάριο Χρονικό, ήρθε στην Ελλάδα με Φοίνικες και έκτισε την πόλη Θήβα ή Καδμεία της Βοιωτίας το έτος 1519 π.χ. (= το έτος 1255 πριν από το Διόγνητο) και σύμφωνα με την Αρχαιολογία (τον Άγγλο αρχαιολόγο Αρθούρο Έβανς κ.α.) στην Ελλάδα πριν έρθει ο Κάδμος στην Ελλάδα υπήρχε γραφή, η καλούμενη Γραμμική Γραφή, άρα έχει δίκιο ο Διόδωρος για όσα είδαμε να λέει πιο πριν, σχετικά με την πελασγική γραφή.

Η Γραμμική Α, σύμφωνα με τους αρχαιολόγους, είναι ιδεογραφική και χρονολογείται από το 1800/1700-1500 π.Χ. και η Γραμμική Β' είναι φωνητική και χρονολογείται από το 1500 -1200 π.Χ. και η αποκρυπτογράφησή της απέδειξε ότι παριστάνει ελληνικές λέξεις.

3) Ο υπολογισμός που έκανε ο Ηρόδοτος , για να πει ότι οι Έλληνες πήραν τη γραφή από τους Φοίνικες είναι λάθος. Ο Ηρόδοτος λέει ότι αφού κάποια γράμματα του ελληνικού αλφάβητου λέγονται Ιωνικά και αφού αυτός ο ίδιος είδε στη Θήβα επιγραφές με Φοινικικά γράμματα, άρα, υποθέτει ότι όταν ήρθε ο Κάδμος με Φοίνικες και έκτισαν τη Θήβα

στη Βοιωτία έφεραν και το φοινικικό αλφάβητο, το οποίο πήραν οι Ίωνες των Ελλήνων και το μεταρρύθμισαν, όταν άλλαξε στο χρόνο η φωνή τους, προκειμένου να προσαρμοστεί στη γλώσσα τους. Ωστόσο αυτό είναι μια λάθος υπόθεση, γιατί;

Α) Πράγματι στη Θήβα της Βοιωτίας υπήρχαν επιγραφές με φοινικικά γράμματα, το λένε και άλλοι αρχαίοι συγγραφείς, γιατί τη Θήβα την είχαν ιδρύσει οι Φοίνικες με τον Κάδμο, όμως αυτό δε σημαίνει και ότι αφενός η Ελληνική Γραφή έχει προέλθει σίγουρα από τη φοινικική και αφετέρου ότι πιο πριν στην Ελλάδα δεν υπήρχε ντόπια γραφή. Ο Διόδωρος και η αρχαιολογία, όπως είδαμε πιο πριν, λένε ότι υπήρχε η Γραμμική Γραφή και από εκεί προήλθε και η Φοινικική και η Ελληνική και η Πελασγική

Β) Πράγματι ορισμένα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου λέγονται Ιωνικά, όπως τα Ω, Η, όμως αυτό όχι για τους λόγους που νομίζει ο Ηρόδοτος, αλλά επειδή τα γράμματα αυτά υπήρχαν αρχικά μόνο στο Ιωνικό αλφάβητο και όχι και στα άλλα ελληνικά (Αττικό, Κρητικό κ.α.) Όπου οι Ίωνες για ορθογραφικούς λόγους έβαζαν το Η. Ω οι Αττικοί έβαζαν τα ΕΙ, Ο, π.χ. Ιωνικά: Ιππής, πάντων… = Αττικά: Ιππείς, πάντον…… Κατόπιν στο κοινό αλφάβητο – κοινή γραφή μπήκαν όλα τα τοπικά ορθογραφικά γράμματα, ήτοι τα: Ο = Ω, Ε = ΑΙ, Η = Ι = Υ = ΥΙ = ΕΙ = ΟΙ, τα οποία είχαν επινοηθεί προκειμένου με αυτά και βάσει κανόνων να διακρίνουν ομόηχες λέξεις, γράφοντας π.χ. τον ενικό με -ο- και τον πληθυντικό -ω-: καλόν και καλών, τα ρήματα με -ω,ει, τα ουδέτερα με -ο,ι και τα θηλυκά με η, τον πληθυντικό με -οι….: καλό και καλώ, καλεί και καλή και καλοί, κουτί και κουτή και κουτοί…

Γ) Άλλης τεχνικής και άλλου είδους και σύνολο γραμμάτων έχει η φοινικική γραφή και άλλης είναι η Ελληνική, **άρα άλλο πράγμα η Φοινικική Γραφή και ο εφευρέτης της και άλλο η Ελληνική και ο εφευρέτης της.**

Με άλλα λόγια οι Ίωνες δε μεταρρύθμισαν τα γράμματα του φοινικικού προκειμένου να γράφονται και οι φθόγγοι της γλώσσας τους που δεν υπήρχαν στο φοινικικό αλφάβητο - φοινικική γλώσσα (" άμα τη φωνή μετέβαλον και τον ρυθμόν των γραμμάτων"), όπως νομίζει ο Ηρόδοτος, αλλά οι Έλληνες δημιούργησαν το δικό τους αλφάβητο – σύστημα γραφής με περισσότερα γράμματα απο τους φθόγγους για τεχνικούς λόγους, διάκριση με κανόνες των ομόηχων λέξεων κ.α.

Πιο απλά, η διαφορά που υπάρχει μεταξύ ελληνικού αλφάβητου - Ελληνικής Γραφής και των φοινικικών δεν έγκειται στο ότι η Ελληνική Γλώσσα έχει διαφορετικούς φθόγγους από ό,τι έχει η Φοινικική, όπως νομίζει ο Ηρόδοτος, όλες οι γλώσσες έχουν τους αυτούς φθόγγους (είτε λόγω των ηχοποίητων λέξεων είτε λόγω των γλωσσικών δανείων που διαδίδουν- μεταφέρουν το εμπόριο, οι επιστήμες, η θρησκεία οι επιστήμες), αλλά στο ότι άλλο σύστημα γραφής, άλλης τεχνικής είναι η φοινικική γραφή και άλλο η Ελληνική, άρα οι Έλληνες βρήκαν τη δική

τους γραφή και οι Φοίνικες τη δική τους. Απλά στην Ελληνική Γραφή υπάρχουν και κάποια κοινά γράμματα με τη φοινικική, όπως συμβαίνει και με τα γλωσσικά δάνεια – αντιδάνεια (κοινές λέξεις) που υπάρχουν στις διάφορες γλώσσες, όμως άλλης τεχνικής και άλλο είδος σύμβολων έχει η Ελληνική Γραφή και άλλα η φοινικική γραφή.

5. Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ

Ο γνωστός Άγγλος αρχαιολόγος Α. Εβανς ισχυρίζεται ότι η Κρητική (Γραμμική Β γραφή) είναι η μήτηρ της Φοινικικής γραφής, πρβ:

"Η γραφή της Κρήτης είναι η μήτηρ της Φοινικικής" (A. Evans, vol 1 Oxford 1909).

" Μετά ετών μελέτας ο ΄Εβανς υπεστήριξεν κατόπιν εις το βιβλίον του "Scripta Minoa" μετά πολυμαθείας και πειστικότητος την θέσιν ότι η γραφή της Κρήτης πρέπει να θεωρηθή η μήτηρ της φοινικικής" (Εγκυκλοπαίδεια " ΠΥΡΣΟΣ" εκδ 1928, τ. 4, σ. 108, λ. "καταγωγή του φοινικικού αλφαβήτου").

" Το φοινικικόν αλφάβητον προήλθεν εκ του Κρητικού.....παρέλαβον εκ των Κρητών τα σχήματα των γραμμάτων και οι Φοίνικες οι οποίοι περιόρισαν τον αριθμόν των εις 22 και μετέτρεψαν τας ονομασίας των εκ της Κρητικής γλώσσης εις την οποίαν εδήλουν τα ονόματα των εικόνων εκ των οποίων προήλθον εις την ιδικήν των γλώσσαν>> (Εγκυκλοπαίδεια "ΗΛΙΟΣ" τ. 7, 921).

6. Η ΦΟΙΝΙΚΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ

Η Φοινικική γραφή γράφει τις λέξεις, όπως περίπου τις γράφει σήμερα η Εβραϊκή και η Αραβική γραφή.

Στη φοινικική γραφή υπάρχουν γράμματα για τα σύμφωνα και σημεία (κουκίδες και παύλες) για τα φωνήεντα, τα οποία μπαίνουν πάνω ή κάτω ή μπροστά από τα σύμφωνα.

Συνάμα στη γραφή αυτή υπάρχουν και γράμματα, το άλεφ (>) και το αγιν (<), που αφενός είναι απρόφερτα και είναι εντελώς άσχετα με τα ελληνικά άλφα για γιώτα και αφετέρου χρησιμοποιούνται στη γραφή για τεχνικούς λόγους, ήτοι για διάκριση ομόηχών λέξεων κ.α. Ειδικότερα το άλεφ (<) μπαίνει σε μια ομάδα λέξεων που αρχίζουν από φωνήεν και το αγιν (>) στις υπόλοιπες λέξεις που αρχίζουν από φωνήεν προκειμένου να διακρίνονται τυχόν ομόηχες λέξεις.

Αν η λέξη που πάμε να γράψουμε δεν αρχίζει από φωνήεν, γράφουμε μόνο τα σύμφωνα της λέξης και ακολούθως γράφουμε πάνω ή κάτω από αυτά τα σημεία των ανάλογων φωνηέντων. Για παράδειγμα η λέξη ΚΡΑΣΑΝΑΚΗΣ εκεί γράφεται κάπως όπως θα γράφαμε στην Ελληνική ΚΡΣΝΚΣ. Αν η λέξη που πάμε να γράψουμε αρχίζει από φωνήεν,

π.χ. η λέξη ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, επειδή δεν έχει το φωνήεν σύμφωνο προκειμένου να βάλουμε πάνω ή κάτω από αυτό το ανάλογο σημείο του φωνήεντος, αρχίζουμε τη γραφή της λέξης με το γράμμα άλεφ ή το αγιν και πάνω ή κάτω από αυτό βάζουμε το σημείο του συγκεκριμένου φωνήεντος που υπάρχει εκεί. Ακολούθως γράφουμε τα υπόλοιπα σύμφωνα και πάνω ή κάτω από αυτά μπαίνουν και τα ανάλογα σημεία των φωνηέντων. Για παράδειγμα η λέξη ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ γράφεται εκεί κάπως όπως θα γράφαμε στα ελληνικά >ΛΚΝΔΡΣ.

(Περισσότερα βλέπε στο βιβλίο:
«Η ΓΡΑΦΗ» Α.Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ)

7. ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ - ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΦΟΙΝΙΚΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Μερικοί ισχυρίζονται ότι πρότυπο του ελληνικού αλφαβήτου υπήρξε το φοινικικό ή άλλως το βόρειο σημιτικό αλφάβητο, γιατί αυτό αποδεικνύεται, λένε, από τα ακόλουθα στοιχεία:

Α) Το σχήμα των γραμμάτων όλων σχεδόν των πρώιμων ελληνικών γραμμάτων είναι βασικά το ίδιο με το σχήμα των γραμμάτων του βόρειου σημιτικού,

Β) Η σειρά των ελληνικών γραμμάτων, όπως τη γνωρίζουμε από τα πρώιμα αλφαβητάρια και από την αριθμητική τους αξία, είναι αντίστοιχη με τη σειρά του σημιτικού (με λίγες ευκολονόητες εξαιρέσεις) και

Γ) Τα ονόματα των γραμμάτων, ενώ στα ελληνικά δεν έχουν κανένα νόημα: (άλφα, βήτα κ.λπ., στις σημιτικές γλώσσες, είναι λέξεις με ορισμένη έννοια π.χ. aleph = βόδι, beth = σπίτι κ.λπ.

Ωστόσο όλα αυτά είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί:

1) Η αλήθεια είναι ότι επειδή στη Ελληνική και στη Φοινικική γραφή υπάρχουν μερικά κοινά γράμματα, μερικοί νομίζουν ότι οι Έλληνες πήραν το αλφάβητο από τους Φοίνικες ή το αντίθετο, ενώ δεν είναι έτσι. Άλλο το ένα σύστημα γραφής και άλλο το άλλο και συνεπώς άλλο το αλφάβητο και άλλος ο εφευρέτης της μιας γραφής και άλλο το αλφάβητο και άλλος ο εφευρέτης της άλλης γραφής.

2) Συγκρίνοντας τη Φοινικική με την Ελληνική Γραφή βλέπουμε ότι έχουν αφενός διαφορετική τεχνική γραφής και αφετερου διαφορετικό αλφάβητο, καθώς και σύνολο και είδη γραμμάτων, άρα άλλος ο εφευρέτης του φοινικικού αλφάβητου – συστήματος γραφής και άλλος ο εφευρέτης του ελληνικού αλφάβητου – συστήματος γραφής.

Απλά τα δυο συστήματα γραφής, όπως θα δούμε πιο κάτω, έχουν κάποια κοινά σύμβολα (γράμματα), κάτι όπως συμβαίνει και στις κοινές λέξεις στις διάφορες γλώσσες.

Η Ελληνική Γραφή έχει 25 μικρά (συν το -ς) και 24 κεφαλαία, τα Α(α), Β(β)…, συν τα 6 κεφαλαία και 6 μικρά δίψηφα γράμματα ΟΥ(ου) = υ, ΑΙ(αι) = ε, ΕΙ(ει) = ΥΙ(ει) = ΟΙ(οι) = ι, ΑΙ(αι) = ε, καθώς και τα διπλά ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν)…. Από αυτά τα 49 γράμματα του Ελληνικού αλφάβητου στο φοινικικό αλφάβητο υπάρχουν μόνο τα εξής 12 κεφαλαία γράμματα: Ζ, Θ, Κ, Λ, Μ, Ν, Π, Ρ ,Σ, Τ, Φ, Χ, αφού στη φοινικική γραφή δεν υπάρχουν:

Α) κεφαλαία και μικρά γράμματα

Β) τα ελληνική γράμματα των φωνηέντων: Α(α), Ε(ε), Ι(ι), Ο(ο), Υ(υ), Ω(ω), Η(η), καθώς και τα δίψηφα ΑΙ(αι) = ε, ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι) = ι, επειδή εκεί τα φωνήεντα σημειώνονται με σημεία (κουκίδες και παύλες) που μπαίνουν πάνω και κάτω από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν.

Γ) τα ελληνικά γράμματα των συμφώνων Β(β), Γ(γ) Δ(δ), γιατί εκεί αυτά γράφονται με τα B D, G με κουκίδα στη μέση,

3) Στην Ελληνική Γραφή, όπως είδαμε στα πιο πριν, υπάρχουν αφενός γράμματα και για τα φωνήεντα και τα σύμφωνα και αφετέρου τα κεφαλαία και μικρά γράμματα: Α(α), Β(β), Γ(γ… , καθώς τα ομόηχα γράμματα των φωνηέντων και συμφώνων: Ο(ο) = Ω(ω), Ι(αι) = Ε(ε), Η(η) = Ι(ι) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει)… Μ(μ) και ΜΜ(μμ), Κ(κ) και ΚΚ(κκ)… με τα οποία γράφουμε, και αυτό με κανόνες, αφενός την πιστή προφορά και αφετέρου την ορθή ετυμολογία των λέξεων, ώστε ο αναγνώστης μας να βοηθιέται και στην κατανόηση των γραπτών λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. ότι: τα ρήματα γράφονται με -ω,ει, τα ουδέτερα με -ο,ι, τα θηλυκά με -η, ο πληθυντικός με -οι,η ….: καλό και καλώ, καλή και καλοί και καλεί, αγαθή και αγαθοί... τα κύρια ονόματα γράφονται με κεφαλαίο και τα κοινά με μικρό για διάκριση, π.χ. καλή και Καλή, αγαθή και Αγαθή…

4) Ο Διόδωρος Σικελιώτης (Βίβλος 5,56-57), όπως είδαμε πιο πριν, αναφέρει ξεκάθαρα ότι όσοι λένε πως οι Φοίνικες βρήκαν τη γραφή κ.λπ. κάνουν λάθος και η αλήθεια είναι ότι οι Έλληνες είχαν γραφή πολλές γενιές πριν έλθει ο Κάδμος με τους Φοίνικες στην Ελλάδα, την καλούμενη Πελασγική γραφή. Όμως, επειδή στο μεταξύ, πριν έρθει ο Κάδμος στην Ελλάδα, έγινε κατακλυσμός και καταστράφηκαν τα ελληνικά γραπτά μνημεία, βρήκαν την ευκαιρία οι Αιγύπτιοι και ιδιοποιήθηκαν τις εφευρέσεις των Ελλήνων στην αστρονομία και οι Φοίνικες στη γραφή.

Ο ΠΑΡΑΧΑΡΑΓΜΕΝΟΣ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΗΣ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΥ, ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ.

Μερικοί λένε ότι τα γράμματα του ελληνικού αλφάβητου έχουν προέλθει από το φοινικικό και το αιγυπτιακό ιερογλυφικό και όπως

δείχνει ο παρακείμενος πίνακας, όμως ο πίνακας αυτός έχει δημιουργηθεί με μεγάλη παραχάραξη, γιατί:

Egyptian Hieroglyphic / Ägyptische Hieroglyphen		Phoenician / Phönikisch		(arch.)	Greek / Griechisch	(Clas.) / (Klas.)	Latin / Latein
	ox / Rind		Aleph		Alpha	Α	A
	house / Haus		Beth		Beta	Β	B
	Camel / Kamel		Ghimmel		Gamma	Γ	C
	door / Tür		Daleth		Delta	Δ	D
	joy / Freude		He		Epsilon	Ε	E
	pillar / Pfeiler		Wav		Digamma	Ϝ	F
			Zayin		Zeta	Ζ	Z
			Cheth		Heta	Η	H
			Theth		Theta	Θ	
	hand / Hand		Yod		Iota	Ι	I
	plant / Pflanze		Kaph		Kappa	Κ	K
	rope / Seil		Lamed		Lamda	Λ	L
	water / Wasser		Men		Mu	Μ	M
	snake / Schlange		Nun		Nu	Ν	N
	fish / Fisch		Samech		Xi	Ξ	
	eye / Auge		Ayin		Omikron	Ο	O
	mouth / Mund		Pe		Pi	Π	P
			Sade				
			Qoph		Qoppa	Ϙ	Q
	head / Kopf		Resh		Rho	Ρ	R
	mountain / Berg		Shin		Sigma	Σ	S
	cross / Kreuz		Tau		Tau	Τ	T
					Ypsilon	Υ	VY
					Phi	Φ	
					Chi	Χ	X
					Psi	Ψ	
					Omega	Ω	

Comparative table of the basic signs of Egyptian hieroglyphic script, the Phoenician and the early Greek alphabet.

Παραχαρμένος συγκριτικός πίνακας.

1) Παρατηρώντας τα αιγυπτιακά ιερογλυφικά του εν λόγω πίνακα βλέπουμε και με το μάτι ότι τα ιερογλυφικά γράμματα είναι άσχετα στο σχήμα και τα αιγυπτιακά και με τα ελληνικά γράμματα.

2) Στο φοινικικό αλφάβητο - φοινικική γραφή δεν υπάρχουν γράμματα για τα φωνήεντα, αλλά σημεία (κουκίδες και παύλες) που μπαίνουν κάτω ή πάνω από τα σύμφωνα, άρα κακώς εδώ σχετίζονται τα ελληνικά γράμματα των φωνηέντων με τα φοινικικά και αιγυπτιακά σημεία. Τα φοινικικά γράμματα άλεφ και αγιν στη Φοινικική και στην Ιερατική Αιγυπτιακή γραφή είναι απρόφερτα και άσχετα παντελώς με τα ελληνικά άλφα και γιώτα. Στην ελληνική τα γράμματα άλφα και το γιώτα παριστάνουν τους φθόγγους Α και Ι, ενώ στη Φοινικική και στην Αιγυπτιακή Γραφή είναι απρόφερτα και απλά χρησιμοποιούνται για τεχνικούς λόγους (για διάκριση ομόηχων λέξεων, κάτι όπως γινόταν κάποτε και με τα σημεία της ψιλής και της δασείας στην Ελληνική) Γραφή.

3) Οι πρότυπες λέξεις του φοινικικού αλφάβητου: μπέθ, γκίμελ, ντάλεθ.... και τα γράμματά τους παραστούν δυο φθόγγους συμφώνων, τους: b = μπ, d ντ, g = γκ, z = τζ, j = τσ, κάτι όπως και τα ελληνικά κς(ξ), πς(ψ), και συνεπώς είναι άσχετα με τα ελληνικά Β(β), Δ(δ),Γ(γ).... , αφού αυτά παραστούν από ένα φθόγγο και κακώς σχετίζονται στον εν λόγω πίνακα (στη φοινικική γραφή τα φοινικικά b, d, G με κουκίδα στη μέση προφέρονται όπως τα ελληνικά Β, Γ, Δ) . Τα δισυμφωνικά b = μπ, d ντ, g = γκ, z = τζ, j = τσ υπάρχουν μόνο στο λατινικό αλφάβητο-σύστημα γραφής.

4) Οι πρότυπες λέξεις του φοινικικού αλφάβητου: μπέθ, γκίμελ, ντάλεθ.... σημαίνουν άλλο πράγματα από αυτά που σημαίνουν οι πρότυπες λέξεις του αλφάβητου της Αιγυπτιακής (Ιερογλυφικών) Γραφής. Τα γράμματα στο ιερατικό αιγυπτιακό αλφάβητο έχουν σχήμα και όνομα

(πρότυπη λέξη ως εξής: A = αετός - άλφα, B = πόδι = βήτα, D = χείρα, F = φίδι, όφις, m = κουκουβάγια, Λ = λιοντάρι… , ενω στο φοινικικό: alef = *κεφαλή βοδιού*, beth = οικία, gimel = καμήλα, daleth = θύρα he = άγνωστο, βαβ = καρφί,….. , άρα κακώς ο εν λόγω πίνακας συσχετίζει τα αιγυπτιακά με τα φοινικικά και στη συνέχεια με τα ελληνικά.

5) Η Φοινικική και η Αιγυπτιακή Γραφή δεν έχει κεφαλαία και μικρά γράμματα, ενώ η Ελληνική έχει. Η Ελληνική Γραφή έχει 58 γράμματα (24 μικρά + 24 κεφαλαία, συν τα του ΟΥ(ου) = u, συν τα των δίψηφων γραμμάτων: ΕΙ(ει) = ΥΙ(ει) = ΟΙ(οι) = ι, ΑΙ(αι) = ε και από αυτά κοινά με το φοινικικό αλφάβητο-σύστημα γραφής είναι μόνο τα κεφαλαία: Ζ Θ Κ Λ Μ Ν Π Ρ Σ Τ Φ Χ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Μόνο μερικά γράμματα από τα κεφαλαία γράμματα του Φοινικικού αλφάβητου είναι κοινά με αυτά του ελληνικού και τίποτε άλλο. Και αυτό είναι κάτι όπως οι κοινές λέξεις (γλωσσικά δάνεια – αντιδάνεια) που υπάρχουν στις διάφορες γλώσσες και δεν οφείλεται στο ότι το ένα αλφάβητο – γραφή αντέγραψε το άλλο.

8. Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Α. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΛΑΣΓΙΚΗ (ΓΡΑΜΜΙΚΗ) ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ - Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Η σημερινή Ελληνική Γραφή δεν είναι ένα στιγμιαίο εφεύρημα κάποιου, αλλά ένα επινοητικό διαχρονικό δημιούργημα των ανθρώπων των γραμμάτων της Ελλάδας, όπως θα δούμε στα παρακάτω, το οποίο μέχρι να ολοκληρωθεί έφθασε και μέχρι των ημερών μας.

Πριν από τη σημερινή Ελληνική Γραφή στην Ελλάδα, λέει ο Διόδωρος Σικελιώτης (3,67, 5 - 57 και 5, 74), αλλά και όπως φανερώνουν τα αρχαία γραπτά μνημεία που έχουν βρεθεί στην Κνωσό, Μυκήνες, Θήβα κ.α. υπήρχε μια άλλη γραφή, η Πελασγική.

Η εν λόγω γραφή, η Πελασγική, μετονομάστηκε σε Γραμμική από τον Άγγλο αρχαιολόγο Αρθούρο Έβανς, επειδή το σχήμα των γραμμάτων της είναι σαν απλές γραμμές και όχι π.χ. ως σφήνες, όπως είναι η Σφηνοειδή Γραφή.

Η Γραμμική Γραφή, σύμφωνα επίσης με τον Έβανς, αφενός είναι Κρητικής επινόησης και από τους Κρήτες την πήραν οι Φοίνικες :

«Η γραφή της Κρήτης είναι η μήτηρ της Φοινικικής” (vol 1 Oxford 1909) και αφετέρου παρουσιάζεται σε δυο βασικούς διαφορετικούς τύπους, τη Γραμμική Γραφή Α’ και τη Γραμμική Γραφή Β’, που είναι αποτυπωμένες κυρίως σε πήλινες πινακίδες.

Η Γραμμική Γραφή Α’ είναι ιδεογραφική γραφή, χρονολογείται από το 1800/1700-1500 π.Χ., άρα είναι η γραφή της Κρήτης επι

Ετεοκρητών, και δεν έχει ακόμη αποκρυπτογραφηθεί. Η Γραμμική Γραφή Β είναι φωνητική και χρονολογείται από το 1500 -1200 π.Χ., άρα είναι η γραφή επι Μίνωα. Η αποκρυπτογράφησή της από το M. Ventris απέδειξε ότι η Γραμμική Γραφή Β' παριστάνει ελληνικές λέξεις.

(Περισσότερα για την Πελασγική ή άλλως Γραμμική Γραφή βλέπε στο βιβλίο **«Η ΓΡΑΦΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΕΙΔΗ Κ.Α.» Α.Γ. ΚΡΑΣΑ-ΝΑΚΗ)**

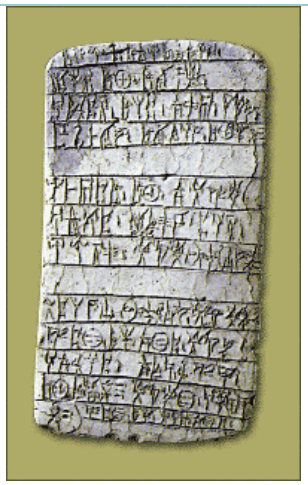

Πινακίδα Πύλου με Γραμμική γραφή Β'. (Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Πινακίδες Κνωσού 1700 – 1450 π.Χ. με Πελασγική (Γραμμικής) γραφή (Μουσείο Ηρακλείου)

Η Πελασγική (Γραμμική) Γραφή Β', καταργήθηκε κάπου μεταξύ Τρωικού Πολέμου (1210- 1200 π.Χ.) και καθόδου Δωριέων(1100 π.Χ.) και αντικαταστάθηκε από τη σημερινή Ελληνική Γραφή, αφού από τότε και εξής δε βλέπουμε επιγραφές ή άλλα γραπτά μνημεία με τη Γραμμική Γραφή, σύμφωνα με τον Έβανς, αλλά με τη σημερινή Ελληνική Γραφή. Απλά αρχικά κάθε ελληνική πόλη – κράτος είχε και το δικό του αλφάβητο – κανόνες γραφής, όμως σχετικά μεταξύ τους, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ειδικότερα τότε αρχικά ο Παλαμήδης, όπως θα δούμε πιο κάτω να λένε οι αρχαίοι συγγραφείς, βρήκε τα γράμματα των συμφώνων και των φωνηέντων: Α, Β, Γ.... , της σημερινής ΕλληνικήςΓραφής.

Ο Παλαμήδης αυτός ήταν γιος του Ναύπλιου και της Κλυμένης, κόρη του βασιλιά της Κρήτης Κατρέα, πρβ: «Αερόπην δε και Κλυμένην Κατρεύς Ναυπλίω δίδωσιν εις αλλοδαπάς ηπείρους απεμπολήσαι. τούτων Αερόπην μεν έγημε Πλεισθένης και παίδας Αγαμέμνονα και Μενέλαον ετέκνωσε, Κλυμένην δε γαμεί Ναύπλιος, και τέκνων πατήρ γίνεται Οίακος και Παλαμήδους»... (Απολλόδωρος Γ, 2.2)

Ο αρχαίος Γραμματικός Διονύσιος Θράκας αναφέρει επίσης ότι ο Δοσιάδης (επιγραμματοποιός του 3ο π.Χ. αι.) ισχυρίζεται ότι τα

γράμματα είναι εφεύρεση των Κρητών: "εν Κρήτη φησίν ευρεθήναι ταύτα (τα γράμματα")…. («Γραμματική τέχνη Διονυσίου του Θρακός», Anecdota Graeca του Imm. Bekkeri II 782-7833, 7-14). Το αυτό λέει και η αρχαιολογία.

Ο αρχαίος Γραμματικός Διονύσιος Θράκας αναφέρει επίσης ότι σύμφωνα με το Στησίχορο τα γράμματα είναι επινόηση του Παλαμήδη: «Στησίχορος δε εν δευτέρω ορεστείας τον Παλαμήδην φησίν ευρηκέναι (τα γράμματα)». («Γραμματική τέχνη Διονυσίου του Θρακός», Anecdota Graeca του Imm. Bekkeri II 782-7833, 7-14). Το αυτό λέει και η αρχαιολογία.

Ο Ευριπίδης στη χαμένη του τραγωδία «Παλαμήδης» αναφέρει επίσης ότι ο Παλαμήδης είναι εκείνος που βρήκε τα γράμματα για τα φωνήεντα και τα σύμφωνα, χωρίζοντας τις συλλαβές στις λέξεις σε άφωνες και φωνούντας : <<τα της γε λήθης φάρμακ᾽ ορθώσας μόνος, άφωνα και φωνήεντα (και φωνούντα), συλλαβάς τεθεις, εξηύρον ανθρώποισι γράμματ᾽ ειέναι ,ώστ᾽ ου παρόντα ποντίας υπέρ πλακὸς τἀκεί κατ᾽ οίκους πάντ᾽ ἐπίστασθαι καλώς, παισίν τε τον θνῄσκοντα χρημάτων μέτρον γράψαντα λείπειν, τον λαβόντα δ᾽ εἰδέναιἃ δ᾽εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά, δέλτος διαιρεί, κουκ εα ψευδή λέγει.>> (TRAGICORUM GRAECORUM FRAGMENTA, EURIPIDES, NAUCK, 578) Μετάφραση: Τα φάρμακα για τη λησμονιά μόνος συνταίριαξα άφωνα και φωνήεντα, φτιάχνοντας συλλαβές ανακάλυψα για τους ανθρώπους τα γράμματα να μαθαίνουν……

ΚΥΛΙΞ 5/4ΟΥ Π.Χ. ΑΙ. ΜΕ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Τα σύμφωνα ως φθόγγοι δεν είναι δυνατόν να προφερθούν από μόνα τους, αλλά πάντα μαζί με ένα φωνήεν πριν ή μετά από αυτά, πρβ: «ο α-ε-ρο-πο-ρος» οπότε ο Παλαμήδης είναι εκείνος που πρώτος διαχώρισε συμβατικά τα σύμφωνα από τα φωνήεντα.

Ο Απολλώνιος ο Τυανεύς, όπως μας πληροφορεί ο Φλάβιος Φιλόστρατος στο βιβλίο του για το βίο του Απολλώνιου, αναφέρει και εκείνος ότι εφευρέτης των γραμμάτων είναι ο Παλαμήδης, λέγοντας (βιβλίου III - XXXII): "Παλαμήδης εφεύρε τα γράμματα ουχ

υπέρ του γράφειν μόνον, αλλά και υπέρ του γιγνώσκειν ά δεί μη γράφειν".

Ο Γοργίας (5ος-4ος αιών. π.Χ.) στην «Υπέρ Παλαμήδους απολογία» γράφει:

<< φήσαιμι δ᾽ αν, και φήσας οὐκ αν ψευσαίμην ουδ᾽ αν ελεγχθείην, ου μόνον αναμάρτητος αλλά και μέγας ευεργέτης υμών και των Ελλήνων καὶ τῶν ἁπάντων ανθρώπων, ου μόνον των νυν όντων αλλά ‹και των μελλόντων, είναι. τίς γάρ αν εποίησε τον ανθρώπινον βίον πόριμον ἐξ απόρου και κεκοσμημένον εξ ακόσμου, τάξεις τε πολεμικὰς εὑρὼν μέγιστον εις πλεονεκτήματα, νόμους τε γραπτοὺς φύλακας [τε] του δικαίου, γράμματά τε μνήμης όργανον, μέτρα τε και σταθμά συναλλαγών ευπόρους διαλλαγάς, αριθμόν τε χρημάτων φύλακα, πυρσούς τε κρατίστους και ταχίστους αγγέλους, πεσσούς τε σχολής άλυπον διατριβήν;>> (Γοργίας, Υπὲρ Παλαμήδους απολογία (30)

Μετάφραση: Θα μπορούσα επίσης να πω, και αν το έλεγα δε θα ψευδόμουν, ούτε θα μπορούσε κανείς να με αντικρούσει, ότι όχι μόνο δεν έχω κάνει σφάλμα, αλλά είμαι και μεγάλος ευεργέτης, δικός σας και όλων των Ελλήνων και όλων των ανθρώπων, όχι μόνο όσων τώρα ζουν, αλλά και των μελλοντικών. Γιατί ποιος έκανε τον ανθρώπινο βίο από στερημένο εύπορο και από ατακτοποίητο τακτοποιημένο, έχοντας εφεύρει τις πολεμικές τακτικές, που δίνουν το πιο μεγάλο πλεονέκτημα, και τους γραπτούς νόμους, φύλακες του δικαίου, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ, τα μέτρα και τα σταθμά, επινοήσεις για τη συνεννόηση στις συναλλαγές, τους αριθμούς, που είναι φύλακες της περιουσίας, τους πυρσούς που είναι οι ικανότεροι και πιο ταχείς αγγελιαφόροι, τους πεσσούς, που είναι ευχάριστη διασκέδαση στη σχόλη;

Ο Λουκιανός στο «Δίκη συμφώνων» αναφέρει ότι τα γράμματα τα διαρρύθμισε είτε ο Κάδμος είτε ο Παλαμήδης είτε ο Σιμωνίδης: «Ο πρώτος που διαμόρφωσε αυτούς τους νόμους για εμάς - είτε ήταν ο Κάδμος ο νησιώτης είτε ο Παλαμήδης, γιος του Ναυπλίου, κάποιοι αποδίδουν αυτή την πρόνοια και στο Σιμωνίδη - όχι μόνο οριοθέτησε τη σειρά στην οποία βασίζονται οι προτεραιότητές μας - δηλαδή ποιο (γράμμα) θα είναι πριν ή μετά - αλλά έλαβε επίσης υπόψη τις ιδιότητες και τις δυνάμεις που έχει το καθένα. (Λουκιανός «Δίκη συμφώνων, 5»)

Β. ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η Ελληνική Γραφή αρχικά ήταν με ελάχιστη ορθογραφία και κάθε ελληνική πόλη-κράτος είχε και το δικό της αλφάβητο-σύστημα γραφής, σχετικά όμως. Για παράδειγμα στην αρχαία Κρητική γραφή (επιγραφή Γόρτυνας, 5ος αι. π.Χ.) το γράμμα Ι αντιπροσωπεύει το φθόγγο ζ και όχι το φθόγγο ι. Επίσης εκεί το γράμμα S = ιώτα και όχι σίγμα, το γράμμα Λ = γάμα και όχι λάμδα, το γράμμα Γ = λάμδα και όχι γ-άμα….: ΣΟΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤS (απαγορεύοντι), ΚΑS (και), Ε-ΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ (κρέματα - χρήματα)… Επίσης

εκεί που οι Ίωνες έβαζαν το γράμμα Η αντί του Ι στον πληθυντικό των αρσενικών, οι άλλοι έβαζαν το ΕΙ: ΙΠΠΗΣ (Ιωνικά) = ΙΠΠΕΙΣ (δωρικά). Όλα τα αρχαία ελληνικά αλφάβητα έγραφαν και τα σύμφωνα και τα φωνήεντα των λέξεων με ξέχωρα γράμματα, όμως χωρίς την άκρα σημερινή ορθογραφία. Αρχικά επίσης δεν υπήρχαν κεφαλαία και μικρά γράμματα, αλλά μόνο ένα είδος γραμμάτων που ήταν όπως περίπου τα σημερινά κεφαλαία γράμματα.

Κατά τον 6/5ο αι. π.Χ. οι ελληνικές πόλεις-κράτη καθιερώνουν ως κοινό το Ιωνικό αλφάβητο – σύστημα γραφής.

Στο κοινό αλφάβητο καθιερώθηκαν τα εξής ομόφωνα γράμματα Ω και Ο, ΑΙ = Ε, Ι = Η = Υ = ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ με τα οποία γράφουμε με κανόνες τα φωνήεντα των λέξεων για να υποδείχνουμε την πιστή προφορά των λέξεων και την ετυμολογία των λέξεων (μέρος λόγου, αριθμό, πτώση κ.λπ.) , ώστε έτσι να διακρίνονται οι ομόηχες λέξεις: Καλώ και καλό, καλοί και καλεί και καλή….

Επίσης από την εποχή αυτή και εξής οι λέξεις γράφονταν με κενό μεταξύ τους και πάντα από δεξιά προς αριστερά (= αντίθετα με τη φοινικική) και όχι βουστροφηδόν, όπως γίνονταν πριν.

Ακολούθως επινοούνται από τους αλεξανδρινούς γραμματικούς τα ορθογραφικά σημεία (= τα πνεύματα, τα τονικά σημάδια, τα διαλυτικά κ.λπ.), τα οποία αναμορφώθηκαν πριν από λίγα χρόνια από τους δημοτικιστές συγγραφείς, κατά τα έτη 1974 – 1982 μ.Χ., οι οποίοι από τη μια κατάργησαν τα πνεύματα, την υπογεγραμμένη και τα τονικά σημεία και από την άλλη επινόησαν το μονοσημαδιακό σύστημα τονισμού .

Ακολούθως επινοούνται από τους βυζαντινούς γραμματικούς α κεφαλαία: Α, Β, Γ… και τα μικρά γράμματα: α, β. γ….., με τα οποία γίνεται διάκριση αφενός των προτάσεων μεταξύ τους και αφετέρου των κυρίων ονομάτων από τα κοινά και τις κοινές λέξεις, πρβ π.χ. αγαθή & Αγαθή, κόκκινος & Κόκκινος...

Ένα από τα αρχαιότερα γνωστά ελληνικά αλφάβητα: ανήκει στον έκτο προ Χριστού αιώνα κ
βρίσκεται από Αμφιπόλεως Μουσείο της Θεσσαλονίκης. (Φωτογραφία Devilacqua

ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

ψηφία: **Α Β Λ Δ Ε C I Θ S K L M N O Π R Σ T V Φ X**
προφορά: α β γ δ ε ? ζ θ ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ ι φ χ

Η Παναθηναίων Στήλη

Με κενό μεταξύ των λέξεων και με τα γράμματα Γ Λ Ζ αντί των Λ L I του αρχαίου αττικού αλφάβητου, η επιγραφή της στήλης των Παναθηναίων γίνεται:

(ΕΔ)ΟΧΣΕΝ ΤΕΙ ΒΟΛΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙ ΔΕΜΟΙ ΚΕΚΡΟΠΙΣ ΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕ ΜΝΕΣΙΘΕΟΣ Ε-(Γ)ΡΑΜΜΑΤΕΥΕ ΕΥΠΕΙΘΕΣ ΕΠΕΣΤΑΤΕ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΑΣ ΕΙΠΕ ΑΠΟΔΟΝΑΙ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΤΑ ΟΦΕΛΟΜΕΝΑ ΕΠΕΙΔΕ ΤΕΙ ΑΘΕΝΑΙΑΙ ΤΑ ΤΡΙΣΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤ(Α) ΑΝΕΝΕΝΕΓΚΤΑΙ ΕΣ ΠΟΛΙΝ ΗΑ ΕΦΣΕΦΙΣΑΝΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ ΗΕΜΕΔΑΠΟ ΑΠΟΔΙ(Δ)ΟΝΑΙ ΔΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ Α ΕΣ ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΕΣΤΙΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΕΦΣΕΦΙΣΜ(Ε)ΝΑ ΤΑ ΤΕ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΣ ΟΝΤΑ ΝΥΝ ΚΑΙ Τ ΑΛΛΑ Α ΕΣΤΙΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚ ΤΕΣ ΔΕΚΑΤΕΣ ΕΠΕΙΔΑΝ ΠΡΑΘΕΙ ΛΟΓΙΣΑΣΘΟΝ ΔΕ Η(ΟΙ) ΛΟΓΙΣΤΑΙ ΗΟΙ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΗΟΙΠΕΡ ΝΥΝ ΤΑ ΟΦΕΛΟΜΕΝΑ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ Α(Κ)Ρ(ΙΒΟ)Σ ΣΥΝΑΓΟΓΕΣ ΔΕ ΤΟΛΛΟΓΙΣΤΟΝ Ε ΒΟΛΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ ΕΣΤΟ ΑΠΟΔΟΝΤΟΝ (ΔΕ) ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΗΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΣ ΜΕΤΑ ΤΕΣ ΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΕΚΣΑΛΕΙΦΟΝΤΟΝ ΕΠΕΙ(ΔΑΝ) ΑΠΟΔΟΣΙΝ ΖΕΤΕΣΑΝΤΕΣ ΤΑ ΤΕ ΠΙΝΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΑΜΠΟΥ Α)ΛΟΘΙ ΕΙ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΑΠΟΦΑΙΝΟΝΤΟΝ ΔΕ ΤΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΗΟΙ ΤΕ ΗΙΕΡ(ΕΣ Κ)ΑΙ ΗΟΙ ΗΙΕΡΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΕΙ ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ ΟΙΔΕΝ ΤΑΜΙΑΣ ΔΕ ΑΠΟΚΥΑΜΕΥΕΝ ΤΟΥ)ΤΟΝ ΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΗΟΤΑΜΠΕΡ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΑΡΧΑΣ ΚΑΘΑΠΕΡ ΤΟΣ ΤΟΝ ΗΙ(ΕΡΟΝ) ΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΙΣ ΟΥΤΟΙ ΔΕ ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΝ ΕΜΠΟΛΕΙ ΕΝ ΤΟΙ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΙ ΤΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΧΡΕΜΑΤΑ ΗΟΣΑ ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΑΙ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΝΟΙΓΟΝ(ΤΟ)Ν ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΕΙΟΝΤΟΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΟ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟ ΚΑΙ ΣΥΣΣΕΜΑΙΝΟΣ ΘΟΝΟΙΣ ΤΟΝ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΣ ΤΑΜΙΑΙΣ ΠΑΡΑ ΔΕ ΤΟΝ ΝΥΝ ΤΑΜΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΗΙΕΡΟΠΟΙΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΗΙΕΡΟΙΣ ΗΟΙ ΝΥΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟ(ΣΙ)Ν ΑΠΑΡΙΘΜΕΣΑΣΘΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΕΣΑΣΘΟΝ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΕΣ ΒΟΛ(Ε)Σ ΕΜΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΧΣΑΣΘΟΝ ΗΟΙ ΤΑΜΙΑΙ ΗΟΙ ΛΑΧΟΝΤΕΣ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΝΥ(Ν) ΑΡΧΟΝΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝ ΣΤΕΛΕΙ ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΟΝ .ΙΑΙ ΑΠΑΝΤΑ ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΗΟΠΟΣΑ ΕΣΤΙΝ ΕΚΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΝΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΟΡΙΣ ΤΟ ΤΕ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΟΝ ΗΟΙ ΑΕΙ ΤΑΜΙΑΙ ΕΣ ΣΤΕΛΕΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΤΕ ΟΝΤΟΝ ΧΡΕΜΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΟΣΙΟΝΤΟΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΕΑΝ ΤΙ ΑΠΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΣ ΛΟΓΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΑΣ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚ ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΟΝΕΣ ΕΣ ΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑ ΤΟΛΛΟΓΟΝ ΔΙΔΟΝΤΟΝ ΚΑΘΑΠΕΡ ΗΟΙ ΤΑ ΤΕΣ ΑΘΕΝΑΙΑΣ Τ(Α)ΜΙΕΥΟΝΤΕΣ ΤΑ ΔΕ ΣΤΕΛΑΣ ΕΝ ΑΙΣ ΑΝΑΝΑΓΡΑΦΣΟΣΙ ΤΑ ΧΡΕΜΑΤΑ ΤΑ ΗΙΕ-Ρ(Α ΘΕ)ΝΤΟΝ ΕΜΠΟΛΕΙ ΗΟΙ ΤΑΜΙΑΙ ΕΠΕΙΔΑΝ ΔΕ ΑΠΟΔΕΔΟΜΕΝΑ ΕΙ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ (ΤΑ ΧΡ)ΕΜΑΤΑ ΕΣ ΤΟ ΝΕΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΙΧΕ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΟΣΙ ΧΡΕΣΘΑΙ ΧΡΕΜΑΣ

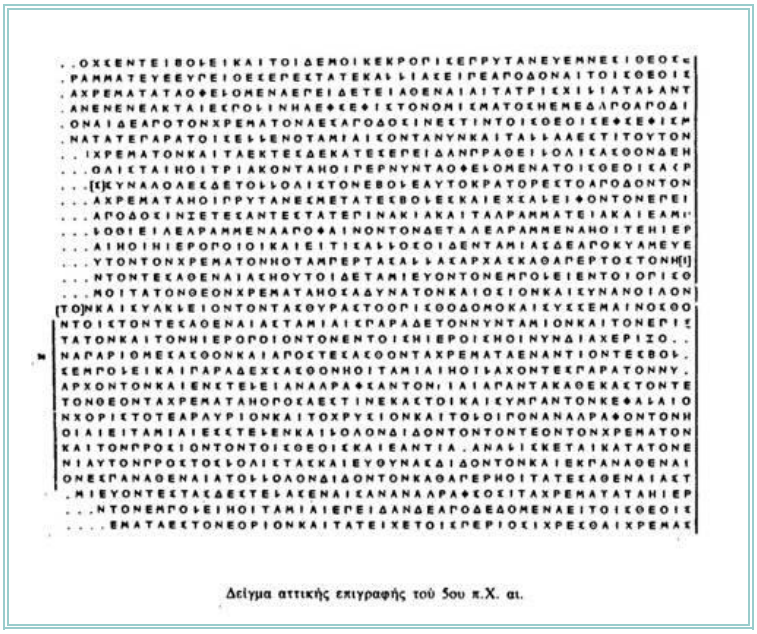

Δείγμα αττικής επιγραφής τού 5ου π.Χ. αι.

Σημειώνεται ότι:

1) Στην Αττική Γραφή, όπως και στη Λατινική, καθώς και σε όλες τις άλλες αρχαίες ελληνικές γραφές – αλφάβητα, δεν υπήρχαν τα τονικά σημάδια, τα πνεύματα και τα ορθογραφικά σημάδια. Το που τονίζεται μια λέξη γίνεται γνωστό από πείρας, όπως γίνεται και σήμερα στη λατινική, αλλά και στην Ελληνική, όταν γράφουμε με κεφαλαία γράμματα όπου παραλείπουμε την τοποθέτηση του τονικού σημαδιού.

2) Στην Αττική Γραφή, που είναι παρόμοια με τη Λατινική, τα γράμματα: Λ = [γ], L = [λ], I = [ζ], S = [ι]. Ο φθόγγος [υ] γράφεται δίψηφα ΟΥ, δηλ. ως και σήμερα. Δεν υπάρχουν τα διπλά ή άλλως δισυμφωνικά γράμματα Ξ = [κσ], Ψ = [πσ]. Τα συμπλέγματα [κσ], [πσ] εδώ γράφονται με ΚΣ ΓΣ ΧΣ ΠΣ ΦΣ ΒΣ, ανάλογα με την παραγωγή τους: ΠΑΡΑΔΕΧΣΑΣΘΟΝ (παραδέχομαι), ΑΝΑΓΡΑΦΣΑΝΤΟΝ (= αναγραφσάντων),…

Επίσης εδώ δεν υπάρχουν τα γράμματα Ω, Η, υπάρχουν όμως τα: Υ = ΕΙ = ΟΙ = ι, ΑΙ = ε, ΜΜ, ΝΝ,ΣΣ ,ΤΤ.. και γι αυτό και εδώ η ορθογραφία είναι λιγότερη, κάτι όπως και στη Λατινική με τα: y = I = oe…, ae = e……. Ο λόγος που εδώ δε σημειώνονταν ορθογραφικά τα θηλυκά με -Η, τα ρήματα, τα επιρρήματα και η γενική πληθυντικού με το -Ω... Έτσι εδώ δε διακρίνονται ορισμένοι τύποι λέξεων, πρβ στην στήλη των Παναθηναίων: ΠΑΝΤΟΝ, ΧΟΡΙΣ, ΤΟLLΟΛΙΣΤΟΝ... που σήμερα γράφουμε: ΠΑΝΤΩΝ, ΧΩΡΙΣ, ΤΩLLΟΓΙΣΤΩΝ (= των λογιστών)...

3) Στην Αττική Γραφή με το γράμμα Η σημειωνόταν ό,τι κατόπιν με το σημάδι της δασείας, όπως π.χ. οι τύποι της αντωνυμίας (Η)ΟΣ,Η,Ο... , ήτοι η αποβολή αρκτικού συμφώνου.(Χ)ώρα, χωρίζω > ώρα ..

4) Στην Αττική Γραφή το γράμμα Υ είχε προφορά πότε «ι» και πότε φ/β: ΕΥΘΥΝΑΣ, ΧΡΥΣΙΟΝ, ΣΥΝ, ΠΡΥΤΑΝΕΥΕ...

Τα ΑΙ ΥΙ ΕΙ ΟΙ ΟΥ ΑΥ ΕΥ ΗΥ προφέρονταν όπως και σήμερα, δηλ. άλλοτε ήταν τα δίψηφα γράμματα: αι = [ε], ει = υι = οι = [ι], ου = [u] και άλλοτε τα συμπλέγματα: αϊ, εϊ, υϊ, οϊ, οϋ. Ωστόσο εδώ το πώς ακριβώς προφέρονταν σε μερικές λέξεις δε διακρίνεται, επειδή δεν υπάρχουν τα διαλυτικά και το τονικό σημάδι. Τότε το πως προφέρονταν διακρινόταν από πείρας ή όπως γίνεται σήμερα, όταν γράφουμε μόνο με τα κεφαλαία γράμματα.

Τα LL (= λλ), ΝΝ, ΜΜ, ΤΤ, ΛΛ (= γγ),... προφέρονταν ως σήμερα και έμπαιναν στις λέξεις με τους ίδιους ως σήμερα κανόνες. Δηλαδή: η αφομοίωση Ν + Ρ,Μ,Ν,Λ = ΡΡ ΜΜ,ΝΝ,ΛΛ, Π,Β,Φ + Μ = ΜΜ, η σύνθλιψη Ν + Κ,Γ,Χ = ΓΚ,ΓΓ,ΓΧ, Ν + Π,Β,Φ = ΜΠΩ, ΜΒ, ΜΦ, Ν + Σ = ΣΣ..: ΕΝ-ΠΟΛΕΙ > ΕΜΠΟΛΕΙ, ΣΥΝ-ΣΕΜΑΙΝΟΣ > ΣΥΣΣΕΜΑΙΝΟΣ (συν + σημαίνω), ΣΥΝΚΛΕΙΟΝΤΟΝ > ΣΥΓΚΛΕΙΟΝΤΟΝ (συγκλειώντων), ΣΥΝΠΑΝΤΟΣ > ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, ΓΕΓΡΑΦΜΕΝΑ > ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ….

Με τα γράμματα ΝΝ ΜΜ… σημειώνονταν και η εξωτερική αφομοίωση: ΤΟΝ LOLΙΣΤΟΝ > ΤΟLLΟΛΙΣΤΟΝ = των λογιστών, ΤΟΝ LΟΛΟΝ (τον λόγον > ΤΟLLΟΛΟΝ, ΕΑΝ ΠΟΥ > ΕΑΜΠΟΥ, ΕΝ ΠΟΛΕΙ > ΕΜΠΟΛΕΙ..., κάτι που δε σημειώνεται σήμερα: την μάνα > τη μάνα, το(ν) λόγο…

Αττική επιγραφή 6ου π.Χ. αι.

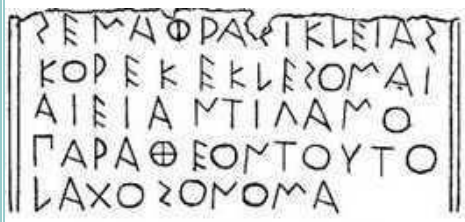

Αττική επιγραφή (μέσα του 6. αι. π.Χ.)

Με κενό μεταξύ των λέξεων και με τα γράμματα Λ, Σ αντί των L, S του αρχαίου αττικού αλφάβητου η εν λόγω επιγραφή γίνεται: ***«ΣΕΜΑ ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΣ ΚΟΡΕ ΚΕΚΛΕΣΟΜΑΙ ΑΙΕΙ ΑΝΤΙ ΓΑΜΟΥ ΠΑΡΑ ΘΕΟΝ ΤΟΥΤΟ ΛΑΧΟΣ ΟΝΟΜΑ».***

Η λέξη ΣΕΜΑ προφέρεται «σέμα», η οποία με τροπή νεώτερα του φθόγγου Ε σε Ι = ορθογραφικά Η έγινε ΣΗΜΑ = προφορά «σίμα». Η λέξη ΚΟΡΕ προφέρεται «κόρε» και με τροπή νεώτερα του φθόγγου Ε σε Ι = ορθογραφικά Η γίνεται ΚΟΡΗ...

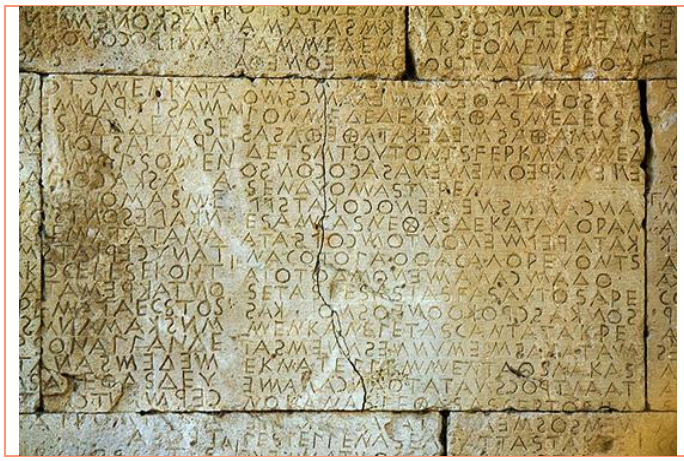

Νομικός Κώδικας της Γόρτυνας χρονολογείται από το πρώτο μισό του 5ου αι. π.Χ. αι. (480 – 460 π.Χ.)

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΔΡΗΡΟΥ ΚΡΗΤΗΣ, 7ΟΥ Α. Π.Χ.

ΚΡΗΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Κρητικά	Α	Β	Γ, Λ	Δ	Ε	Ϝ	Ι	Θ	Φ	Ϟ, S	Κ
Κοινά	α	β	γ	δ	ε	Ϝ	ζ	η	τ	ι	κ

Κρητικά	L	M	N	Ξ	O	Π	P	M	T	Y, V
Κοινά	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	ου/υ

Εδώ δεν υπάρχουν: τα μικρά και κεφαλαία γράμματα, τα τονικά σημάδια και τα ομόφωνα γράμματα Ω, Η. Υπάρχουν τα ομόφωνα γράμματα Ε & AS = ε, S & Y = ι. Ο φθόγγος υ γράφεται μονοψήφια, δηλαδή V (Λατινικά U) και όχι ΟΥ, όπως ως σήμερα. Το γράμμα Ι

αντιπροσωπεύει το φθόγγο ζ και όχι το φθόγγο ι, το S = ι και όχι σ, το Λ = γ και όχι λ, το Γ = λ και όχι γ, το Μ/ = [μ]….. AS = [ε], ES = [ι] OS = [ι], YS = [ι].....: ΣΟΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤΣ (απαγορεύοντι), ΚΑS (και), ΕΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ(κρέματα - χρήματα), ΑΡΕΜΟΝ (αρέσον), ΣΑSΝΕΘΑS (παίνεθαι), ΑΡΛΥΡΙΟΝ (αργύριον), ΤΟΥΤΟΝ (= τούτον & τούτων), ΑΝΤΡΟΣΙΝΟΜ (= ανθρώπινος)….

ΣΟΓΙΑΤΑΝ (πολιάταν), ΑΣΑΛΟΡΕΥΟΝΤΣ (απαγορεύοντι), ΚΑS (και), ΕΝΑΜ (ένας), ΔΣΚΑΜ (δίκας), ΚΡΕΜΑΤΑ(κρέματα - χρήματα), ΑΡΕΜΟΝ (αρέσον), ΣΑSΝΕΘΑS (παίνεθαι), ΑΡΛΥΡΙΟΝ (αργύριον)….

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2°
ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

1. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΧΡΗΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Τα σχολικά βιβλία, επειδή στην Ελληνική Γραφή υπάρχουν τα διπλά γράμματα ΜΜ, ΝΝ, ΣΣ...., καθώς και αυτά που προφέρονται ΑΙ = ε, ΟΙ = ΕΙ = ι, ΟΥ = υ , αναφέρουν ότι στην Ελληνική Γραφή υπάρχουν άχρηστα γράμματα, κάτι που οφείλεται στο ότι οι Έλληνες πήραν το αλφάβητο και τη γραφή από τους Φοίνικες και χρειάστηκε να τα διαμορφώσουν:

<< ..... Το μυκηναϊκό αλφάβητο αντικαταστάθηκε το 10 αιώνα π.Χ. από το φοινικικό, επειδή ήταν δύσχρηστο. Στην αρχή οι Έλληνες χρησιμοποίησαν γράμματα άχρηστα, για να παραστήσουν τα φωνήεντα, τα οποία δεν παριστάνοντο στο φοινικικό αλφάβητο.... ....>> (Δ. Τομπαϊδη: Επιτομή της ιστορίας της ελληνικής. γλώσσας)

<<.... Οι Φοίνικες έγραφαν μόνο τα σύμφωνα στις λέξεις, π.χ. "πρφρικς κ γρπτς λγς" (αντί: προφορικός και γραπτός και λόγος), που παρέχουν τη φωνητική βάση της συλλαβής, την πνοή και σποραδικά ή σε περίπτωση ασάφειας έβαζαν τα φωνήεντα. Οι Έλληνες πήραν το φοινικικό αλφάβητο και το συστηματοποίησαν μέσα 8ου π.Χ. αι. προσθέτοντας όλα τα φωνήεντα. Για το σκοπό αυτό έκαναν χρήση περισσευούμενων συμβόλων του αρχαίου σημιτικού συστήματος που δεν χρειαζόταν το ελληνικό σύστημα...>> (Έκθεση Έκφραση για το Λύκειο, τεύχος Α', Βιβλίο του Καθηγητή: Χρ. Τσολάκη - Δ. Τομπαϊδη κ.α.)

<< Τα διπλά σύμφωνα προφέροντο και τα δυο.....>> (Δ. Τομπαϊδη: Επιτομή της ιστορίας της ελληνικής. γλώσσας)

Ωστόσο όλα αυτά είναι όχι μόνο εκτός πραγματικότητας, αλλά και ακατανόητα, γιατί:

Α) Δεν είναι αληθές ότι η φοινικική γραφή δε γράφει τα φωνήεντα. Η αλήθεια είναι ότι τα φωνήεντα στη φοινικική γραφή σημειώνονται όχι με γράμματα, αλλά με σημεία (παύλες, πνεύματα και κουκίδες) που μπαίνουν πάνω ή κάτω ή μπροστά από τα σύμφωνα που έχουν φωνήεν, όπως συμβαίνει και σήμερα ακόμη στην εβραϊκή και αραβική γραφή. Και επειδή αυτά σε πολλές αρχαίες πινακίδες έχουν παραληφθεί ως ευνοούμενων (κάτι όπως γίνεται και στην ελληνική κεφαλογραμματη γραφή με τα πνεύματα και τα τονικά σημάδια), μερικοί νόμισαν ότι η φοινικική γραφή δε σημειώνει τα φωνήεντα, ενώ αυτό είναι λάθος.

Β) Δεν είναι αληθές ότι η Ελληνική Γραφή προέρχεται από τη φοινικική, όπως λένε τα σχολικά βιβλία, αλλά είναι μια άλλη γραφή και μάλιστα η ποιο τέλεια και η πιο εύκολη απ᾽ όλες της γης. Ειδικότερα

δεν είναι αληθές ότι οι αρχαίοι Έλληνες πήραν το φοινικικό αλφάβητο και πρόσθεσαν σ' αυτό τα γράμματα για τα φωνήεντα, αφού το ελληνικό αλφάβητο – σύστημα γραφής εκτός του ότι έχει διαφορετικά γράμματα (έχει κεφαλαία και μικρά γράμματα, έχει γράμματα για τα φωνήεντα και όχι σημεία, έχει ομόφωνα γράμματά για φωνήεντα κ.α.) έχει και διαφορετικό τρόπο (τεχνική) γραφής απ' ό,τι το φοινικικό. Η αλήθεια είναι ότι οι Έλληνες και οι Φοίνικες κάποια στιγμή, επειδή οι πρώτες γραφές (Γραμμική, Σφηνοειδής, Ιερογλυφικά κ.α.) ήταν πρωτόγονες και δύσκολες, δημιούργησαν τα δικά τους συστήματα γραφής - αλφάβητα, τα οποία είναι εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους ως προς την τεχνική γραφής και απλά το φοινικικό αλφάβητο – σύστημα γραφής με το ελληνικό έχουν κάποια κοινά γράμματα, όπως συμβαίνει και με κάποιες κοινές λέξεις στις διάφορες γλώσσες. (Περισσότερα, σχετικά με τη φοινικική γραφή κλπ, βλέπε στο προηγούμενο Κεφάλαιο.)

Γ) Δεν είναι αληθές ότι στην Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, υπάρχουν ή υπήρχαν «γράμματα άχρηστα». Απλά εκεί υπήρχαν και υπάρχουν ακόμη και κάποια δίψηφα γράμματα, τα: ΑΙ = [ε], ΟΙ = ΕΙ = ΥΙ = [ι], ΟΥ = [u] για τεχνικούς ή άλλως νοηματικούς (ετυμολογικούς) λόγους, όπως είδαμε στα πιο πριν, αλλά θα δούμε και πιο κάτω. Τα δίψηφα γράμματα ΑΙ(αι), ΟΙ(οι) υπάρχουν και στη λατινική, γράφονται ΑΕ(ae), ΟΕ(oe), ενώ το ου γράφεται εκεί με ένα ψηφίο U(u).

Τα δίψηφα γράμματα είναι διαφορετικά από τους διφθόγγους : αϊ, οϊ, εϊ, υϊ, οϋ… Τα δίψηφα γράμματα παριστάνουν ένα φθόγγο, ενώ οι διφθογγοι δυο φθόγγους και διακρίνονται από τα διαλυτικά (ή το τονικό σημάδι, αν τονίζονται).

Ειδικότερα στην Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, υπήρχαν και υπάρχουν, τα εξής ομόηχα γράμματα των φωνήεντων (που άλλα από αυτά είναι δίψηφα και άλλα μονοψήφια): Ο(ο) = Ω(ω), ΑΙ(αι) = Ε(ε), Ι(ι) = Η(η), Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι), = ΕΙ(ει), τα οποία έχουν επινοηθεί προκειμένου με αυτά να υποδεικνύουμε, και αυτό με κανόνες, στον αναγνώστη από τη μια την πιστή προφορά (ακόμη και το αν σε μια λέξη έχουμε φθογγικό πάθος, π.χ. θέϊος > θείος. νόος > νους, λελυκύια > λελυκυία…) και από την άλλη την ορθή ετυμολογία των γραπτών λέξεων και έτσι να του παρέχουμε βοήθεια και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων, γράφοντας π.χ. τα ρήματα με τα γράμματα -ω,ει, τα θηλυκά με -η, τον πληθυντικό αριθμό των αρσενικών με -οι, ενώ των ουδετέρων με -η,….., πρβ π.χ. καλώ και καλό, καλεί και καλή, λείπει και λίπη… Ομοίως:

ρήματα: σήκω, λέγω, αγαπώ, τιμώ…
ουδέτερα: το σύκο, σοφό, κακό…..το ψωμί, φιλί…
θηλυκά: η κακή, η αγαθή…. η Ερατώ, Κλειώ…
πληθυντικός: οι αγαθοί, κακοί …. τα πάθη, κάλλη …

Επίσης με το γράμμα ΟΙ(οι) γραφεται ο ιωτακισμός (τροπή) του φθόγγου ο σε ι, καθώς και η συναίρεση του διφθόγγου οϊ σε ι, π.χ.: ευβόϊα > ευβοϊκός &

Εύβοια (συναίρεση), *πόνος > ποινή, στόχος > στοίχο, ενώ με* το γράμμα ΕΙ(ει) γράφεται ο ιωτακισμός που προέρχεται από συναίρεση του διφθόγγου εϊ σε ι ή από τροπή του ε σε ι , π.χ.: θείκός & θείος (συναίρεση), πένης, πείνα……*Επίσης με* το γράμμα Η(η) γράφεται ο ιωτακισμός που προέρχεται από τροπή των α, ε, π.χ.: *σάμα > σήμα, νάσος > νήσος, χρέματα > χρήματα, πλέον > πλήθος, έθος > ηθική, Μνεσίθεος > Μνησίθεος..* Με το γράμματα Υ(υ) γράφεται ο ιωτακισμός που προέρχεται από τροπή του ου σε ι, π.χ.: *cupa – κούπα > κύπη – κύπελλο…*

Δ) Δεν είναι αληθές ότι στην Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, τα διπλά σύμφωνα προφέρονταν και τα δυο. Ειδικότερα το ότι στην Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, υπάρχουν τα διπλά όμοια σύμφωνα ΚΚ(κκ), ΣΣ(σς), ΜΜ(μμ), ΝΝ(νν), … δε σημαίνει και ότι αυτά στην αρχαία εποχή προφέρονταν και τα δυο, αφού κανένα σύμφωνο δεν μπορεί να προφερθεί από μόνο του, δηλαδή χωρίς φωνήεν. Ο λόγος και για τον οποίο η ονομασία σύν-φωνήεν > σύμφωνο. Η αλήθεια είναι ότι τα διπλά όμοια σύμφωνα χρησιμοποιούνται στη γραφή για νοηματικούς-ετυμολογικούς λόγους, για να υποδείξουμε ότι στη θέση τους έχει συμβεί το φθογγικό πάθος της αφομοίωσης, η οποία ορθογράφεται με τους εξής κανόνες: τ + ι > σς : θαλαττία > θάλλαττα/ θάλασσα, γλωτία > γλώσσα κ.α. Π, Β, Φ + Μ > ΜΜ: γράφμα > γράμμα, όπμα > όμμα…. Ν + Μ, Ν, Λ, Ρ, Σ > ΜΜ, ΝΝ, ΛΛ, ΡΡ, ΣΣ: συ(ν)ραπτω > συρράπτω, σύ(ν)-νομος, έ(ν)-νομος, ε(κ)-κλησία, συ(ν)-μαθητής > συ-(μ)μαθητής, γρά(φ)-μα > γρά-(μ)μα….. Τα διπλά όμοια σύμφωνα μπορεί να προφερθούν και τα δυο, μόνο αν προφέρουμε το ένα με το προηγούμενο φωνήεν και το άλλο με το επόμενο, ήτοι προφέροντας τη λέξη ως δυο, π.χ.: γρά(μ)-μα, σύ(ν)-νομος, ε(κ)-κλησία…, όμως αυτό αφενός δεν είναι ορθό γλωσσικά και αφετερου άλλο γραφή και άλλο προφορικός λόγος.

2. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τα κεφαλαία γράμματα, σύμφωνα με το **George Jean** ("Η Γραφή, η μνήμη των Ανθρώπων"), επινοήθηκαν για την πέτρα, επειδή εκεί είναι δύσκολη το σκάλισμα των μικρών, και τα πεζά για τα άλλα υλικά (πάπυρους, κερωμένες πλάκες κ.α.». Σύμφωνα με το ίδιο το μικρογράμματο αλφάβητο προέκυψε από την «επισεσυρμένη μορφή του αλφάβητου του 3 μ.Χ. αι.». Τα κεφαλαία γράμματα, σύμφωνα με το **Charles Higounet (**"Η γραφή"), βρίσκονται στην Ελληνική Γραφή, γιατί μας το επέβαλε η θεοκρατική βυζαντινή διαμάχη.

Ωστόσο όλα αυτά είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί η αλήθεια είναι η εξής:

1) Τα κεφαλαία και μικρά γράμματα στην Ελληνική Γραφή επινοήθηκαν για τους εξής νοηματικούς (ετυμολογικούς) λόγους:

Α) Με κεφαλαίο γράμμα γράφουμε το πρώτο γράμμα κάθε πρότασης ενόςκειμένου για τάχιστη διάκρισή τους, πρβ: «Σήμερα θα πάω εκδρομή. Αύριο θα καθίσω σπίτι. Μεθαύριο…»

Β) Με κεφαλαίο γράμμα γράφουμε το πρώτο γράμμα κάθε κύριου ονόματος, ενώ με μικρό το πρώτο γράμμα του κάθε κοινού ονόματος και κάθε κοινής λέξης προκειμένου να έχουμε τάχιστη βοήθεια την κατανόησή τους και διάκριση των ομόηχων, πρβ:. καλή & Καλή, νίκη & Νίκη…… κοινά ονόματα: σπανάκι, αγαθή, τριανταφυλλιά, κόκκινος…. κύρια ονόματα: Σπανάκη, Αγαθή, Τριανταφυλλιά, κ. Κόκκινος..

2) Επισεσυρμένη γραφή, ήτοι απλή γραφή, θεωρούνται τα νεότερα γράμματα στη δημοτική αιγυπτιακή γραφή, επειδή αυτά αρχικά ήταν ιδεογράμματα, εικόνες όντων, που μετά απλοποιήθηκαν σε πιο απλά σχήματα.

3) Τα μικρά ελληνικά γράμματα είναι πιο δύσκολα στη δημιουργία τους από τα κεφαλαία, γιατί έχουν πιο ιδιόμορφα σχήματα

4) Το σχήμα των γραμμάτων των πρώτων αλφαβήτων ήταν κατά προσέγγιση το σχήμα που πρέπει να λάβουν τα στοματικά όργανα (γλώσσα, στόμα, φάρυγγας κ.α.) προκειμένου με την εκπνοή αέρα βα βγει ο ανάλογος φθόγγος

3. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

Α. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ορισμένοι, ως γνωστόν, ζητούν να καταργηθεί το ελληνικό αλφάβητο και η Ελληνική Γραφή και να αντικατασταθούν από το λατινικό αλφάβητο και τη Λατινική γραφή ή με μια γραφή που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι των λέξεων, γιατί η Ελληνική Γραφή είναι , λένε, πάρα πολύ δύσκολη στην εκμάθησή της, λόγω του ότι εκεί υπάρχουν τα ομόηχα γράμματα Ω(ω) = Ο(ο), Ι(ι) = Η(η) = Υ(Υ) = ΟΙ(οι)…. και προ αυτού δεν είναι εύκολο να θυμάται κάποιος πότε πρέπει να γράφουμε μια λέξη π.χ. με το γράμμα Ο(ο) και πότε με το γράμμα Ω(ω), πότε με το γράμμα Ι(ι) και πότε με το γράμμα Η(η) ή το Υ(υ)…….. και προ αυτού πολλοί μαθητές παθαίνουν δυσλεξία,

Από την άλλη τα σχολικά και πανεπιστημιακά βιβλία για την Ελληνική Γλώσσα και την Ελληνική Γραφή αναφέρουν ότι τα ομόηχα γράμματα Ο = Ω, Ι = Η = Υ…. που υπάρχουν στην Ελληνική Γραφή είναι γιατί αφενός η αρχαία Ελληνική Γλώσσα είχε περισσότερους φθόγγους απ᾽ό,τι έχει η νέα (η αρχαία είχε, λένε, και τους φθόγγους που παριστάνονταν στη γραφή με τα γράμματα Ω, Η, Υ και από τα οποία το Ω προφερόταν σαν οο, το Η σαν εε και το Υ σαν ι σαν ιι) και

αφετερου η σημερινή Ελληνική Γραφή είναι ιστορική. Ήτοι διασώζει, λένε, τα άχρηστα πλέον γράμματα Ω, Η, Υ από συνήθεια, αν και στο χρόνο από αυτά το Η(η) και το Υ(υ) συνέπεσαν στην προφορά με αυτή του γράμματος Ι(ι) και το γράμμα Ω(ω) με την αυτή του γράμματος Ο(ο), πρβ:

<<Η γραφή της ελληνικής γλώσσας στην αρχή ήταν φωνητική, δηλ. κάθε φθόγγος παριστανόταν με ένα ιδιαίτερο γράμμα. Ωστόσο με το πέρασμα του χρόνου και με την εξέλιξη της γλώσσας, η γραφή μας έπαψε να είναι φωνητική, δηλαδή σήμερα κάθε φθόγγος δεν παρίσταται με ένα ιδιαίτερο γράμμα. Π.χ. ο φθόγγος [ι] παρίσταται στη γραφή μας σήμερα με τα γράμματα ι, η, υ, ει, οι, υι, π.χ. κυνήγι, αποικίζει, υιοθεσία, ο φθόγγος [ο] με τα γράμματα ο και ω, π.χ. ώμος, νόμος.... Αυτό συμβαίνει, γιατί ενώ, όπως θα δούμε παρακολουθώντας την ιστορία της γλώσσας μας, οι διάφοροι φθόγγοι άλλαξαν προφορά, τα γράμματα που τους παριστάνουν έχουν παραμείνει τα ίδια από την αρχαιότητα, είναι δηλαδή η γραφή μας ιστορική ως ένα σημείο.....>> (Δ. Τομπαϊδη: Επιτομή της ιστορίας της ελληνικής. γλώσσας)

<< Στην αρχαία εποχή το η προφερόταν σαν εε, το ω σαν οο, και τα φωνήεντα α, ι, υ άλλοτε σαν απλά α, ι, υ και άλλοτε σαν αα, ιι, υυ. Γι' αυτό και το η και το ω ονομάζοντο μακρόφωνα, το ε και το ο βραχύχρονα και τα α, ι, υ δίχρονα.... ..>> ("Γραμματική Νεοελληνικής", Χρ. Τσολάκη, Δ. Τομπαϊδη κ.α.)

«…. Ιστορική ορθογραφία της Ελληνικής. Στην πράξι η ορθογραφία των γλωσσών είναι κυρίως στην αρχή της φωνολογική – σπανιότερα φωνητική – και με την πάροδο του χρόνου γίνεται ιστορική. Αυτό είναι αναγκαία συνέπεια του γεγονότος ότι η γραφή , συντηρητική από τη φύσι της , καθώς αποτελεί γενικό, συμβατό σύστημα, δεν ακολουθεί κατά κανόνα ή αργεί πολύ να δηλώση την εξέλιξι της προφοράς της γλώσσας. Η προφορά των φθόγγων μεταβάλλεται με την πάροδο του χρόνου, ενώ η γραφή εξακολουθεί για λόγους οικονομίας να χρησιμοποιή τα ίδια σύμβολα (γράμματα) για να δηλώση την μεταβολή των φθόγγων ή μεταβάλλεται η ίδια μ`ε αργό ρυθμό…..». (Ιστορική Γραμματική της Αρχαίας Ελληνικής γλώσσας , Γ. Μπαμπινιώτη)

«.. Από τα επτά φωνήεντα α,ε, η, ι, ο, υ, ω: α) το ε και το ο λέγονται βραχέα (ήτοι σύντομα εις την προφορά), β) το η και το ω λέγονται μακρά (ήτοι παρατεταμένα εις την προφορά), διότι αρχήθεν το μεν η επροφέρετο υπο των παλιών ως παρατεταμένον ε (ήτοι περίπου ως εε), το δε ω ως παρατεταμένον ο (ήτοι περίπου ως οο), γ) το α, ι, υ λέγονται δίχρονα, διότι ταύτα αρχήθεν εις άλλα μεν συλλαβάς επροφερετο βραχέα εις άλλας δε μακρά…..». (Γραμματική της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσης, Αχιλλέως τζάρτζανου)

«Αρχήθεν το η επροέφετο ως παρατεταμένον ε (ήτοι περίπου ως εε), το δε ω επροφέρετο ως παρατεταμένον ο (ήτοι ως οο), τα δε φωνήεντα α, ι, υ, άλλοτε με ως απλά α,ι,υ , άλλοτε παρατεταμένα α, ι, υ (ήτοι περίπου ως αα,ιι, υυ)… (Γραμματική της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Αχιλέως Α. Τζάρτζανου)

<< ".... Μετά τη σύμπτωση των διαφόρων ι, η, ει, οι και υ στην προφορά του ι (του οι και υ από τον 10ο αι. π.Χ., των άλλων επί αλεξανδρινής εποχής) του ω και ο στην προφορά ο, του ε και αι στην προφορά του e, το φωνηεντικό σύστημα (της ελληνικής) παίρνει τη σημερινή μορφή ι, ε, , ο, u.... Έτσι έπαψε η γραφή μας να είναι φωνητική και έγινε ιστορική .....>> (Δ. Τομπαϊδη: Επιτομή της ιστορίας της ελληνικής. γλώσσας)

Ωστόσο όλα αυτά είναι ανοησίες, εκτός πραγματικότητας, η αιτία που πολλοί μαθητές παθαίνουν δυσλεξία ή αναλφαβητισμό, επειδή αδυνατούν να τα κατανοήσουν και αυτό γιατί:

1) Γραφή που να έχει μόνο τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι των λέξεων δε μπορεί να υπάρξει ποτέ και σε καμιά γλώσσα, γιατί έτσι θα γίνονται συνεχώς παρανοήσεις λόγω του ότι σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν πάρα πολλές ομόηχες λέξεις, πρβ π.χ.: *Φθογγικά «ι παραγωγί τις Κρίτις» = ετυμολογικά: «Η παραγωγή / οι παραγωγή της Κρήτης, «φέρε τι λίρα» = φέρε τη λύρα/ φέρε τη λύρα, «κλίσι» = κλήση & κλίση, «αφτί» = αυτοί & αυτή & αυτί..*

Ομοίως στην Αγγλική: «του» = to, two, too, write, right….

Προ αυτού όλοι λαοί έχουν επινοήσει διάφορα τεχνάσματα γραφής, διάφορα συστήματα γραφής, προκειμένου να καταγράφουν κατανοητά τον προφορικό τους λόγο, όπως θα δούμε πιο κάτω.

2) Η αλήθεια είναι ότι στη Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, υπάρχουν τα εξής ομόηχα γράμματα (που άλλα από αυτά είναι δίψηφα και άλλα μονοψήφια): Ο(ο) = Ω(ω), ΑΙ(αι) = Ε, Ι(ι) = Η(η) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι), = ΕΙ(ει) … τα οποία έχουν επινοηθεί προκειμένου και βάσει κανόνων να υποδεικνύουμε στον αναγνώστη μας από τη μια την πιστή προφορά και από την άλλη την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό, πτώση κλπ.) των λέξεων που γράφουμε, ώστε να τον βοηθούμε έτσι και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων, πρβ π.χ. ότι και στην αρχαία και στη νέα Ελληνική Γραφή όλα τα ρήματα γράφονται στη λήγουσα με τα γράμματα -ω,εις,ει, ενώ τα ουδέτερα με τα γράμματα -ο,ι, τα θηλυκά με -η, - ω), ο πληθυντικός αριθμός των ονομάτων με τα γράμματα -οι (αρσενικά) και με -η (ουδέτερα) κ.α.: σήκω και σύκο, καλό και καλώ, καλοί και καλοί και καλεί,

ρήματα: σήκω, λέγω, αγαπώ, τιμώ…

ουδέτερα: το σύκο, σοφό, κακό…..το ψωμί, φιλί…

θηλυκά: η κακή, η αγαθή…. η Ερατώ, Κλειώ…

πληθυντικός: οι αγαθοί, κακοί …. τα πάθη, κάλλη …

Για τον ίδιο λόγο επινοήθηκαν και τα ομόηχα κεφαλαία: Α, Β, Γ… και μικρά γράμματα α, β, γ…. , όμως αυτά τα χρησιμοποιούμε για διάκριση των κυρίων ονομάτων από τα ομόηχα κοινά γράφοντας π.χ. τα κύρια ονόματα με κεφαλαίο και τα κοινά με μικρό: καλή/καλοί και Καλή, αγαθή/αγαθοί και Αγαθή, … Τα ίδια χρησιμοποιούνται και για διάκριση των προτάσεων, γράφοντας το πρώτο γράμμα κάθε πρότασης με κεφαλαίο.

3) Δεν υπάρχουν αρχαίες πηγές που να αναφέρουν ή από τις οποίες να προκύπτει ότι η αρχαία Ελληνική Γλώσσα είχε παραπάνω φθόγγους από ότι όλες οι άλλες γλώσσες ή ότι τα γράμματα Ω, Η, Υ αντιπροσώπευαν αρχαίους φθόγγους που συνέπεσαν στην προφορά με τα Ο, Ι. Πέραν αυτού **ο** Πλάτωνας στον «Κρατύλο» αναφέρει ότι το γράμμα Η είναι μεταστροφή του Ι για λόγους καλύτερης έκφρασης. Το γράμμα Ι μπαίνει, λέει, αντί του Η όταν το σημαινόμενο από τη λέξη είναι κάτι ελαφρό και ικανό να διαπερνά: ιός, ίεσθαι, ιέναι…., ενώ το γράμμα Η μπαίνει όταν αυτό είναι με μήκος. Το γράμμα Ο μπαίνει, όταν αυτό είναι γογγύλο (στρογγυλό) …. Λέει επίσης ότι

το γράμμα Ε (στο δίψηφο γράμμα ΕΙ) της λέξης ΠΟΣΕΙΔΩΝ δεν προφέρεται και εκεί μπήκε για λόγους ευπρέπειας -έκφρασης κ.α., πρβ:

<< ..Τω δε αυ ιώτα προς τα λεπτά πάντα, α δη μάλιστα δια πάντων οι αν. Δια ταύτα το <[ιέναι>> και το <<ιεσθαι>> δια του ιώτα απομιμείται, ώσπερ γε δα του φει και του ψει και του σιγμα και του ζητα, ότι πνευματώδη τα γράμματα, πάντα τα τοιούτα μεμηται αυτοίς ονομάζων, οιον το <<ψυχρόν>> και το <<ζέον>> και το <<σείεσθαι>> και ολως σεισμόν. Και όταν που το φυσωδες μιμηται, πανταχού ενταύθα ως το πολύ τα τοιαύτη γράμματα επιφέρειν φαίνεται ο τα ονόματα τιθέμενος..... Το δε αυ άλφα τω <<μεγάλω>> απέδωκε και τω <<μήκει>> το ήτα, οτι μεγάλα τα γράμματα. Εις δε το <<γογγύλον >> του ου δεόμενος σημείου τούτο πλειστον αυτω εις το όνομα ανεκέρασεν…..>>. (Κρατύλος 426 - 427)

«Τον ουν άρχοντα της δυνάμεως ταύτης θεόν ωνόμασεν <<Ποσειδώνα>>, ως ποσίδεσμον όντα, το δε Ε έγκειται ίσως ευπρεπείας ένεκα, ..., ώσπερ δεσμός των ποδών,... Τάχα `ε ουκ αν τούτο λέγει, αλλ΄ αντί το σίγμα δυο λάμδα το πρώτον ελέγετο, ως πολλά ειδότος του θεου. Ισως δε από του σείων ωνόμασται» .... (Κρατύλος 403 a)

«ου γαρ νόησις το αρχαιον εκαλειτο, αλλ΄ αντί του ήτα, ει έδει λέγει δυο, νοεεσιν»..... (Κρατύλος 411 e)

«νυν δε αντί μεν του ιώτα εί ή ητα μεταστρέφουσι, αντί δε του δέλτα ζητα, ως δη μεγαλοπρεπέστερα οντα»...." (Κρατύλος 418,c)

«Πρώτον μεν τοίνιυν το ρω έμοιγε φαίνεται ώσπερ όργανον είναι πάσης της κινήσεως, ην ουδ΄ ειπομεν δι΄ οτι εχει τουτο τουνομα΄ αλλά γαρ δήλον ότι ιεσις βούλεται είναι' ου γαρ ήτα εχρώμεθα αλλ΄ ει τω παλαιω .... (Κρατύλος 426 c)

Ωστόσο και τα ως άνω λεγόμενα του Πλάτωνα δεν ευσταθούν, γιατί τα ομόηχα γράμματα των φωνηέντων Ω(ω) = Ο(ο), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(Ι) = Η(η) = Υ(υ) …. δεν επινοήθηκαν, για να μπαίνει π.χ. το γράμμα Η όπου το σημαινόμενο από τη λέξη που γράφουμε είναι κάτι μικρό, το Η όπου το σημαινόμενο είναι κάτι μακρό, το Ο όπου το σημαινόμενο είναι κάτι το στρογγυλό……, αλλά για τους τεχνικούς λόγους που είδαμε πιο πριν. Ήτοι για να υποδεικνύουμε με αυτά και βάσει κανόνων αφενός την πιστή προφορά και αφετέρου την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό κ.λπ.) των λέξεων που γράφουμε, ώστε να βοηθούμε έτσι τον αναγνώστη μας και στην κατανόησή των λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων, γράφοντας π.χ. τα ρήματα με -ω,ει, τα επίθετα με -ο,η, τα θηλυκά με -η ….., πρβ: καλό και καλώ, καλεί και καλή και καλοί, λίρα και λύρα ….

4) Η διαφορά που υπάρχει μεταξύ αρχαίας και νέας Ελληνικής Γλώσσας είναι όχι στους φθόγγους, αλλά στο λεξιλόγιο και επίσης στη διάπλαση κάποιων λέξεων, ήτοι στη μορφή – κλίση (καταλήξεις) ορισμένων λέξεων, πρβ π.χ. παις > παιδί, πράξις, πράξεως > πράξη, πράξης , κόνις > σκόνη, άλας > αλάτι…. κ.α. Και η αρχαία και η νέα Ελληνική Γλώσσα έχουν τους αυτούς φθόγγους, ο λόγος και για τον οποίο έχουν και ίδιο αλφάβητο γραφής. Τους αυτούς φθόγγους έχουν και όλες οι ξένες γλώσσες (η φωνή και οι επιμέρους ήχοι της είναι σε όλους τους ανθρώπους ίδια). Απλά, επειδή δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι το ίδιο σύστημα γραφής, αλλά διαφορετικά, γι αυτό και οι φθόγγοι σε άλλες γραφές φαίνονται περισσότεροι και σε άλλες λιγότεροι. Για παράδειγμα στην Αγγλική Γραφή με το TH(th) παριστάνεται και ο φθόγγος

θ και ο φθόγγος δ: that, thing…., ενώ οι φθόγγοι αυτοί στο αλφάβητο δεν αναφέρονται.

Έπειτα άλλο οι δίφθογγοι: οϊ, εϊ, αϊ, οϋ … (= δυο φθόγγοι και γι αυτό παίρνουν το σημάδι των διαλυτικών): Μάΐος, θεϊκός, προϋπάρχω…. και άλλο τα δίψηφα γράμματα: οι, ει, αι, ου…. (= ένας φθόγγος): κακοί, νους, σφαίρα…. Ομοίως άλλο η αρχική προφορά μιας λέξης και άλλο αυτή με φθογγικό πάθος για σ)ύντμησης ή ευστομία κ.α., πρβ: θέιος αντί θεϊκός και θείος , τιμ(ά)ω > τιμώ (με αφαίρεση του -α-), νόος > νους (με ανταλλαγή των δυο οο με το φθόγγου υ) .

5) Μακρά, βραχέα και δίχρονα φωνήεντα δεν υπήρχαν και δεν υπάρχουν στην Ελληνική Γλώσσα – γραφή, ούτε και σε καμιά άλλη. Απλά στην Εβραϊκή, Φοινικική και άλλες γραφές υπάρχουν γράμματα ή σημεία και για την περίπτωση που έχουμε δυο αα, ιι, εε, όπως π.χ. στις λέξεις: Αβραάμ, Ιεζεκιιλ (Ιεζεκιήλ)…… και γι αυτό στις γραφές αυτές γίνεται λόγος για μακρά, βραχέα και δίχρονα φωνήεντα.

Άλλωστε, αν τα γράμματα ω η στην αρχαία Ελληνική προφερόταν σαν οο και σαν εε, τότε οι λέξεις της αρχαίαςΕελληνικής: *κυρίαρχοι, ανθρώπιναι, παράγωγη, άνομων, …* δε θα έπρεπε να είχαν τονικό σημάδι εκεί που έχουν, αλλά μια συλλαβή πιο κάτω, αφού δεν είναι δυνατόν να τονιστεί μια λέξη πιο πάνω από την προ παραλήγουσα και με την εν λόγω προφορά δημιουργείται επιπλέον συλλαβή. .

6) Η Ελληνική Γραφή δε είναι ιστορική, αλλά άλλες, αυτές που γράφουν με το λατινικό αλφάβητο: Αγγλική, Γαλλική, Ολλανδική κ.α. Και επειδή οι γραφές αυτές είναι ιστορικές, το ίδιο νόμισαν μερικοί ότι το ισχύει και στη νέα Ελληνική Γραφή, ενώ δεν είναι έτσι.

Στην Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα, οι λέξεις γράφονται όπως επακριβώς προφέρονται φθογγικά τη στιγμή που γράφονται και συνάμα ανάλογα με την ετυμολογία του (μέρος, λόγου, γένος, αριθμό, πτώση ή πρόσωπο κλπ), χρησιμοποιώντας με κανόνες τα ομόηχα γράμματα Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ω(ω) = Ο(ο), Η(η) = Ι(ι) = Υ(υ) = ΟΙ(οι) = ΕΙ(ει)…. που υπάρχουν στο ελληνικό αλφάβητο για διάκριση των ομόηχων λέξεων και γράφοντας π.χ. τα ρήματα με -ω,ει, τα αρσενικά ονόματα με -ο, τα ουδέτερα με -ι, τα θηλυκά με -η…. …., πρβ φθογγικά «καλό, καλί» και ορθογραφικά καλ-ώ,ει… = ρήμα, ενώ καλό, καλή, καλοί…. = επίθετα….

Αντίθετα οι λέξεις στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Γαλλική,...) δε γράφονται όπως στην Ελληνική, αλλά αφενός πάντα ίδια, ακόμη και αν η προφορά τους αλλάξει, και αφετέρου ως εξής:

α) Οι λέξεις που προέρχονται από την Ελληνική και τη λατινική γράφονται όπως ακριβώς γράφονται στην Ελληνική και Λατινική γραφή (φωτογραφικά), άσχετα αν εκεί μπορεί και να προφέρονται κάπως αλλιώς, πρβ Ελληνική: πρόβλημα, τιτάν(ας), Γεωργία, Ευρώπη, ιδέα, τυπώνω, Ολυμπία, φιλοσοφία, τηλέφωνο..... > Αγγλική: problem

("πρόμπλεμ»), titan(«ταϊταν»), Europe («γιούροπ»), idea («αϊντία»), type («τάϊπ»), Olympia, philosophy, telephone,...

Ελληνική: ακ(τ)ίς, Γεωργιανός, Συριανός, Λατίνος... > γαλλική: action («αξόν»), Georgien («ζεορζάν»), Syrien («σιριάν»), Latin («λατάν»)...

Με ελληνική ή λατινική ορθογραφία γράφονται και οι λέξεις άλλων γλωσσών (αραβικές, εβραϊκές....) που πέρασαν στις γραφές αυτές μέσω της Ελληνικής ή της Λατινικής, πρβ: ελληνικά: άλγεβρα, Εμμανουήλ, Δανιήλ.... = Αγγλικά: Algebra, Emmanuel, Daniel....

β) Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα όμοια με τις πρωτότυπές τους, δηλαδή διατηρούν την ιστορική τους ορθογραφία, άσχετα, αν η προφορά της παράγωγης λέξης μπορεί να έχει αλλάζει λόγω φθογγικού πάθους (συναίρεσης κ.α.), πρβ π.χ. στην Αγγλική την πρωτότυπη λέξη volcano (προφορά «βολκέϊνουν», το a = εϊ) και την παράγωγη volcanic (προφορά «βολκανικ», το a = a). Ομοίως: athlete ("άθλιτ") > athletic ("αθλέτικ"), busy ("μπάζι») > business ("μπίζνες»), day ("ντέι") > Sanday ("σάντι"), live («λάϊβ») >living ("λίβινκ")…

γ) Οι λέξεις που δεν υπάρχουν στην ελληνική και τη λατινική γράφονται φθογγικά με το λατινικό αλφάβητο και συνάμα οι ομόηχες λέξεις παίρνουν επιπρόσθετα ένα γράμμα (τυχαίο ή σύμφωνα με τη σκέψη εκείνου που την καθιέρωσε γραφικά) και που, αν και γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ. την Αγγλική λέξη «του = tu» η οποία γράφεται: to (= προς) & t(w)o (= δύο) & to(o) (= επίσης). Ομοίως: rit(e) & (w)rit(e) & ri(g)t(h).. Εδώ τα: w, o, w, e, g, h δεν προφέρονται, μπήκαν για διάκριση των ομόφωνων λέξεων.

7) Το ότι η Ελληνική Γραφή δεν είναι ιστορική προκύπτει και από το ότι στην Ελληνική Γραφή τα γράμματα έχουν πάντα (σε όλες τις λέξεις) μια και μόνο προφορά και όχι έτσι σε μια λέξη και αλλιώς σε άλλη, όπως συμβαίνει στις γραφές που πράγματι είναι ιστορικές, όπως π.χ. στην Αγγλική. Εκεί και π.χ. στις λέξεις: come, go, on, too …. το γράμμα ο προφέρεται πότε α πότε οου, πότε ο, πότε ου….

8) Το ότι τα γράμματα Ω(ω), Η(η), Υ(υ) δεν παρίσταναν κάποιους φθόγγους που είχε παραπάνω η αρχαία Ελληνική Γλώσσα-γραφή ή το ότι στην αρχαία Ελληνική Γλώσσα-γραφή δεν προφέρονταν το γράμμα Ω σαν οο, το γράμμα Η(η) σαν εε και το γράμμα Υ πότε σαν ι και πότε σαν ιι προκύπτει και από τα εξής:

Α) Αν σε μια λέξη υπάρχει ένα ε, α, ο, ι, ου, στη γραφή γράφουμε έτσι, π.χ.: καλός, νους, νίκη…, ενώ όταν έχουμε δυο ή περισσότερα γράφουμε έτσι (με επανάληψη): προς και προορίζω, προορισμός, νόος - νους, νέος, νέες, πλέω, έπλεε, πλέετε, πνέω, πνέετε, πνέεις, πνέετε, ποιέεις – ποιείς, ποιέεται-ποιείτε, κούπα – κύπελο, ευυπόληπτος, Αβραάμ, Αβραμόπουλος, Ααρών, Δίας και Διί, ίσταμαι και διίσταμαι, περιίσταμαι, διισχυρίσθη, διισχυρίσατο…

Β) Αν τα γράμματα Ω(ω), Η(η), Υ(υ) αντιπροσώπευαν φθόγγους της αρχαίας Ελληνικής, τότε θα έπρεπε τα γράμματα αυτά:

α) να υπήρχαν σε όλα τα αλφάβητα των αρχαίων ελληνικών πόλεων-κρατών (Κρητικό, Αττικό κ.α.), ενώ κάτι τέτοιο δε συμβαίνει,. Επίσης τα γράμματα Ω, Η δεν υπάρχουν και στη λατινική γραφή. Αρχικά τα γράμματα αυτά υπήρχαν μόνο στο Ιωνικό αλφάβητο-γραφή, απ᾽ οπου και καλούνταν Ιωνικά, γιατί οι Ίωνες πρώτοι τα επινόησαν-χρησιμοποίησαν για διάκρισή ομόηχων λέξεων και μετά αυτά πέρασαν και στο κοινό ελληνικό αλφάβητο. Ιωνικά ΙΠΠΗΣ, ΑΧΑΡΝΗΣ,…. = ΔΩΡΙΚΑ ΙΠΠΕΙΣ, ΑΧΑΡΝΕΙΣ….

β) να βρίσκονται τυχαία στις γραπτές λέξεις και όχι σε συγκεκριμένες και ανάλογες θέσεις με το τι μέρος λόγου έχουμε, πρβ π.χ. ότι όλα τα ρήματα γράφονται στη λήγουσα με -ω,ει, όλα τα θηλυκά γράφονται στη λήγουσα με -η, όλοι οι πληθυντικοί γράφονται στη λήγουσα με -οι ….: καλώ και καλό, καλεί και καλή και καλοί……

9) Αλλαγές στο χρόνο σε κάθε γλώσσα συμβαίνουν, όμως αυτές δε γίνονται στους φθόγγους, αλλά στις φθογγικές συνθέσεις των λέξεων, στη σύνταξη κ.α.. Ειδικότερα πολλές λέξεις σε όλες τις γλώσσες αλλάζουν στο χρόνο, όμως αυτές οι αλλαγές δε γίνονται με τη γένεση νέων φθόγγων ή με την κατάργηση υπαρχόντων φθόγγων ή με την ηχητική αλλοίωση των υπαρχόντων φθόγγων κ.α., αλλά απλούστατα με την πρόσθεση ή αφαίρεση ή αντιμετάθεση ή εναλλαγή φθόγγου στη φθογγική τους σύνθεση, τα καλούμενα φθογγικά πάθη, και αυτό για λόγους ευστομίας - απλούστευσης, καθώς και για λόγους σημασιολογικής διαφοροποίησης, πρβ π.χ.: χώρα (γης) και (χ)ώρα > ώρα (χρόνου), τιμ(ά)ω > τιμώ, λέω > λέ(γ)ω, λέγω > λόγος, οικοκυρά > σπιτο(ν)οικοκυρά, παιδί(ον) > παιδί, σ(ι)τάρι > στάρι, πράξι(ς) > πράξη, κόνι(ς) > σκόνη (Β)ενετοί > Ενετοί, ερυθρίνοι > λυθρίνια, Ιωάννης > Γιάννης - Jhon, ……. Ο λόγος που το αλφάβητο είναι ίδιο και στην αρχαία και στη νέα Ελληνική Γλώσσα. Μάλιστα στην Ελληνική Γραφή κάποια από τα εν λόγω πάθη σημειώνονται και ορθογραφικά με τα ομόηχα γράμματα Ω(ω), Η(η), ΕΙ(ει), ΟΙ(οι)… για ετυμολογικούς λόγους, ήτοι για λόγους εύρεσης του ακριβούς νοήματος μια λέξης που έχει προέλθει από τέτοιο πάθος. Για παράδειγμα η κατάληξη των θηλυκών σε -ις: τάξις, πράξις.. έχασε το -ς και το ληκτικό - ι τώρα γράφεται με -η, όπως και τα άλλα θηλυκά: καλή, νίκη,….. Ομοίως, όταν τα δυο εε σε μια λέξη τρέπονται σε ι το ι αυτό τώρα γράφεται με ει, ενώ τα μονά ε, α που τρέπονται σε ι τώρα γράφονται με η: ποιέετε = ποιείτε, ενώ χρέματα > χρήματα, χρέος > χρήμα, μάτερ > μήτηρ, δέμας/δάμος > δήμος κ.α.

10) Αν πούμε σε κάποιον, ακόμη και καθηγητή Γλωσσολογίας, να γράψει μια λέξη, π.χ. τις λέξεις: λιπι, καλο, λιρα, αγαθι, ….., μας ρωτά για το τι μέρος λόγου (γένος, αριθμό, πτώση κλ.π) έχουμε και στη συνέχεια γράφει ανάλογα, ήτοι: «καλό» = καλό (ουδέτερο) και καλώ

(ρήμα), καλή (επίθετο) και καλοί (πληθυντικός) και καλεί (ρήμα), «λίπι» = λείπει (ρήμα) και λύπη ((ουσιαστικό, στεναχώρια) και λίπη (πληθυντικός ουσιαστικού το λίπος)……..

Β. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ D. ERASMUS ΚΑΙ FERDINAD DE SAUSSURE - Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ, ΑΛΛΑ ΑΛΛΕΣ

Ο Ολλανδός αναγεννησιακός ανθρωπιστής, καθολικός ιερέας, δάσκαλος και θεολόγος Desiderius Erasmus (1457 - 1536 μ.Χ.) στο βιβλίο του "Dialogus de recta latini graeciguae serminis pronunciatione" ισχυρίζεται, τις απόψεις του οποίου έχουν κακώς υιοθετήσει τα ελληνικά σχολικά και πανεπιστημιακά βιβλία γλώσσας και γραφής χωρίς να ελέγξουν την ορθότητά τους, ότι η νέα Ελληνική Γραφή, καθώς και οι σημερινές γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Γαλλική, Ολλανδική κ.τ.λ.) είναι ιστορικές. Ήτοι γράφουν τις λέξεις όπως προφέρονταν κάποτε, κυρίως στην αρχαία Ελληνική, ενώ η προφορά τους έχει αλλάξει, κάτι που ισχύει μόνο για τις άλλες γραφές και όχι στην Ελληνική, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ξεκινώντας ο Έρασμος από τη σκέψη ότι οι αρχαίοι Έλληνες, απ' όπου πήραν τη γραφή οι άλλοι Ευρωπαίοι, δεν ήταν δυνατόν να ξεκινήσουν τη γραφή με πολλά σημεία (γράμματα) για τον ίδιο φθόγγο, π.χ.: Υ & Η & Ι = [ι], Ο & Ω = [ο], Ε & ΑΙ =[ε] ... κατέληξε στο εξής λάθος (όμως μόνο ως προς την Ελληνική Γραφή, όπως θα δούμε πιο κάτω), όμως αληθοφανές, συμπέρασμα:

1) Η νέα Ελληνική Γραφή και οι γραφές με λατινικούς χαρακτήρες είναι ιστορικές, επειδή γράφουν τις λέξεις ως έχουν φωτογραφικά από την αρχαία ελληνική και λατινική γλώσσα.

2) Η νέα Ελληνική Γραφή διατηρεί από συνήθεια και τα γράμματα ω, η, υ, όπως π.χ. στις λέξεις, *Ευρώπη, φύλο, καλώ*… .), που, ενώ έπαψαν να παριστάνουν φθόγγους της Ελληνικής Γλώσσας (συνέπεσαν λέει με την προφορά των ο,ι), διατηρούνται στη γραφή των λέξεων στη νέα Ελληνική Γραφή.

3) Η αρχαία Ελληνική Γλώσσα ήταν διαφορετική από τη νέα, γιατί:

Α) Η αρχαία Ελληνική περιείχε και τους φθόγγους που γράφονταν με τα γράμματα ω, η, υ, όπου το γράμμα Η προφερόταν ως μακρό [ε], δηλ. ως δυο παρατεταμένα [εε], το Ω προφερόταν ως μακρό [ο], δηλ. ως δυο παρατεταμένα [οο] και το Υ ως το [ου/u]. Τα ΑΙ, ΕΙ, ΥΙ ΟΥ ΑΥ... προφέρονταν ως δείχνουν τα ψηφία τους, δηλαδή: αι = [αϊ], ει = [εϊ], υι = ουϊ, ου = [οου], αυ = [αου], ηυ = εεου..

Β) Τα διπλά όμοια γράμματα μμ, νν, σσ,... προφέρονταν και τα δυο και όχι μόνο το ένα που προφέρουμε σήμερα, γ) Τα γράμματα δ, β, γ προφέρονταν ως "ντ, μπ, γκ" και όχι ως σήμερα!

Προφορά αρχαίων ελληνικών λέξεων, σύμφωνα με τον Έρασμο: *γεωργία* = "γκεοοργκια" και όχι "γεοργία", *Ευρώπη* = εουροοπεε" και όχι "εβρόπι", *αυστηρός* = "αουστεερος" και όχι "αφστιρός", *είναι* = "εϊναϊ" και όχι "ίνε", *ηύρα* = "εεουρα" και όχι "ίβρα", *θείοι* = "θεϊοϊ και όχι "θίι",....

Η ως άνω άποψη του Έρασμου είχε προκαλέσει τότε αντίδραση σε πάρα πολλούς λόγιους, Έλληνες και ξένους, όπως στον **Κλ. Ραγκαβή**, στο Βαυαρό φιλόλογο **Ι. Ρόυχλιν (J. Reuhlin,** 1445 -1522 μ.Χ.), απ' όπου ονομάστηκαν οι αντίπαλοι του Έρασμου "Ροϋχλικοί" ή ιωτακιστές, επειδή πρόφεραν τα γράμματα η υ οι ει υι όπως και το γράμμα ι και όχι έτσι, όπως πρότεινε ο Έρασμος, λέγοντας ότι κάτι τέτοιο ούτε στη βυζαντινή παράδοση ούτε στους αρχαίους συγγραφείς αναφέρεται. Παρά ταύτα όμως η αναληθής ως άνω άποψη για το ελληνικό σύστημα γραφής εισχώρησε τότε (τον 16ο αιώνα) στα ξένα Πανεπιστήμια και στη συνέχεια από εκεί στα ελληνικά.

Ο Γάλλος γλωσσολόγος Ferdinad de Saussure (1857-1913) και οι μαθητές του Ch. Baley, A. Sechehaye..., σχετικά με τη σημερινή Ελληνική Γραφή, λένε τα εξής, που είναι κάπου τα ίδια με αυτά που λέει ο Έρασμος και λάθος για τον ίδιο λόγο, όπως θα δούμε επίσης πιο κάτω:

«Από λογικής άποψης το αρχαίο ελληνικό αλφάβητο είναι ιδιαίτερα εξαίρετο, διότι για κάθε φθόγγο είχε ένα γράμμα, π.χ. β-ά-ρ-β-α-ρ-ο-ς. Η αρμονία όμως ανάμεσα στη γραφή και την προφορά δεν διαρκεί, επειδή η γλώσσα εξελίσσεται αδιάκοπα, ενώ η γραφή παραμένει ακίνητη. Γράφουμε eveiller, mouiller, lei, rei,..., ενώ προφέρουμε eveyer ("έβεγιε"), mouiyer ("μούιγιε"), lwa ("λουά"), rwa ("ρουά"),..., επειδή έτσι προφέρονταν αρχικά και έπειτα άλλαξε η προφορά τους. Η γραφή επομένως καταλήγει να μην ανταποκρίνεται πια σ' αυτό που αντιπροσωπεύει.... να υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ γραφής και προφοράς. Για το ίδιο γράμμα έχουμε πάρα πολλές προφορές και τον ίδιο φθόγγο το γράφουμε με τρία και πέντε γράμματα. Ο φθόγγος π.χ. "σ" γράφεται: s, t, ss, sc: nation, chasset, acguescer... ο φθόγγος "κ" = gu, c, k, cc, ch.... Η γραφική εικόνα αυτή της λέξης αποκτά για μας ιδεογραφία..... Κατόπιν αυτού, καταλήγει ο F. Saussure: «θα πρέπει να καταργηθούν οι σημερινές γραφές με ελληνικούς και λατινικούς χαρακτήρες και να γίνει ένα νέο φωνητικό αλφάβητο με τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι (με ένα γράμμα για κάθε φθόγγο. ("Μαθήματα Γλωσσολογίας" F. Saussure).

Ο ΕΡΑΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο SAUSSURE «ΚΡΙΝΟΥΝ ΕΞ ΙΔΙΩΝ ΤΑ ΑΛΛΟΤΡΙΑ» - ΜΟΝΟ Η ΓΡΑΦΗ ΜΕ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΟΧΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Παρατηρώντας τις σημερινές γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Γαλλική,...) βλέπουμε ότι εκεί:

1) Οι λέξεις που προέρχονται από την Ελληνική και Λατινική γραφή γράφονται όπως ακριβώς έχουν εκεί (φωτογραφικά, ιστορικά), άσχετα αν εκεί μπορεί και να προφέρονται κάπως αλλιώς, πρβ π.χ.:

Ελληνική: πρόβλημα, τιτάν(ας), Γεωργία, Ευρώπη, ιδέα, τυπώ(νω), Ολυμπία, φιλοσοφία, τηλέφωνο..... & Αγγλική: problem ("πρόμπλεμ»), titan(«ταϊταν»), Europe («γιούροπ»), idea («αϊντία»), type («τάϊπ»), Olympia, philosophy, telephone,...

Ελληνική: ακτίς, Γεωργιανός, Συριανός, Λατίνος... & Γαλλική: action («αξόν»), Georgien («ζεορζάν»), Syrien («σιριάν»), Latin («λατάν»)...

Λατινική: cluba (κλούμπα -κλούβα), cupa (κούπα), America, plus (πλους), imperial («ιμπέριαλ»), lina («λίνα»), douo > double («ντουπλέ»)….& Αγγλική: club («κλάμπ»), cup («κάπ»), America, plus («πλας»), imperial («ιμπίριαλ»), line («λάϊν»), double ("ντάμπλ")….

Με την ελληνική ή λατινική ορθογραφία γράφονται και οι λέξεις άλλων γλωσσών (αραβικές, εβραϊκές....) που πέρασαν στις γραφές αυτές μέσω της ελληνικής ή της λατινικής, πρβ π.χ. ελληνικά: άλγεβρα, Εμμανουήλ, Δανιήλ.... = αγγλικά: Algebra, Emmanuel, Daniel...

2) Οι παράγωγες λέξεις γράφονται στο θέμα όμοια με τις πρωτότυπές τους, δηλαδή διατηρούν την ιστορική τους ορθογραφία, άσχετα αν καμιά φορά η προφορά της παράγωγης λέξης αλλάζει_λόγω φθογγικού πάθους (συναίρεσης κ.α.), πρβ π.χ. στην Αγγλική την πρωτότυπη λέξη *volcano (προφορά «βολκέϊνουν», το a = εϊ) και την παράγωγη volcanic (προφορά «βολκανικ», το a = a). Ομοίως: athlete ("άθλιτ") > athletic ("αθλέτικ"), busy ("μπάζι») > business ("μπίζνες»), day ("ντέι") > Sanday ("σάντι"), live («λάϊβ») >living ("λίβινκ")…*

3) Οι λέξεις που προέρχονται από τη δικιά τους γλώσσα (αυτές που δεν υπάρχουν στην Ελληνική ή στη Λατινική) γράφονται όπως έχουν φθογγικά με το λατινικό αλφάβητο, πρβ π.χ. στην Αγγλική:Athens, not, lot… και αν έχουμε περίπτωση ομοηχίας με κάποια άλλη βάζουμε σε κάποια από αυτές επιπρόσθετα ένα γράμμα (τυχαίο ή σύμφωνα με τη σκέψη εκείνου που την καθιέρωσε γραφικά) και που, αν και γράφεται, δεν προφέρεται, πρβ π.χ. στην Αγγλική λέξη τις λέξεις *), rit(e) & (w)rit(e) & ri(g)t(h),* to & too & two. *Ομοίως: sent & cent & scent, pare & pair & pear, boy & buoy, no & know, sail & sale, grown & groan, fought & fort, war & wore, side & sighed, made & maid, night & knight, soared & surd, hole & whole, morning & mourning .....*

Στη γαλλική: *grave* (στον ενικό) & *graves* (στον πληθ.). Εδώ το -es δεν προφέρεται, αλλά μπαίνει για διάκριση του πληθυντικού από τον ομόηχο ενικό.

Σημειώνεται ότι: **1)** Η γραφή μιας λέξης με τον ως άνω τρόπο παραμένει στο χρόνο ακόμη και αν η προφορά της αλλάξει ή αν η λέξη λέγεται με δυο ή περισσότερες προφορές. Πρβ π.χ. στην Αγγλική που ενώ άλλοι λένε π.χ.: *"δε λαντον, μπάτι, σον κόνερ, ουάτ..."* και άλλοι "*δι λόντον μπόντι, σιν κόνερι, χουάτ ή γουάτ*..", ωστόσο και οι μεν και οι δε γράφουν ίδια, δηλ.: *the London, body, Sean Coneri, what*.. **2)** Η γραφή μιας λέξης με τον ως άνω τρόπο προφέρεται αλλιώς σε μια γλώσσα και αλλιώς σε μια άλλη, αν και έχουν το αυτό αλφάβητο (το λατινικό), πρβ π.χ. τις λέξεις: *BEAUTE* = αγγλική προφορά «*μπιούτι*» και γαλλική «*μποτέ*». 3) Για να υποδειχθεί η σωστή προφορά των λέξεων στις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες στα λεξικά, χρησιμοποιούνται παράλληλα τα καλούμενα φωνητικά σύμβολα **(Phonetic symbols).** Δηλαδή εδώ έχουμε μια γραφή ως βοηθητική μιας άλλης γραφής!!

Επομένως, όπως προκύπτει από όλα τα ανωτέρω, σωστά μιλούν Έρασμος και Sausure για τις γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Γαλλική κ.τ.λ.), όμως όχι για την Ελληνική, αφού μόνο οι γραφές με τους λατινικούς χαρακτήρες είναι πράγματι ιστορικές και γι αυτό εκεί:

(α) Υπάρχει δυσαρμονία μεταξύ γραφής και προφοράς. Εδώ λέμε - προφέρουμε άλλα και άλλα γράφουμε ή άλλα βλέπουμε και άλλα προφέρουμε. Παρουσιάζεται το φαινόμενο για το ίδιο γράμμα να έχουμε πέντε, έξι κ.τ.λ. προφορές (να παριστάνει ακόμη και συλλαβές) και όχι μια, όπως στην Ελληνική και Λατινική. Παρέβαλε π.χ. στην Αγγλική τις αγγλικές λέξεις go, one, on, come, to…, όπου το γράμμα Ο προφέρεται άλλοτε Ο, άλλοτε ΟΟΥ, άλλοτε ΟΥΑ, άλλοτε Α, άλλοτε ΟΥ… Ομοίως στις λέξεις: *was (γουόζ), America (αμέρικα), hand (χέντ), table (τέϊμπλ)....* το γράμμα a = εϊ = α = ε= ουο**..** Ομοίως στις *λέξεις: titan (ταϊτάν), prize (πράϊζ), girl (γκέρλ), pig (πιγκ), ability (αμπίλιτι)…* το γράμμα i = *αϊ = ι = ε…* Ομοίως τα υπόλοιπα.

Στην Αγγλική Γραφή σε πολλές λέξεις τα γράμματα έχουν την ίδια προφορά που έχουν και τα αντίστοιχα λατινικά, π.χ.: *Athens (άθενς), Italy (ίταλι)..... και στις* άλλες, στις περισσότερες, τα ίδια γράμματα είναι αδύνατο να πεις ποια ακριβώς προφορά έχουν ή βγαίνει μόνο εάν ξέρεις η όλη λέξη πώς προφέρεται.

(β) "Ορθογραφία" είναι η δημιουργία για κάθε λέξη ενός ορισμένου "οπτικού ινδάλματος", το οποίο γι' αυτούς που ξέρουν από γραφή αποτελεί την "ιδεατή εικόνα" γραφής κάθε λέξης. Η ιδεατή αυτή εικόνα συνάπτεται στο νου του ομιλούντος προς την ακουστική "εικόνα, δηλ. προς τον τρόπο προφοράς μιας δεδομένης λέξεως, καθώς και προς τη σημασία της.

(γ) Ο χρόνος που απαιτείται για την εκμάθηση της γραφής είναι τόσος, όσος χρειάζεται, για να απομνημονεύσει ο μαθητής μια-μια τη γραφή όλων των λέξεων, επομένως κάτι πάρα πολύ δύσκολο και χρονοβόρο.

Αυτός είναι και η αιτία που πολλοί ζητούν την κατάργησή της γραφής με λατινικούς χαρακτήρες. Και έχουν δίκιο. Δεν έχουν όμως δίκιο που μιλάνε για την καθιέρωση μιας άλλης γραφής που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι, γιατί με τη γραφή αυτή δεν είναι δυνατόν να διακρίνουμε τις ομόηχες λέξεις. Η μόνη και η καλύτερη λύση είναι η καθιέρωση της Ελληνικής Γραφής ως διεθνούς. **Δεν υπάρχει άλλη λύση.**

Φυσικά το να γράφεις τις λέξεις ως έχουν σε μια άλλη γραφή, κάτι ως γίνεται π.χ. στην Αγγλική (που γράφει τις πιο πολλές λέξεις ως έχουν φωτογραφικά στη Λατινική και Ελληνική) είναι κάτι πολύ πιο δύσκολο από το να γράφεις τις λέξεις με τα ομόφωνα γράμματα: Ω & Ο, Η & Υ & Ι … και βάσει κανόνων, γιατί έτσι έχεις να θυμάσαι απλώς και μόνο λίγους κανόνες και όχι μια-μια την ορθή γραφή των λέξεων, αφού έτσι πρέπει να απομνημονεύσεις μια-μια την ορθή ιστορική γραφή των λέξεων.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ, ΑΛΛΑ ΦΘΟΓΓΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΜΑ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ

Παρατηρώντας την Ελληνική Γραφή βλέπουμε ότι εκεί οι λέξεις, σήμερα και πάντα, δεν καταγράφονται ούτε τυχαία, ούτε ιστορικά ως τις σημερινές γραφές με λατινικούς χαρακτήρες (Γαλλική, Αγγλική κ.α.), αλλά όπως ακριβώς προφέρονται φθογγικά τη στιγμή που γράφουμε και συνάμα ανάλογα με την ετυμολογία τους. Δηλαδή ανάλογα αφενός με το μέρος λόγου ή τον τύπο του σημαινομένου από τη λέξη και αφετέρου ανάλογα με τη ρίζα ή την πρωτότυπη λέξη, αν έχουμε λέξη παράγωγη και χρησιμοποιώντας με κανόνες - αναλογικά τα ομόφωνα γράμματα: Ο(ο) & Ω(ω), Η(η) & Υ(υ) & Ι(ι)… .... που έχουν επινοηθεί για το σκοπό αυτό εδώ, ώστε ο αναγνώστης να έχει βοήθεια και στην εύρεση του σωστού νοήματος των λέξεων και στη διάκριση των ομόηχων. Παρέβαλε δε ότι τα ομόφωνα γράμματα ω & ο, η & οι.. στην κατάληξη μας υποδείχνουν το μέρος λόγου ή τον τύπο του σημαινομένου, γράφοντας π.χ. με –ο,η τον ενικό των πτωτικών: *καλόν, άνθρωπο(ν), καλό, καλή, νίκη, τιμή…,* με –ω,ει τον ενικό των ρημάτων: *καλώ, γελώ, τρέχω…*, με –ω τη γενικού πληθυντικού των πτωτικών: *καλών, ανθρώπων, τιμών….και* στο θέμα μας υποδείχνουν τη ρίζα ή την πρωτότυπη λέξη μιας παράγωγης, πρβ π.χ. *: κρίνω > κριτής, κριτικός (με –ι) & Κρήτη > Κρητικός (με η)…*

Επομένως δε μιλούν σωστά Έρασμος και Sausure για την Ελληνική Γραφή, αρχαία και νέα. Απλώς κρίνουν «εξ ιδίων τα αλλότρια». Δηλαδή, επειδή η δική τους γραφή, που είναι με λατινικούς χαρακτήρες (Αγγλική, Ιταλική, Ολλανδική ...) είναι ιστορική, έτσι νομίζουν ότι το

ίδιο συμβαίνει και στη νέα Ελληνική Γραφή σε σχέση προς την αρχαία Ελληνική. Κάτι όμως λάθος, για τους λόγους που είδαμε πιο πριν.

Γ. ΟΙ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΠΕΦΕΡΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ – ΓΡΑΦΗ Η ΕΡΑΣΜΙΑΚΗ ΑΠΟΨΗ

Αποτέλεσμα της ως άνω λάθος άποψης που είχε ο κατά τα άλλα Φιλέλληνας και ανθρωπιστής Έρασμος για την Ελληνική Γλώσσα-γραφή ήταν:

1) Να γραφτούν δυσνόητα ελληνικά σχολικά βιβλία γραφής (γραμματικής) και γλώσσας, που επιφέρουν καθημερινώς δυσλεξία ή δυσκολία και απέχθεια για τη γραφή στους Έλληνες μαθητές.

2) Το ελληνικό σύστημα γραφής να θεωρηθεί ως το πιο δύσκολο και παράδοξο σύστημα γραφής της γης και έτσι να αποκτήσει πάρα πολλούς πολέμιους, ακόμη και Έλληνες, που συνεχώς ζητάνε την κατάργησή του και την αντικατάστασή του με το λατινικό ή με ένα άλλο που να έχει τόσα γράμματα όσοι και οι φθόγγοι. Κάτι λάθος βέβαια, γιατί:

α) το να γράψουμε μόνο φθογγικά τις λέξεις σε πολλές περιπτώσεις δε βγαίνει νόημα λόγω των ομόηχων λέξεων, άρα η μόνη διέξοδος στη γραφή είναι το ελληνικό ετυμολογικό σύστημα γραφής,

β) αυτοί που πρέπει να καταργήσουν τη γραφή τους είναι όσοι λαοί γράφουν με λατινικούς χαρακτήρες, γιατί όπως λέει και ο Έρασμος, δεν έχουν δικό τους σύστημα γραφής, αλλά γράφουν τις λέξεις, όπως ακριβώς (φωτογραφικά) τις προφέρουν-γράφουν οι αρχαίοι Λατίνοι και Έλληνες, άσχετα αν εκεί προφέρονται διαφορετικά.

3) Να βγουν κατόπιν λάθος γλωσσολογικές απόψεις (το ψεύδος της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, της λαρυγγικής πρωτογλώσσας κ.τ.λ.),

4) Να νομίζουν πολλοί ότι «η ορθογραφία είναι το αποτέλεσμα της φωνητικής εξέλιξης» και έτσι να μη δέχονται την κατάργηση των απηρχαιωμένων συστημάτων γραφής με τους λατινικούς χαρακτήρες κ.α.

5) Να μη γίνει διάδοση παγκοσμίως του Ελληνικού συστήματος γραφής και έτσι να υπάρχουν ακόμη τα πρωτόγονα και ακαταλαβίστικα συλλαβικά συστήματα γραφής (Αραβία, Ινδία...), καθώς και τα ιδεογραφικά (Κίνα, Ιαπωνία.....), άρα δισεκατομμύρια κόσμος να είναι ακόμη αναλφάβητος ή να είναι με γραφή που δεν αποδίδει ή δεν καταγράφει πιστά τον προφορικό λόγο.

4. ΑΝΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΘΟΓΓΟΥΣ

1. Τα σχολικά βιβλία αναφέρουν ότι «Στη γλώσσα μας έχουμε 25 φθόγγους, τους: α, ε, ου, ι, ο, κ, γ, χ, π, β, φ, τ, δ, θ, μ, ν, λ, ρ, σ, ζ, μπ, γκ, ντ, τσ. τζ». ("Γραμματική Νεοελληνικής", Χρ. Τσολάκης, Δ. Τομπαΐδης κ.α.), κάτι που είναι αναληθές.

Η αλήθεια είναι ότι στην Ελληνική Γλώσσα υπάρχουν 20 φθόγγοι, οι εξής 5 φωνήεντα: α, ε, ο, ου, ι και τα εξής 15 σύμφωνα: τ, δ, θ, π, β, φ, κ, γ, χ, μ, ν, λ, ρ, σ, ζ.

Και αυτό είναι κάτι που ισχύει σε όλες τις γλώσσες, αρχαίες και νέες, γιατί πέραν των άλλων σε όλες τις γλώσσες υπάρχουν κοινές λέξεις τις οποίες μεταφέρουν το εμπόριο, οι θρησκείες, οι επιστήμες κ.α.

Απλά στην Ελληνική Γραφή υπάρχουν τα εξής επιπλέον ομόηχα γράμματα, που άλλα είναι με ένα ψηφίο του αλφάβητου και άλλα με δυο: Ο(ο) = Ω(ω), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(ι) = Η(η) = Υ(ι) = ΟΙ(οι) = ΥΙ(υι) = ΕΙ(ει), με τα οποία γίνεται υπόδειξη της ετυμολογίας των λέξεων (μέρος λόγου, γένος, αριθμός κ.λπ.) , ώστε έτσι να βοηθιέται ο αναγνώστης και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων , γράφοντας π.χ. τα ρήματα με –ω, ει, τα θηλυκά με –η, τα ουδέτερα με –ο,ι…., π.χ. *: καλ-ώ,εις και καλ-ή, ής, και καλό, ού…., κρί-νω, κριτής > κριτικός (με –ι) & Κρήτη > Κρητικός (με η). Ομοίως: λείπει & λύπη & λίπη, καλή & καλοί & καλεί…*

Τα ΜΠ(μπ), ΝΤ(ντ), ΓΓ(γγ) της Ελληνικής Γραφής – γλώσσας, που στη λατινική γράφονται B(b), D(d), G(g είναι συμπλέγματα, ήτοι δεν παριστάνουν ένα μόνο φθόγγο, αλλά δύο, τους: μπ, ντ, γκ , που στη Λατινική για λόγους για λόγους βραχυγραφίας, αλλά και ετυμολογίας γράφονται με ένα γράμμα, κάτι όπως συμβαίνει και στην Ελληνική με τα Ξ(ξ) = κς, Ψ)ψ) + πς. Απλά ο δεύτερος φθόγγος στα συμπλέγματα: γκ, μπ, ντ είναι ένα από τα στιγμιαία γράμματα κ, π, τ, και γι αυτό φαίνονται ως φθόγγοι, ενώ δεν είναι. Ειδικά στη λατινική γραφή και για λόγους ετυμολογίας (διάκρισης ομόηχων λέξεων κ.α.) τα συμπλέγματα mp = b, nc = g, nt = d γράφονται και μονοψήφια και δίψηφα. Στη σύνθεση χρησιμοποιούνται τα mp, nt, nc: in-perium > imperium, in-commodus, ιn-tendo ... . και στις άλλες περιπτώσεις (στις απλές λέξεις) τα b d g: boba, grammar, dum .. Δηλαδή εδώ γίνεται κάτι όπως και στην Ελληνική με τα γγ, γχ, γχ: συν-κάτοικος > συγκάτοικος, συνγενής > συγγενής, συνχαίρω > συγχαίρω…

2. Τα σχολικά βιβλία αναφέρουν ότι αρχικά υπήρχε ένα μόνο φωνήεν και από αυτό μετά προέκυψαν τα υπόλοιπα κ.α.,:

«Η αρχική μορφή του φωνηεντικού συστήματος της Πρώιμης Ινδοευρωπαϊκής γλώσσας αποτελείτο από ένα και μόνο φωνήεν, το e, καλούμενο για το λόγο αυτό και βασικό φωνήεν. Το φωνήεν αυτό αποτελούσε το μοναδικό φωνηεντικό στοιχείο των ριζών των λέξεων στην κανονική (απαθή) τους βαθμίδα. Η ινδοευρωπαϊκή γλώσσα διέθετε και φθόγγους λαρυγγικούς, που λειτουργούσαν ως ημίφωνα. Οι φθόγγοι αυτοί σε συνδυασμό με το βασικό φωνήεν e έδωσαν λαβή στη δημιουργία των μακρών και βραχέων φωνηέντων a, e, o, u, i. Τα a, e, o αποτελούν τα κυρίως φωνήεντα, ενώ τα i, u έχουν ημιφωνικό χαρακτήρα. Αυτό το πιστοποιούν οι λέξεις: πάτερ που έγινε πατήρ = σανσκριτικά pita = λατινικά pater, στατός (ελληνικά) = λατινικά status = σανκριτικά sthitar..» (Γ. Μπαμπινιώτη: Ιστορική Γραμματική της Ελληνικής γλώσσας.)

Ωστόσο όλα τα ως άνω είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί το ότι οι λέξεις αλλάζουν στο χρόνο (σαφώς αρχικά υπήρχε η λέξη πάτερ που μετά έγινε πατήρ και που στα σανσκριτικά λέγεται pita = λατινικά pater, κ.α.), όμως αυτό δε σημαίνει και ότι αρχικά υπήρχε ένα μόνο φωνήεν, το e, που στη συνέχεια δημιούργησε τα άλλα, γιατί:

Α) Η γλώσσα είναι κώδικας επικοινωνίας και με ένα μόνο φωνήεν δεν μπορεί να υπάρξει τέτοιος κώδικας, αφού τα σύμφωνα δεν μπορούν να προφερθούν από μόνα τους, αλλά πάντα μαζί με ένα φωνήεν οπότε στην περίπτωση του ενός φωνήεντος μόνο ελάχιστες λέξεις μπορούν να σχηματιστούν. Απλά τα άφωνα μπορεί να προφερθούν μαζί και με ένα ημίφωνα συν ένα φωνήεν.

Β) Οι φθόγγοι είναι τα επιμέρους συστατικά στοιχεία της φωνής, κάτι όπως τα επιμέρους στοιχεία της ύλης και όπως τα στοιχεία της ύλης δεν αλλάζουν έτσι συμβαίνει και με αυτά της φωνής.

Γ) Πολλές λέξεις σε όλες τις γλώσσες αλλάζουν στο χρόνο, όμως αυτές οι αλλαγές, όπως είδαμε στα πιο πριν (βλέπε «Οι αναλήθειες που λέγονται για τη διαφορετική αρχαία Ελληνική Γλώσσα και την ιστορική Ελληνική Γραφή») για , δε γίνονται με τη γένεση νέων φθόγγων ή με την κατάργηση υπαρχόντων φθόγγων ή με την ηχητική αλλοίωση των υπαρχόντων φθόγγων κ.α., αλλά απλούστατα με την πρόσθεση ή αφαίρεση ή αντιμετάθεση ή εναλλαγή φθόγγου στη φθογγική τους σύνθεση, τα καλούμενα φθογγικά πάθη, και αυτό για λόγους ευστομίας ή απλούστευσης, καθώς και για λόγους σημασιολογικής διαφοροποίησης, πρβ π.χ.: λέω > λέ(γ)ω, οικοκυρά > (ν)οικοκυρά, παιδί(ον) > παιδί, σ(ι)τάρι > στάρι, πράξι(ς) > πράξη, κόνι(ς) > σκόνη (Β)ενετοί > Ενετοί, ερυθρίνοι > λυθρίνια, Μουχάμεθ > Μοχάμεθ ή Μωάμεθ, …….

3. Τα σχολικά βιβλία αναφέρουν ότι στην Ελληνική Γλώσσα υπάρχουν 7 φθόγγοι φωνήεντα, οι οποία γράφονται με τα εξής 7 γράμματα: Α, Ε, Ο, Ι, Η, Υ. Ω και από τα οποία τα Ω, Η ήταν μακρόφωνα, τα Ο Ε βραχύχρονα και τα Α, Ι, Υ δίχρονα (το γράμμα Η προφερόταν, λέει, σαν εε, το Ω σαν οο, το α άλλοτε σαν αα και άλλε ως α, ….):

«Αρχήθεν το η επροέφετο ως παρατεταμένον ε (ήτοι περίπου ως εε), το δε ω επροφέρετο ως παρατεταμένον ο (ήτοι ως οο), τα δε φωνήεντα α, ι, υ, άλλοτε με ως απλά α,ι,υ , άλλοτε παρατεταμένα α, ι, υ (ήτοι απερίπου ως αα,ιι, υυ)… (Γραμματική της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Αχιλέως Α. Τζάρτζανου)

«Στην αρχαία εποχή το η προφερόταν σαν εε, το ω σαν οο, και τα φωνήεντα α, ι, υ άλλοτε σαν απλά α, ι, υ και άλλοτε σαν αα, ιι, υυ. Γι' αυτό και το η και το ω ονομάζονται μακρόφωνα, το ε και το ο βραχύχρονα και τα α, ι, υ δίχρονα....» **(** "Γραμματική Νεοελληνικής", Χρ. Τσολάκη, Δ. Τομπαΐδη κ.α.)

Ωστόσο όλα τα ως άνω είναι εκτός πραγματικότητας, γιατί η αλήθεια είναι ότι:

Α) Οι φθόγγοι φωνήεντα σε όλες τις γλώσσες, αρχαίες και νέες, είναι 5, οι εξής: Α, Ε, Ο, Ι, ΟΥ/U, που στην Ελληνική Γραφή , αρχαία

και νέα, γράφονται όχι μόνο με 5 γράμματα, αλλά με 11, τα εξής: Ω = Ο, ΑΙ = Ε, Ι = Η = Υ = ΕΙ = ΟΙ = ΥΙ , ΟΥ = υ, για τους τεχνικούς ή άλλως ετυμολογικούς λόγους. Ήτοι για να υποδεικνύουμε με αυτά και βάσει κανόνων αφενός την πιστή προφορά και αφετέρου την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό κ.λπ.) των λέξεων που γράφουμε, ώστε να βοηθούμε έτσι τον αναγνώστη μας και στην κατανόησή τους και στη διάκριση των ομόηχων (γράφοντας π.χ. τα ρήματα με –ω, ει, τα θηλυκά με –η, τα ουδέτερα με –ο,ι….), π.χ. *: καλ-ώ και καλό, καλ-ή και καλ-ει και καλοι…..., κρί-νω, κριτής > κριτικός (με –ι) & Κρήτη > Κρητικός (με η). Ομοίως: λείπει & λύπη & λίπη, καλή & καλοί & καλεί…*

Απλά 7 είναι τα ψηφία (στοιχεία, χαρακτήρες) του αλφάβητου με τα οποία γράφονται τα 11 γράμματα των 5 φθόγγων φωνηέντων στη γραφή.

Β) Μακρά, βραχέα και δίχρονα φωνήεντα υπάρχουν όχι στην Ελληνική, αλλά σε άλλες γραφές, όπως στις σημιτικές γραφές: Φοινικική, Εβραϊκή κ.α. και ως εξ αυτού μερικοί νόμισα ότι αυτό ίσχυε και αρχικά στην ελληνική, ενώ αυτό είναι λάθος. Άλλο σύστημα γραφής είναι η φοινικική και άλλο η Ελληνική.

Και αυτό συμβαίνει στις σημιτικές γραφές, επειδή εκεί υπάρχουν γράμματα ή σημεία που παριστάνουν στη γραφή και τα δυο συνεχόμενα φωνήεντα: αα, εε, ιι, οο…., όπως π.χ. στις λέξεις: Αβραάμ, Ιεζεκιίλ (Ιεζεκιήλ), καθώς και ιδιωματισμούς. . Στην Ελληνική Γραφή η επανάληψη φθόγγου γράφεται δυο φορές π.χ.: Ισαάκ, μνάα και μνα, πνέω και πνέετε…

Γ) Αυτοί που λένε ότι στην αρχαία Ελληνική Γραφή τα γράμματα Ω, Η ήταν μακρόφωνα, τα Ε, Ο βραχύχρονα και τα Α,Ι, Υ δίχρονα επικαλούνται τα λεγόμενα του αρχαίου γραμματικού Διονύσιου Θράκα (2ος π.Χ. αι.), ο οποίος αναφέρει τα εξής συγκεκριμένα:

«Γράμματά εισιν είκοσι τέσσερα από του α μέχρι του ω. γράμματα δε λέγεται διά το γραμμάς..... Τούτων φωνήεντα μεν εισιν επτά, α, ε,ήνετ η, ι , ο , υ και ω. φωνήεντα δε λέγεται, διότι φωνήεν αφ' εαυτών αποτελεί , οίον ά, ή. Των δε φωνηέντων μακρά μεν εισι δύο, ή και ω, βραχέα δε δύο, ε και ο, δίχρονα δε τρία, α , ι και υ . δίχρονα δε λέγεται , επειδή εκτείνεται και συστέλλεται. Προτακτικά φωνήεντα πέντε α , ε, η , ο, ω. προτακτικά δε λέγεται , ότι προτασσόμενα του ι και του και συλλαβών αποτελεί , αι, αυ , υποτακτικά δε δύο, ι και υ. του δε ενίοτε προτακτικόν έστι του ι , ως εν τω μυία και άρπυια , υιός , και τους ομοίοις. Δίφθογγοι δε εισιν έξ: αι, αυ , ει , ευ, οι , ου. ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ: Μακρά συλλαβή γίνεται κατά τρόπους οκτώ, φύσει μὲν τρεις, θέσει δε πέντε. και φύσει μεν ήτοι ότ᾽ αν δια των μακρών στοιχείων εκφέρεται, οίον ήρως· ή ότ᾽ αν έχῃ εν τι των διχρόνων κατ᾽ έκτασιν παραλαμβανόμενον, οίον Άρης· ή ότ᾽ αν έχῃ μίαν των διφθόγγων, οίον Αίας. θέσει δε ήτοι ότ᾽ αν εις δύ σύμφωνα λήγῃ, οίον άλς· ή ότ᾽ αν βραχεί ή βραχυνομένω φωνήεντι επιφέρηται δύο σύμφωνα, οίον αγρός· ἢ ότ᾽ αν εις απλούν σύμφωνον λήγῃ και τὴν εξής έχῃ από συμφώνου αρχομένην, οίον έργον· ή ότ᾽ αν διπλούν σύμφωνον επιφέρηται, οίον έξω· ἢ ότ᾽ αν διπλούν σύμφωνον λήγῃ, οίον άπαξ.ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ: Βραχεία συλλαβή γίνεται κατά τρόπους δύο, ήτοι ότ᾽ αν έχῃ εν τι των φύσει βραχέων, οιον

βρέφος· ή ότ᾽ αν έχῃ εν τι των διχρόνων κατά συστολήν παραλαμβανόμενον, οίον Άρης….. ……. (Διονυσίου Θρακός «Γραμματική Τέχνη»)

Παρατηρώντας τα ως άνω του Δ. Θράκα βλέπουμε καταρχήν ότι δεν αναφέρει πως οι φθόγγοι φωνήεντα της Ελληνικής Γλώσσας είναι 7, όπως αναφέρουν κάποια σχολικά βιβλία, αλλά ότι τα γράμματα (τα στοιχεία) με τα οποία γράφονται οι φθόγγοι φωνήεντα είναι 7, κάτι που είναι σωστό. Βλέπουμε επίσης ότι δεν αναφέρει πως το γράμμα Ω προφέρεται ή προφερόταν κάποτε σαν οο, το Η σαν εε κ.λπ., όπως αναφέρουν κάποια σχολικά βιβλία, αλλά ότι στο γραπτό λόγο σχηματίζονται συλλαβές όπου π.χ. τα γράμματα Α, Ι, Υ προφέρονται άλλοτε μακρά και άλλοτε βραχέα, εννοώντας την προφορά με συναίρεση και συστολή, όπου τα γράμματα Υ, Ι υποτάσσονται στα 'άλλα γράμματα των φωνηέντων που έχουν μπροστά τους, εννοώντας τα δίψηφα γράμματα ΕΙ(ει) = ΟΙ(οi) = ΥΙ(υι) = ι….. Ειδικότερα επειδή από τη μια ο Δ. Θράκας δεν γνωρίζει – δε συνειδητοποιεί τον πραγματικό λόγο για τον οποίο υπάρχουν στην Ελληνική Γραφή τα ομόηχα γράμματα Ω = Ο, Ε = ΑΙ, Ι = Η = Υ = ΕΙ = ΟΙ.. …. και από την άλλη βλέποντας ότι τα γράμματα Α(α), Ι(ι), Υ(υ) στον ελληνικό γραπτό λόγο προφέρονται άλλοτε με έκταση (μακρά) και άλλοτε με συστολή (βραχέα), λόγω των φθογγικών παθών της συναίρεσης και της συνίζησης, πρβ π.χ.: δύ-ο, μί-α, βί-α, γάϊ-δαρος, Δί-ας, μνά-α... = 2 συλλαβές- δυο χρόνοι , ενώ: δυό, μιά, βιά, διά, (δια-φορά), μνα ……. = 1 συλλαβή - 1 χρόνος... κάτι που δε συμβαίνει όπου βρίσκονται τα: ε, ο, η, ω, αποκαλεί τα γράμματα Α(α), Ι(ι), Υ(υ) δίχρονα. Ομοίως επειδή **τ**α γράμματα Ω(ω), Η(η) μπαίνουν στο φθογγικό πάθος της συναίρεση (= συν-αφαίρεση του ενός ο, ε από τα δυο συνεχόμενα φωνήεντα οο, εε, εα..), ενώ εκεί δεν μπαίνουν τα Ε(ε), Ο(ο), με σκοπό την υπόδειξη αυτού του φθογγικού πάθους, π.χ.: νόος > νως ή νους, βόος > βους ή βως > βώδι, Ετεοκλέες ή Ετεοκλέας > Ετεοκλής, γαλέα – γαλή, …, ο Θράκας αποκαλεί μακρά τα γράμματα Ω(ω), Η(η) και βραχέα τα Ο(ο), Ε(ε). Ομοίως επειδή μερικοί φθόγγοι των φωνηέντων στη γραφή γράφονται δίψηφα για τους τεχνικούς λόγους που είδαμε ποιο πριν και με την προσθήκη των γραμμάτων Υ, Ι (τα γράμματα: ΟΥ(ου) = υ, ΕΙ(ει) = ΟΙ(οι) = ΥΙ (υι) = ι , ΑΙ(αι) = ε) ο Θράκας αποκαλεί τα γράμματα Υ, Ι υποτακτικά και τα άλλα προτακτικά.

Φυσικά τα ομόηχα γράμματα των φωνηέντων: Ω(ω) = Ο(ο), Ε(ε) = ΑΙ(αι), Ι(Ι) = Η(η) = Υ(υ) …. δεν επινοήθηκαν, για να μπαίνουν τα Ω, Η όπου έχουμε μακρά προφορά, τα Ε, Ο όπου έχουμε βραχεία προφορά και τα Α, Ι, Υ όπου έχουμε προφορά δίχρονη, αλλά για τους τεχνικούς λόγους που είδαμε πιο πριν, κάτι που δεν έχει συνειδητοποιήσει ο Δ. Θράκας. Ήτοι για να υποδεικνύουμε με αυτά και βάσει κανόνων αφενός την πιστή προφορά και αφετέρου την ορθή ετυμολογία (μέρος λόγου, γένος, αριθμό κ.λπ.) των λέξεων που γράφουμε, ώστε να βοηθούμε έτσι τον αναγνώστη μας και στην κατανόησή τους και στη

διάκριση των ομόηχων (γράφοντας π.χ. τα ρήματα με -ω,ει, τα επίθετα με –

5. ΟΙ ΑΝΑΛΗΘΕΕΣ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΝΙΚΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

1. Τα σχολικά βιβλία αναφέρουν ότι στην αρχαία Ελληνική Γραφή υπήρχαν δυο μικρά σύμβολα, η καλούμενη ψιλή (>) και η καλούμενη δασεία (<) και από αυτά η ψιλή υπέδειχνε λεπτή (ισχνή, ως ο αή), προφορά και η δασεία χοντρή (παχιά, πιο παχιά από την ψιλή) προφορά, κάτι που είναι εκτός πραγματικότητας. Η αλήθεια είναι ότι τα πνεύματα υπήρχαν για συμπληρωματικούς νοηματικούς ή άλλως νοηματικού, ετυμολογικούς λόγους.

Η δασεία έμπαινε σε μια συγκεκριμένη ομάδα λέξεων που άρχιζαν από φωνήεν και η ψιλή στις υπόλοιπες για διάκριση τυχόν ομόηχων λέξεων, πρβ π.χ. «’εν, ε’ις» (με ψιλή = πρόθεση) και «ε’ν, εἰς» με δασεία (= αριθμητικό).

Συνήθως δασεία έπαιρναν όσες λέξεις είχαν χάσει το αρκτικό τους σύμφωνο, π.χ. (Β)ενετία > «Ενετία, (σ)άλς > άλας, (χ)ωρίζω > ορίζων, ώρα..... και οι υπόλοιπες ψιλή. Ο λόγος που μερικοί λένε ότι η δασεία υπέδειχνε παχιά προφορά και η ψιλή λεπτή, όμως αυτό είναι λάθος.

2. Τα σχολικά βιβλία, σχετικά με την αιτία για την οποία παλιά υπήρχαν τρία διαφορετικά τονικά σημάδια, αναφέρουν τα εξής:

<<Ο τονισμός των λέξεων από τους αρχαίους Έλληνες ήταν πιο πολύ μουσικός, δηλ. η τονιζόμενη συλλαβή προφερόταν όχι δυνατότερα (όπως συμβαίνει σήμερα, με τον δυναμικό τονισμό), αλλά σε υψηλότερη μουσική κλίμακα. Έτσι η οξεία (') έδειχνε πως η τονιζόμενη συλλαβή προφερόταν από τους αρχαίους σε ψηλότερο μουσικό ήχο (οξύτερα), η βαρεία (`), που στην αρχή σημειωνόταν σε όλες τις άτονες συλλαβές της λέξης, και αργότερα μόνο στη λήγουσα αντί για την οξεία (με κάποιες εξαιρέσεις), δήλωνε απουσία υψηλού τόνου. Η περισπωμένη (συνδυασμός οξείας και βαρείας) που σημειωνόταν μονάχα πάνω σε μακρόχρονη συλλαβή, έδειχνε πως η φωνή ανέβαινε στο πρώτο μέρος του φωνήεντος και γινόταν χαμηλότερη στο δεύτερο μέρος: χώμα = χό`ομα"»..... **(Δ. Τομπαΐδη: Επιτομή της ιστορίας της ελληνικής γλώσσας)**

<< Ο τονισμός της αρχαίας Ελληνικής ήταν μουσικός. Οι τονιζόμενες συλλαβές διέφεραν από τις άτονες στο ύψος φωνής και όχι στην έντασι της φωνής, όπως συμβαίνει στον δυναμικό τονισμό (stress) που χαρακτηρίζει την νέα ελληνική. Πλήθος αρχαίων μαρτυριών αλλά και η ίδια η ονομασία ‘τόνος ή προσωδία’ δείχνουν ότι ο τονισμός της αρχαίας ελληνικής συνδεόταν με μουσικές έννοιες. Ο όρος προσωδία λ.χ. χρησιμοποιήθηκε για τον τόνο, γιατί «προσάδεται ταις συλλαβαίς» (Διομήδης 4ος αι. μ.Χ.), εξ ου και η λατινική ονομασία **ac-centus**" = προσωδία (ad-cino, < ad-cano). Ο Πλάτων μιλάει για οξείαν και βαρείαν χορδήν ή τάσιν, όρους παρμένους από την μουσική. Ο Αριστοτέλης αναφέρεται επίσης στην οξεία και βαρείαν προσωδίαν... >> (Γ. Μπαμπινιώτη: Συνοπτική Ιστορία Ελ. γλώσσας)

«Η μεγάλη διαφοροποίηση που επήλθε στον τονισμό κατά τη μετάβαση από την Αρχαία στη Νέα Ελληνική αφορά στο είδος τού τονισμού και συγκεκριμένα στην κατάργηση τής προσωδίας (διάκρισης μακρών και βραχέων φωνηέντων, καθώς και διφθόγγων), πράγμα που οδήγησε από τον μουσικό στον δυναμικό τονισμό και από τους τρεις τόνους (οξεία, βαρεία, περισπωμένη)

στον έναν τόνο (οξεία).Συγκεκριμένα, έναντι 12 φωνηέντων που είχε η Αρχαία Ελληνική (5 βραχέων και 7 μακρών), η Νέα Ελληνική έχει 5 φωνήεντα· και έναντι 13 διφθόγγων (7 βραχύφωνων και 6 μακρόφωνων) τής Αρχαίας Ελληνικής, η Νέα Ελληνική έχει 8 διφθόγγους (3 κανονικές και 5 καταχρηστικές). Έναντι δηλ. τής μεγάλης ποικιλίας και εναλλαγής βραχειών και μακρών συλλαβών, οι οποίες διευκόλυναν τη μορφή τονισμού πού τότε βασιζόταν στο ύψος τού τόνου (μουσικός τονισμός), στη Νέα Ελληνική επικρατεί ο δυναμικός τονισμός. Αυτό σημαίνει, στην πράξη, ότι τα 5 ισόχρονα φωνήεντα και οι 8 (επίσης ισόχρονες) δίφθογγοι τής Νέας Ελληνικής δεν διαφοροποιούνται τονικά στην προφορά τους, όπως ήταν η αρχαία οξεία (ανέβασμα τής φωνής στην οξυνόμενη συλλαβή), η αρχαία βαρεία (κατέβασμα τής φωνής) και η αρχαία περισπωμένη ή οξυβάρεια (ανέβασμα και κατέβασμα τής φωνής στην ίδια συλλαβή, η οποία θα έπρεπε απαραιτήτως να έχει διάρκεια, δηλ. να είναι μακρά)…….(Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ «Σύγχρονη σχολική γραμματική για όλους» (Κεντρο Λεξικολογίας, β΄ έκδοση 2019, σελίδες 487)

<< Μουσικός ήταν ο τονισμός της αρχαίας ελληνικής μέχρι τους πρώτους μεταχριστιανικούς αιώνες. Από την διδασκαλία των αρχαίων γραμματικών και τα αρχαία κείμενα συνάγεται ότι ο τονισμός της αρχαίας ελληνικής "συνίστατο" στην εκφώνησι ορισμένου φωνήεντος σε υψηλότερο τόνο, σε υψηλότερη μουσική κλίμακα κατ' αντιδιαστολή προς τα υπόλοιπα φωνήεντα της λέξης. Ο τόνος του φωνήεντος μπορούσε να είναι υψηλός ("οξύς") ή χαμηλός ("βαρύς"), χωρίς να έχη άμεση σχέσι με την έντασι της φωνής, όπως στην περίπτωση του δυναμικού τονισμού (δυνατός, ισχυρός, αδύνατος, σιγανός) .... >> (Γ. Μπαμπινιώτη: Ιστορική η Ορθογραφία της Ελληνικής γλώσσας)

<< Αρχικά η ελληνική γλώσσα γραφόταν χωρίς τόνους. Αργότερα, κατά την ελληνιστική περίοδο, όταν η γλώσσα μας διαδόθηκε σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο και η διεθνοποίησή της αυτή επέφερε σημαντικές αλλαγές στο φωνητικό της σύστημα, επινοήθηκαν κάποια τονικά σημάδια, για να διευκολύνουν Έλληνες και ξένους στη σωστή προφορά της: η οξεία (΄), η βαρεία (΄΄) και η περισπωμένη (-). Χρησιμοποιήθηκαν επίσης για τον ίδιο σκοπό και τα πνεύματα, η ψιλή (΄) και η δασεία (c)..... 1. Κάθε βραχύχρονη συλλαβή, όταν τονίζεται, παίρνει πάντοτε οξεία: νέος, δόξα. 2. Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται παίρνει περισπωμένη μπροστά από βραχύχρονη λήγουσα: **μῆλον, δῶρον, Φοῖβος, Τεῖχος** 3. Η μακρόχρονη παραλήγουσα, όταν τονίζεται παίρνει οξεία μπροστά από μακρόχρονη λήγουσα: **κῆπων, χῶρων..** >> (Η ελληνική γλώσσα μέσα από κείμενα... Παιδαγωγικό Ινστιτούτο ΟΕΔΒ)

«Η μεγάλη διαφοροποίηση που επήλθε στον τονισμό κατά τη μετάβαση από την Αρχαία στη Νέα Ελληνική αφορά στο είδος τού τονισμού και συγκεκριμένα στην κατάργηση τής προσωδίας (διάκρισης μακρών και βραχέων φωνηέντων, καθώς και διφθόγγων), πράγμα που οδήγησε από τον μουσικό στον δυναμικό τονισμό και από τους τρεις τόνους (οξεία, βαρεία, περισπωμένη) στον έναν τόνο (οξεία).Συγκεκριμένα, έναντι 12 φωνηέντων που είχε η Αρχαία Ελληνική (5 βραχέων και 7 μακρών), η Νέα Ελληνική έχει 5 φωνήεντα· και έναντι 13 διφθόγγων (7 βραχύφωνων και 6 μακρόφωνων) τής Αρχαίας Ελληνικής, η Νέα Ελληνική έχει 8 διφθόγγους (3 κανονικές και 5 καταχρηστικές). Έναντι δηλ. τής μεγάλης ποικιλίας και εναλλαγής βραχειών και μακρών συλλαβών, οι οποίες διευκόλυναν τη μορφή τονισμού πού τότε βασιζόταν στο ύψος τού τόνου (μουσικός τονισμός), στη Νέα Ελληνική επικρατεί ο δυναμικός τονισμός. Αυτό σημαίνει, στην πράξη, ότι τα 5 ισόχρονα φωνήεντα και οι 8 (επίσης ισόχρονες) δίφθογγοι τής Νέας Ελληνικής δεν διαφοροποιούνται τονικά στην προφορά τους, όπως ήταν η αρχαία οξεία (ανέβασμα τής φωνής στην οξυνόμενη συλλαβή), η αρχαία βαρεία (κατέβασμα τής φωνής) και η αρχαία περισπωμένη ή οξυβάρεια (ανέβασμα και κατέβασμα τής φωνής στην ίδια συλλαβή, η οποία θα έπρεπε απαραιτήτως να έχει διάρκεια, δηλ. να είναι μακρά)…….(Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ «Σύγχρονη σχολική γραμματική για όλους» (Κεντρο Λεξικολογίας, β΄ έκδοση 2019, σελίδες 487)

Ωστόσο όλα τα ως άνω είναι αυθαίρετα εκτός πραγματικότητας, γιατί:

1) Ο τόνος στις λέξεις δεν είναι για τη μουσικότητα της γλώσσας, αλλά για την ευστομία (συγκεκριμενοποίηση – εκτόνωση της προφοράς) και συνάμα για διάκριση ομόηχων λέξεων (για την υπόδειξη του μέρους λόγου μιας λέξης), πρβ: χωρίο και χωριό, πότε και ποτέ, καλός και κάλος…. Άλλο ο έμμετρος λόγος (η ποίηση) και η μουσική, που εκεί ο τόνος είναι για τη μουσικότητα-ευφωνία και άλλο ο πεζός (ο προφορικός) λόγος, που εκεί ο τόνος δεν είναι για τη μουσικότητα, αλλά για την ευστομια, καθώς και για εννοιολογικούς ή άλλως ετυμολογικούς λόγους.

Καταρχήν σε όλες τις γλώσσες, αρχαίες και νέες, τονίζεται (προφέρεται πιο δυνατά) μια συλλαβή από αυτές που έχει η κάθε λέξης και αυτό όχι για τη μουσικότητα της λέξης ή της γλώσσας, αλλά για εκτόνωση - συγκεκριμενοποίηση της προφοράς τους, επειδή δεν είναι εύκολο να προφερθούν ισότιμα σε ένταση φωνής όλες οι συλλαβές των λέξεων. Σε άλλες γλώσσες ο τονισμός αυτός γίνεται στη λήγουσα και σε άλλες στην παραλήγουσα ή προπαραλήγουσα.

Κατά δεύτερο στην Ελληνική Γλώσσα, αρχαία και νέα, έχει κανονιστεί συνάμα να τονίζεται μια συλλαβή από το τέλος τους ανάλογα με το μέρος λόγου ή τον τύπο του σημαινομένου, για να υποδείχνεται αυτό και συνάμα προκειμένου να διακρίνονται οι ομόηχες φθογγικά λέξεις. Για παράδειγμα η οριστική ενεστώτα των ρημάτων έχει κανονιστεί να τονίζεται στη λήγουσα ή στην παραλήγουσα: λύω, τιμάω-τιμώ, λέω… ενώ η του παρατατικού και αόριστου στην προ παραλήγουσα: έλυον, έλυσα, ετίμησα > τίμησα, έλεγον > έλεγα…

Τα ουσιαστικά τονίζονται στη λήγουσα ή στην παραλήγουσα: αγία, τιμή… και τα επίθετα στην προ παραλήγουσα: άγιος, τίμιος, … Τα σύνθετα επίθετα τονίζονται στην προπαραλήγουσα, τα επιρρήματα στην παραλήγουσα και τα ουσιαστικά στη λήγουσα, πρβ π.χ.: έξοχη (επίθετο) & εξοχή (ουσιαστικό) & εξόχως (επίρρημα), παραγωγός (ουσιαστικό) & παράγωγος (επίθετο) & παραγώγως (επίρρημα),… Ομοίως τα ρήματα έχουν τόνο στην παραλήγουσα: *γράφει, τρίβει, αλείφει, αμείβει ακούει*,... και τα ουσιαστικά τους στη λήγουσα: *γραφή, τριβή, αλοιφή, αμοιβή, ακοή….*

Και το ότι αυτό ισχύει προκύπτει και από το ότι βγάζοντας τον τονικό σημάδια από τις ελληνικές λέξεις, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τη σημασία τους σε μέρος λόγου ή τύπο*, πρβ: άλλο το ούρα και άλλο το ουρά. Ομοίως άποροο & απορώ, Χρήστος & χρηστός, θέα & θεά, μαλακία και μαλακιά…*

2) Παλιά υπήρχαν τρία διαφορετικά σημάδια όχι για λόγους μουσικότητας, αλλά για τεχνικούς ή άλλους νοηματικούς (ετυμολογικούς) λόγους. Με αυτά υποδείχνανε συνάμα για το αν η τονιζόμενη συλλαβή

προέρχεται ή όχι από συναίρεση ή άλλως από περίσπαση, καθώς και από έγκλιση ή όχι. Η βαρεία έμπαινε στον τονισμό που προερχόταν από έγκλιση, π.χ. άνθρωπός τις, Η οξεία έμπαινε στις ασυναίρετες συλλαβές, π.χ.: τιμάω, τιμάεις, λύω, λέω, λέεις… και η πεισμωμένη στις συνηρημένες ή άλλως περισπαμένες. Ειδικότερα η συνηρημένη λήγουσα παίρνει περισπωμένη, αν τονίζονταν πριν το πρώτο φωνήεν από τα συνεχόμενα, π.χ.: ***τιμάει -τιμᾶ, φάος - φῶς***… Αν τονιζόταν το δεύτερο μπαίνει οξεία, π.χ.: ***κληίς - κλής, εσταώς - εστώς..*** Η συνηρημένη προπαραλήγουσα των μετοχών παίρνει επίσης οξεία: *τιμαόμενος - τιμώμενος...*

Και επειδή η συναίρεση συνέβαινε μόνο σε ορισμένα υπομέρη λόγου, γι αυτό και στα αρχαία ελληνικά γράφαμε π.χ.:

α) Με οξεία τα ρήματα της α' συζυγίας (τα ασυναίρετα, τα τονιζόμενα στο θέμα και όχι στην κατάληξη): *άδω, ακούω, δένω, και με περισπωμένη μόνο οι συνηρημένοι τύποι:* **πλέει - πλεῖ, πλέετε - πλεῖτε, ακο ουν > ακοῦν..**

β) Με περισπωμένη τα ρήματα της β' συζυγίας (τα συνηρημένα, τα τονιζόμενα στην κατάληξη -έω, -άω, -όω): τιμάω- **τιμῶ, τιμάομαι - τιμῶμαι, δηλόω- δηλῶ, δηλόομαι - δηλοῦμαι, καλέω - καλῶ, ποιέομαι - ποιοῦμαι....**

Ουσιαστικά Θηλυκά: Λατώ, [Ερατώ, [Ηχώ, [Ηρώ, Κλειώ.., ενώ: **Ἠχῶ, ἀνθῶ, δηλῶ....** *(= συνηρημένα ρήματα)*

Ουσιαστικά: μιγάς, φυγάς, νομάς, πεδιάς, δας… , αριθμητικά: μονάς, δυάς, τριάς, πεντάς, δεκάς.., ενώ: **τιμᾶς, αγαπᾶς, πατᾶς**… (= ρήματα).....

γ) Με οξεία τα ασυναίρετα ουσιαστικά σε -ής και με περισπωμένη τα συνηρημένα σε **-ῆς**, πρβ ασυναίρετα ουσ..: μαθητής, καθηγητής, πωλητής, ... και ασυναίρετα επίθ.: δυστυχής, ψευδής, αληθής, αμελής...., συνηρ. ουσ.: Ερμέες ή Ερμέας **-** Ερμης, ‘Ηρακλέας - Ηρακλης, Σοφοκλης.....

δ) Με περισπωμένη τα συνηρημένα ουσιαστικά και επίθετα σε -ο~υς και με οξεία οι ασυναίρετες μετοχές σε –ούς, πρβ *ουσιασ.:* **νόος - νοῦς, βοῦς, ροῦς, Ἰησοῦς, Σελινοῦς….,** *επίθετα:* ***ἁπλέος - ἁπλοῦς, χρυσέος - χρυσοῦς, χαλκοῦς, σιδηροῦς****…, μετοχές: διδούς, γνούς, βιούς, δούς,]αλούς..*

ε) Με περισπωμένη οι συνηρημένες (οι από β' συζυγίας ρήματα) μετοχές σε **-**ῶν και με οξεία τα ουσιαστικά σε –ών, πρβ

μετοχές: **ὁρῶν, τιμῶν, καλῶν, ἀτυχῶν, εὐτυχῶν, δηλῶν,....** ,

ουσιαστικά: **ἡγεμών**, κηδεμών, χθών, τιφών, χιών,...

στ) Με οξεία οι ασυναίρετες (οι από ρήματα α' & β΄ συζυγίας) μετοχές σε -είς και με περισπωμένη τα επίθετα σε **-εῖς**, καθώς και τα συνηρημένα ρήματα σε **-εῖς**:, πρβ μετοχές: λυθείς, τεθείς, τιθείς, ριθείς, ρυείς, παιδευθείς, παρακρατηθείς.., επίθετα: **ἐπιμελεῖς, εὐτυχεῖς, δυστυχεῖς, ἀμαθεῖς**..., ρήματα: **καλεῖς, ποθε~**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο
ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

1. ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

Σύμφωνα με κάποιους Ευρωπαίους γλωσσολόγους του 18/19ου αι. μ.Χ. (F. Sasseti = Ιταλός, F. Bopp = Γερμανός, W. Jones = Άγγλος κ.α.), οι λαοί από Ινδίες μέχρι Γερμανία πριν από 3000 χρόνια είχαν μια κοινή γλώσσα. Τη γλώσσα αυτή την ονομάζουν "μητέρα ινδογερμανική ή ινδοευρωπαϊκή γλώσσα" και απ' αυτή, λένε, αποσπάστηκαν η αρχαία Ελληνική, η Λατινική κ.α. γλώσσες. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξαν, λέει, από το ότι η σανσκριτική γλώσσα (= η αρχαία γλώσσα των Ινδιών) έχει πολλές κοινές λέξεις και ομοιότητες στο κλιτικό της σύστημα με την αρχαία Ελληνική, Περσική, Λατινική.... κ.α. γλώσσες, όπως π.χ.: ειμί (ελληνικά) = εσμί (χετικά) = ασμί (σανσκριτικά)... - πατήρ/πατέρας, μήτηρ/ μητέρα.. ελληνικά = father (φάδε), mother (μάδε) αγγλικά… Επίσης, για τους ίδιους οι διάφορες γλώσσες της γης κατατάσσονται σε επτά μεγάλες γλωσσικές οικογένειες (ομογλωσσίες), τις εξής: την Ινδοευρωπαϊκή, τη Χαμητοσιμιτική, την Ουγροφινική, την Καυκασιανή, τη Σινοθιβετιανή, τη Μαλαισιοπολυνησιακή, τη Δραβιδιανή. Στην Ινδοευρωπαϊκή περιλαμβάνονται οι εξής 11 γλώσσες: η τοχαρική (μιλιόταν άλλοτε στο κινέζικο Τουρκεστάν), η Ινδοαριανή (χωρίζεται στις: Βεδική, Σανσκριτική, Βεγγαλική, κ.α.), η Ιρανική (χωρίζεται στις: Περσική, Κουρδική, Μηδική..), η Αρμενική, η Ελληνική (αρχαία Δωρική, Αχαϊκή, Αιολική κ.α.), η Λατινική (ιταλικές γλώσσες), η Χετιτική (στην Ινδία νεκρή γλώσσα σήμερα), η Κελτική (Ουαλική, Ιρλανδική και Βρετανική), η Βαλτική (Λιθουανική και Λετονική), η Γερμανική (Γερμανική, Σουηδική, Δανική, Νορβηγική, Ισλανδική, Αγγλική), η Σλαβική (Πολωνική, Ρωσική, Τσέχικη, Σέρβικη, Βουλγάρικη.. κ.α.). Δεν υπάγονται στην Ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία: η Φιλανδική, η Εσθονική, η Ουγγρική, η Τουρκική, η Βασκική, η Αραβική και η Εβραϊκή.

Ωστόσο οι ως άνω απόψεις για την Ινδοευρωπαϊκή φυλή και γλώσσα κλπ, είναι αυθαίρετες, εκτός πραγματικότητας, γιατί:

1. Δεν υπάρχουν αρχαίες μαρτυρίες που να πιστοποιούν κάτι τέτοιο. Η θεωρία των ινδοευρωπαίων και γενικά των ομογλωσσιών όχι

μόνο δε στηρίζεται σε κανένα συγγραφικό, αρχαιολογικό και ανθρωπολογικό αρχαιολογικό εύρημα, αλλά αγνοείται ακόμη και από την τις μυθολογίες όλων των λαών. Μα, αν υπήρξε ινδοευρωπαϊκή φυλή, άρα και γλώσσα, τότε θα είχε αφήσει γραπτά ή αρχιτεκτονικά μνημεία.

2. Η θεωρία της ινδοευρωπαϊκής οικογένειας και γλώσσας στηρίζεται σε επιδέξιες λεξικές συγκρίσεις που κάνουν διάφοροι με εθνικιστικούς σκοπούς. Λένε π.χ. ότι αφού υπάρχουν πολλές κοινές λέξεις π.χ. μεταξύ της Ελληνικής και της Ινδικής, άρα είναι της αυτής ομογλωσσίας. Ωστόσο κοινές λέξεις υπάρχουν και σε γλώσσες που δεν είναι της αυτής ως άνω ομογλωσσίας. Στην Ελληνική π.χ. βλέπουμε τις λέξεις: βάρβαρος, δημοκρατία, κεφαλή, κάμινος, τέχνη….., οι οποίες υπάρχουν και στην αραβική: barbar dimokratia, kafa, kamin, tacnia…., άρα γιατί η αραβική γλώσσα να ανήκει σε άλλη ομογλωσσία και σε άλλη η Ελληνική; Στην Αραβική γλώσσα σαφώς υπάρχουν πάρα πολλές λέξεις που υπάρχουν και στην Ελληνική, όμως αυτό είναι κάτι που δε φαίνεται εύκολα στα λεξικά, επειδή οι δυο γλώσσες έχουν εντελώς διαφορετικά συστήματα γραφής.

3. Όλες οι γλώσσες έχουν πάμπολλες κοινές λέξεις, κάτι που οφείλεται είτε στις ηχοποιητικές λέξεις (π.χ. βου…, μπου.. > βους > βόδι, bull, buffalo…) και στα γλωσσικά δάνεια που επιβάλει το η γεωγραφία, το εμπόριο, η θρησκεία και οι επιστήμες, πρβ: Olympia, Europe, Italia, Christ κλπ . Το μεγαλύτερο ποσοστό των λέξεων της κάθε γλώσσας είναι ξένες. Κάτι που δε φαίνεται, επειδή οι ξένες λέξεις σε μια γλώσσα δεν μπαίνουν την ίδια στιγμή, αλλά σιγά-σιγά, οπότε οι αρχικές ξένες λέξεις μετά από καιρό (αφού πάθουν και μικρή παραποίηση στα τοπικά πλαίσια) μας φαίνονται ως δικές μας. Σήμερα οι λέξεις π.χ. της Αγγλικής γλώσσας, σύμφωνα με τον W. Skeat, είναι: 32% γαλλικές, 18% αγγλοσαξονικές, 14,4% λατινικές, 12,5% ελληνικές, 23,1% από άλλες γλώσσες. Κατ' άλλους οι ελληνικές λέξεις είναι ακόμη σε πιο μεγάλο (30 %) ποσοστό. Και είναι πιο πολλές οι ξένες λέξεις της κάθε γλώσσας, γιατί από τη μια τα διάφορα προϊόντα τα ονοματίζει είτε το εμπόριο είτε εκείνος που τα παράγει και από την άλλη τα ονόματα των διαφόρων πόλεων, βουνών, πεδιάδων, ιστορικών προσώπων, φυτών… κ.τ.λ. της κάθε περιοχής μεταφέρονται σε όλες τις γλώσσες, στόμα με στόμα σε όλον τον κόσμο, πρβ π.χ. ότι Κρήτη λένε οι Έλληνες, Crete – Creta = οι Ιταλοί Crete = οι ι Άγγλοι, Kreta = οι Γερμανοί κ.τ.λ.

4. Κοινή γλώσσα υπήρξε μόνο επί εποχής των πρωτόπλαστων (Αδάμ και Εύας) ή επί Νώε (επι Προμηθέα ή Δευκαλίωνα, για τους Έλληνες). Κατόπιν κάθε λαός έφτιαχνε και φτιάχνει τη δική του διαχρονικά και στόμα με στόμα, κάτι ως τα δημοτικά τραγούδια.

5. Η θεωρία της Ινδοευρωπαϊκής φυλής και γλώσσας είναι κατά βάση ένα ρατσιστικό δημιούργημα που πλάστηκε από ορισμένους Γερμανούς (ο λόγος και που την πρώτη φορά ονομάστηκε « ινδογερμανική») με σκοπό να εκθειάσουν την ανωτερότητα της λευκής ή άλλως

Αρείας φυλής και συνάμα να δείξουν ότι η Γερμανική φυλή έχει σχέση με τους καλύτερους λαούς - πολιτισμούς της αρχαιότητας (Έλληνες, Ρωμαίους κ.α.) και γι αυτό πρέπει η Γερμανία να ηγεμονεύσει του κόσμου.

6. Ομοιότητες και διαφορές υπάρχουν μεταξύ των γλωσσών και οι γλώσσες δεν είναι μόνο λέξεις, αλλά και άλλα πράγματα (είναι κανόνες σύνταξης, σχήματα λόγου, κλίση, συστατικά στοιχεία λέξεων κ.τ.λ.). Συνεπώς, για να κρίνει και να κατατάξει κάποιος όλες τις γλώσσες σε οικογένειες, θα πρέπει και να τις ξέρει όλες και μάλιστα σε βάθος, κάτι που τον 18-19 αι. δεν ήταν σε θέση να το κάνει αυτό κανένας.

7. Αν οι κοινές λέξεις μεταξύ δυο ή περισσοτέρων γλωσσών είναι προσδιοριστικό κοινής καταγωγής τους, τότε ή μ' αυτήν τη λογική θα μπορούσαμε να πούμε ότι όλες οι σημερινές γλώσσες έχουν «μητρική γλώσσα» την αρχαία Ελληνική, ύστερα από τα τόσα γλωσσικά δάνεια που τους έχει δώσει.

2. Η ΓΛΩΣΣΟ-ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Παρατηρώντας τις διάφορες γλώσσες του κόσμου διαχρονικά βλέπουμε ότι καμιά δεν είναι ακριβώς ίδια με την άλλη. Είναι όλες διάφορα λαϊκά διαχρονικά δημιουργήματα, που οφείλονται στη γλωσσική ικανότητα που χάρισε ο Θεός ή η Φύση στον άνθρωπο. Κάθε γλώσσα είναι και ένα ξέχωρο ή ιδιαίτερο λαϊκό διαχρονικό δημιούργημα, με τη δική του τεχνική και καλλιτεχνία και συνεπώς η γλώσσα δεν είναι κάτι που πήγασε από κάποιον άνθρωπο, για να μεταδοθεί στον επόμενο και κείνος σε άλλο. Απλώς σε κάθε γλώσσα υπάρχουν και γλωσσικά δάνεια ή άλλως διεθνείς λέξεις (= οι λέξεις που επιβάλουν σε όλο τον κόσμο το εμπόριο, η θρησκεία, η γεωγραφία, ο αθλητισμός κ.τ.λ.), όπως π.χ. οι «Ολυμπία = Olympia, Αμερική = America, μπάσκετ, καρμπυρατέρ… κ.τ.λ. και οι οποίες δίδουν την εντύπωση ότι όλες οι γλώσσες κάποτε ξεκίνησαν από μια.

Σαφώς κάποιες γλώσσες σήμερα προέρχονται από άλλες και τότε μιλούμε για γλώσσα και διαλέκτους, όμως αυτό είναι κάτι το πρόσκαιρο.

Παρατηρώντας τις διάφορες γλώσσες, βλέπουμε ότι είναι ως ένας ζωντανός οργανισμός. Συνεχώς εμπλουτίζονται (δηλαδή είτε φτιάχνουν οι ίδιες λέξεις ή δανείζονται λέξεις από άλλες (πρβ π.χ. στην Ελληνική, τις ξένες λέξεις sabbato, pasha, ianuarius, februarius ….), για να καλυφθούν οι νέες έννοιες, αλλά και μεταποιούν τα γλωσσολογικά τους στοιχεία (πρβ π.χ. εις στα Αθήνας > στην Αθήνα, παις – παιδίον – παιδί …), για να γίνουν πιο εύκολες στη χρήση και συνάμα πιο τέλειες στην απόδοση, άρα συνεχώς μεταβάλλονται και δεν είναι σωστό να μιλούμε για πάντα για μια και μόνη γλώσσα και τις διαλέκτους της. Μια γλώσσα

ακόμη και αν έχει προκύψει ως διάλεκτος, παύει κάποια στιγμή να έχει ομοιότητα ως προς τη γλώσσα απ' όπου προέκυψε.

Ο λόγος, άλλωστε, που αφενός οι νέοι δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα των προγόνων τους (πρβ π.χ. αρχαία και νέα ελληνικά) και αφετέρου ο κάθε λαός (η κάθε ανθρώπινη ομάδα) έχει και τη δική του γλώσσα (ή τους δικούς του γλωσσικούς κανόνες, τις δικές του λέξεις κ.τ.λ.) ή που υπάρχουν τόσες γλώσσες όσοι και οι λαοί (ή οι ανθρώπινες ομάδες).

Παράβαλε επίσης ότι η αριθμητική ποσότητα του λεξιλογίου κάθε γλώσσας ακολουθεί την πρόοδο των τεχνών, των επιστημών, του αθλητισμού κ.τ.λ., ενώ από την άλλη η θρησκεία, οι επιστήμες, οι τέχνες και ο αθλητισμός φτιάχνουν - επιβάλλουν τις δικές τους ορολογίες, ονόματα κ.τ.λ., πρβ π.χ. στην Ελληνική τα χριστιανικά εβραϊκά ονόματα: Μιχαήλ, Μαρία, Χερουβείμ, Ιακώβ…. , τις αθλητικές ορολογίες: σέντρα, μπακ, πέναλτι …..

Παρέβαλε ομοίως ότι οι καθολικοί (Ιταλοί, Άγγλοι, Γάλλοι κ.τ.λ.) γράφουν με το λατινικό αλφάβητο, έχουν ονόματα αγίων της καθολικής εκκλησίας κ.τ.λ., οι μουσουλμάνοι (Αραβες, Πέρσες κ.τ.λ.) γράφουν με το αραβικό αλφάβητο, έχουν μουσουλμανικά ονόματα κ.τ.λ., οι κουμφουκιστές γράφουν με την ιδεογραφία κ.τ.λ.

Παρέβαλε ομοίως ότι επειδή κάθε επάγγελμα, κάθε γεωγραφική ιδιαιτερότητα και κάθε γενιά χρησιμοποιεί δικές της λέξεις ή ονόματα, η κάθε γλώσσα δεν παραμένει αμετάβλητη στο χρόνο ή γι αυτό δημιουργούνται και οι διάλεκτοι και οι ποικιλίες της αυτής γλώσσας.

3. ΑΠΑΡΧΕΣ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς: Ηρόδοτο (Α 57), Εκαταίο Μιλήσιο (Στράβων 7, 321), Θουκυδίδη (Α 2 – 9), Ισοκράτης (Ελένης εγκώμιο 68 – 69) κ.α.:

Α) Αρχικά δεν υπήρχαν ούτε μόνιμοι κάτοικοι ούτε και ο διαχωρισμός Έλληνες και βάρβαροι παρά μόνο διάφορα βάρβαρα φύλα, οι καλούμενοι: Πελασγοί, Δαναοί, Καδμείοι ή Θηβαίοι κ.α., που ζούσαν μεταναστευτικά (τελευταία μετακίνηση ήταν λέει αυτή των Δωριέων με τους Ηρακλείδες που έγινε 80 χρόνια μετά τα τρωικά = κάπου το 1120 π.Χ.), επειδή δεν υπήρχε η γεωργία (πρώτη φορά σπάρθηκαν σπόροι στην Ελευσίνα το 1410 π.Χ. από τη Δήμητρα, την ανακηρυχθείσα μετά το θάνατό της θεά, σύμφωνα με το Πάριο χρονικό) και ως εξ αυτού οι άνθρωποι έπρεπε να μεταναστεύουν για εξεύρεση πηγών διατροφής, ενώ η πιο ισχυρή ομάδα όπου πήγαινε έδιωχνε με βία αυτή που έβρισκε εκεί, για να εκμεταλλευτεί αυτή το χώρο.

«Διότι είναι προφανές ότι η χώρα που καλείται σήμερον Ελλάς δεν ήτο μονίμως κατοικημένη εξ αρχής, αλλ' εγίνοντο εις το παρελθόν συχναί μεταναστεύσεις και οι κάτοικοι χωρίς πολλάς δυσκολίας εγκατέλειπαν τας εστίας των, εξαναγκαζόμενοι εις τούτο από νέους πολυαριθμοτέρους εκάστοτε εποίκους. Καθόσον ούτε το εμπόριον, όπως σήμερον διεξάγεται, υπήρχε τότε, ούτε ασφαλής διά ξηράς ή διά θαλάσσης συγκοινωνία, και καθένας εξεμεταλλεύετο το έδαφος, το οποιον είχε υπό την κατοχήν του, τόσον μόνον όσον ήρκει διά την συντήρησίν του...» (Θουκυδίδης Α 2)

«Ο Εκαταίος ο Μιλήσιος λέει ότι η Πελοπόννησος πριν από τους Έλληνες την κατοίκησαν βάρβαροι. Εξάλλου, ολόκληρη σχεδόν η Ελλάδα κατοικία βαρβάρων υπήρξε, στους παλιούς καιρούς, έτσι λογάριαζαν όσοι μνημονεύουν αυτά τα πράγματα, γιατί ο Πέλοπας έφερε ένα λαό από τη Φρυγία στη χώρα που απ' αυτόν ονομάστηκε Πελοπόννησος, κι ο Δαναός από την Αίγυπτο, κι οι Δρύοπες, οι Καύκωνες κι οι Πελασγοί κι οι Λέλεγες και άλλοι τέτοιοι λαοί μοίρασαν τους τόπους πάνω και κάτω από τον ισθμό. Γιατί την Αττική κατέλαβαν Θράκες που ήρθαν με τον Εύμολπο, τη Δαυλίδα της Φωκίδας ο Τηρεύς την Καδμεία οι Φοίνικες που ήρθαν με τον Κάδμο, και την ίδια τη Βοιωτία κατέκτησαν οι Αονες, οι Τέμμικες και οι Ύαντες.» (Στράβων 7, 321)

Β) Το Ελληνικό έθνος αποτελείτο αρχικά μόνο από τους Δωριείς(= οι Σπαρτιάτες και οι Μακεδόνες) , οι οποίοι αποκόπηκαν από τους βάρβαρους Πελασγούς και όχι από τους Ινδοευρωπαίους και μετά προσχώρησαν σ' αυτό όλοι οι Πελασγοί (=και οι Ίωνες ή Αθηναίοι, οι Αιολείς ή Θεσσαλοί κ.α.), καθώς και άλλοι βάρβαροι (= οι Κάδμειοι ή Θηβαίοι, οι Δαναοί, οι Πέλοπες κ.α.). Ειδικότερα το Ελληνικό έθνος δημιουργήθηκε, σύμφωνα με τους αρχαίους συγγραφείς, μετά τα τρωικά από τα διάφορα φύλα που είχαν έρθει μεταναστευτικά στην Ελλάδα πριν από τα Τρωικά και όχι από ένα μέρος, αλλά από πολλά. Άλλοι είχαν έρθει λέει στην Ελλάδα από την Αίγυπτο-Κασπία Θάλασσα (= οι Καδμείοι ή Θηβαίοι και οι Δαναοί), άλλοι από τη Μ Ασία (= οι Πέλοπες κ.α.), άλλοι από τη Θράκη (= οι Θράκες με τον Εύμολπο κ.α.) κ.α., πρβ:

«Το ελληνικό έθνος αφότου φάνηκε, την ίδια πάντα γλώσσα μιλά - αυτό είναι η πεποίθησή μου, αφότου όμως ξέκοψε από το Πελασγικό, αδύνατο τότε και στην αρχή και μικρό, αυξήθηκε ύστερα και πλήθαινε σε έθνη, καθώς προσχώρησαν σ' αυτό κυρίως οι Πελασγοί, αλλά και πάρα πολλά άλλα βαρβαρικά φύλα. Τέλος είμαι της γνώμης ότι το Πελασγικό έθνος πρωτύτερα και εφόσον ήταν βαρβαρικό ποτέ δε γνώρισε μεγάλη δύναμη…..» (Ηρόδοτος Α, 57- 58)

«Εξαιτίας αυτών (της εκστρατείας των Ελλήνων στην Τροία) επήλθε τόσο μεγάλη μεταβολή, ώστε ενώ προηγουμένως οι βάρβαροι, που ζούσαν δυστυχισμένοι στους τόπους τους, και ο Δαναός, αφού έφυγε από την Αίγυπτο, κατέλαβε το Άργος, ο Κάδμος ο Σιδώνιος έγινε βασιλιάς της Θήβας, οι Κάρες αποίκησαν τα νησιά και ο Πέλοπας κυρίευσε την Πελοπόννησο οι μετά από αυτού του πολέμου, το γένος μας γνώρισε τόση ακμή ώστε κατάφερε να αφαιρέσει από τους βάρβαρους μεγάλες πόλεις και τεράστιες εδαφικές εκτάσεις» (Ισοκράτης Ελένης εγκώμιο 68 – 69)

Σύμφωνα επίσης με το Πάριο χρονικό: Οι Κάδμοι ή Θηβαίοι είχαν έρθει στη Βοιωτία από την Αίγυπτο (από τη Θήβα της Αιγύπτου μέσω Φοινίκης) και έκτισαν τη Θήβα το 1255 πριν από το Διόγνητο = το 1519 π.Χ., Οι Δαναοί είχαν έρθει στο Άργος της Πελοποννήσου το 1247 πριν από το Διόγνητο = το 1511 π.Χ., και αναμείχθηκαν ειρηνικά με τους εκεί Αχαιούς που κατοικούσαν στο Άργος **εξ ου και Αργείοι = Δαναοί = Αχαιοί. Ο**ι Πέλοπες είχαν έρθει από τη Φρυγία της Μ. Ασίας στην Πελοπόννησο λίγα χρόνια πριν από τον Τρωικό πόλεμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4°
ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ο Γάλλος γλωσσολόγος F. Saussure, 1857 -1973 μ.Χ., και οι μαθητές του (Ch. Baley, A. Sechehaye...), καθώς και ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Γ. Μπαμπινιώτη, λένε τα εξής, σχετικά με τον τρόπο δημιουργίας της γλώσσας:

<< Οι λέξεις είναι ορισμένοι κατά γλώσσα συνδυασμοί φθόγγων που με την σειρά τους συνδέονται προς ορισμένες σημασίες, συνθέτουν την γλώσσα.... Μερικά γλωσσικά στοιχεία, ιδίως επιφωνήματα, ρυθμικές επαναλήψεις ήχων, κραυγές ζώων κ.λπ. αποτελούν περιθωριακά στοιχεία της γλώσσας, χωρίς σημαντικό οργανικό λειτουργικό ρόλο μέσα στο σύστημα της γλώσσας. Γενικά δεν πρέπει να υπερτιμάται η σημασία των ονοματοποιημένων ή επιφωνηματικών σημείων (λέξεων) στην γλώσσα. Πρόκειται για πολύ περιορισμένο αριθμό στοιχείων στην γλώσσα και υπόψιν ότι πολλά από τα στοιχεία που φαίνονται ηχομιμήσεις οφείλονται σε υστερογενείς εξελίξεις, όπως το "τσαλαβουτώ" από το "έξαλλα ή άτσαλα"... Οι περιπτώσεις ονοματοποιίας και επιφωνημάτων δεν κλονίζουν τον συμβατικό χαρακτήρα των γλωσσικών σημείων (λέξεων).... Η μορφή και η φύση κάθε γλωσσικής κατάστασης είναι τυχαίον προϊόν, όχι απόρροια αιτιακής ή τελεολογικής εξέλιξης. Κάθε διαμορφωμένη γλωσσική κατάσταση είναι συμπτωματικό αποτέλεσμα κάποιας τυχαίας μεταβολής. Αντί μια ορισμένη σχέση να δηλώνεται με τον α' τύπο, μπορούσε κάλλιστα να δηλώνεται με τον β'. Οι φωνολογικοί συνδυασμοί που δηλώνουν την α' ή την β' σημασία, δηλ. τα σημαίνοντα, δεν είναι προϊόντα κάποιας αιτιατής σχέσεως ως προς την σημασία που δηλώνουν. Είναι συμβατικά στοιχεία, όπως στο σύστημα των αριθμών. Ο διαφορετικός συνδυασμός των 1, 2, 3, 4, 5.. μπορεί να δώσει διαφορετικά συνολικά ποσά 1234, 2134.. έτσι και στο σημειακό σύστημα της γλώσσας. Η γλώσσα δεν δημιουργείται ούτε ρυθμίζεται με τις έννοιες που δηλώνει. Γενικώς τα διαχρονικά φαινόμενα είναι συμπτωματικά ασυστηματικά και μεμονωμένα, δεν συνιστούν σχέσεις αλλά στερούνται οποιασδήποτε σκοπιμότητας. Το γλωσσικό σημείο (η λέξη) είναι αυθαίρετο (arbirtaite), είναι ο συνδυασμός μιας ορισμένης σημασίας και με μια ορισμένη μορφή (διαδοχή φθόγγων). Η σχέσι μεταξύ σημαίνοντος και σημαινόμενου είναι συμβατή. Δεν υπάρχει κανείς εσωτερικός αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ σημασίας και ακουστικής εικόνας. Το ότι ένα πράγμα δηλώνεται με δυο ονόματα το επιβεβαιώνει. Σε μια έννοια έχει δοθεί ένας συνδυασμός φθόγγων. Τα φωνήματα λ.χ.: a, i, r, h με εναλλαγή των τονιζόμενων και άτονων φωνηέντων μας δίδουν στην Νεοελληνική τις λέξεις σημεία: "αρχή, ρηχά, ράχη, χήρα, χρεία, χροία". Η όλη γλώσσα είναι, σε τελευταία ανάλυση, συνδυασμός σημασίας (περιεχομένου) και συγκεκριμένης συμβατικής

φωνολογικής αντιπροσώπευσης (μορφής)"..... **(Γ. Μπαμπινιώτη, Θεωρητική Γλωσσολογία)**

<<Το γλωσσικό σημείο, η λέξη, είναι ο συνδυασμός μιας ορισμένης έννοιας προς ένα τυχαίο συγκεκριμένο συνδυασμό φθόγγων (arbitration). Γενικώς οι λέξεις είναι ένας κατάλογος συνδυασμών φθόγγων - εννοιών ή πραγμάτων από άποψης αίσθησης. Τα ακουστικά, τα οπτικά, τα γευστικά… σημαίνοντα, ως οι φθόγγοι "άλογο" = είδος ζώου, οι φθόγγοι "γάτα" = άλλο είδος ζώου.... Τον ως άνω κατάλογο (λεξικό) συνδυασμών φθόγγων – εννοιών το δημιούργησαν οι ινδοευρωπαίοι, η μητέρα Ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, απ' όπου διασπάστηκαν κατόπιν οι γλώσσες από Ινδία μέχρι Γερμανία και γι' αυτό υπάρχουν πάρα πολλές κοινές λέξεις μεταξύ των λαών -γλωσσών αυτών. Το ότι πολλές κοινές λέξεις δεν είναι όμοιες φθογγικά έπ' ακριβώς αυτό οφείλεται σε εξελικτικούς λόγους των γλωσσών, και γίνονται με προσθαφαιρέσεις και εναλλαγές φθόγγων. Τις φθογγικές αυτές παραποιήσεις, όταν τις εξετάζουμε στον αυτόν χρόνο λέγονται συγχρονία και σε διάφορο διαχρονία. Η διαχρονία της αρχαίας γερμανικής λέξης gast (= ξένος - ξένοι) είναι, λέει, geste, που έγινε κατ' αρχή gasti με την πρόσθεση του -i και στη συνέχεια gesti > geste με εναλλαγή του a και i σε e. Ομοίως hant (χέρι-χέρια) > hanti > hente.... Αγγλογερμανική: fot (πόδι-α) > foti > feti > fet, top (δόντια) > topi > tepi, gos (χήνα-ες) > gogi > gesi… Το ότι πάλι μερικές κοινές λέξεις δεν έχουν την αυτήν έννοια, ενώ είναι φθογγικά όμοιες, αυτό οφείλεται, λέει ο Saussure, στη μετατόπιση σχέσεων εννοίας, όπως π.χ. η λατινική λέξη necare = σκοτώνω που έγινε στα γαλλικά noyer = πνίγω, ... >>.**(«Μαθήματα γενικής γλωσσολογίας, F. Saussure)**

Ωστόσο οι ως άνω απόψεις είναι λάθος, γιατί:

Α) Οι λέξεις δε αποτελούνται από τυχαίους ή συμπτωματικούς φθόγγους που τους αποδόθηκε μια έννοια, τυχαία ή συμβατικά , όπως λένε Saussare και Μπαμπινιώτης, αλλά από συγκεκριμένα συστατικά στοιχεία, τα καλούμενα: πρόθεμα + θέμα ή ρίζα + κατάληξη + τόνος, αν έχουμε απλή λέξη, α' + β' συνθετικό, αν έχουμε σύνθετη λέξη, π.χ.: έ-γραφ-α,ες,ε, καλ-ός,ή.., παρα-βλέπ-ω,εις.. και

Απλά υπάρχουν-έχουν δημιουργηθεί και κάποιες μονοσύλλαβες λέξεις που δίδουν την εντύπωση της συμβατικής έννοιας, όμως αυτό είναι λάθος, γιατί κάθε λέξη σχετίζεται με πολλές άλλες, την οικογένειά της, πρβ π.χ. νόος > νους, εκ- νοηση > (γ)νώση, νοητός, α(νευ) νόησης > ανόητος…

Β) Η έννοια των λέξεων δεν είναι κάτι το συμβατικό ή συμπτωματικό, όπως λέει ο Saussare και ο Μπαμπινιώτης, αλλά κάτι που απορρέει από τη ρίζα και τα συστατικά τους στοιχεία, δηλαδή από το συνδυασμό των στοιχείων: πρόθεμα, θέμα ή ρίζα + κατάληξη κ.τ.λ., αν έχουμε απλή λέξη και επιπλέον τα συνθετικά μέρη (α' και β' συνθετικό), αν έχουμε σύνθετη λέξη, πρβ π.χ.: έ-γραψ-α,ες,ε... συν-έγραφ-α,ες…, καλ-ός,ή,ό, καλ-ή,ής…

Γ) Τα ονόματα δε δίδονται τυχαία ή συμβατικά, όπως λέει ο Saussare και ο Μπαμπινιώτης, αλλά με αιτιολογική συσχέτιση. Μια λέξη

τη δεχόμαστε ως όνομα μόνο, αν αυτό που εκφράζει η ετυμολογία της (= η έννοια που δίδουν τα συστατικά της στοιχεία) μας είναι αποδεκτό ή δίκαιο ή λογικό κ.τ.λ. Παρέβαλε π.χ. ότι κανείς δε θα ήθελε να λέγεται π.χ. ά-λογος, ά-τιμος, α-νώμαλος….

Η ονομασία π.χ. "άλογο" σημαίνει κάτι που είναι "ά(νευ) + λόγου ή λογικής", άρα είναι ένα όνομα που κανένας άνθρωπος δε θα ήθελε να έχει παρά μόνο ένα ζώο. Άλλως, με το όνομα «ά-λογο» είναι λογικό, αιτιατό, να ονομάζεται έτσι ένα ζώο, ενώ δε θα ήταν, αν με το όνομα αυτό ονομάζονταν ένας άνθρωπος, αφού ο άνθρωπος έχει λόγο ή λογική και το ζώο όχι. Ομοίως η ονομασία «Χαράλαμπος» σημαίνει κάποιος που δείχνει ότι «λάμπει (από) χαρά», άρα κάτι το λογικό, το αιτιατό, να ονομάζεται έτσι ένας άνθρωπος και παράλογο να ονομάζεται έτσι ένα ζώο και δη το άλογο, που δεν έχει ή τουλάχιστον δεν το έχει επιδείξει. Ας σημειωθεί ότι το ζώο «άλογο», αν και έχει πολύ καλά συναισθήματα, ωστόσο σπάνια ακούγεται να φωνάζει ή να γκαρίζει, καθώς και σπάνια δείχνει το συναίσθημά του.

Η ονομασία «βους» (> βόδι κ.α.) σημαίνει κάτι, ζώο που βγάζει τη φωνή «βου..» απ' όπου και το όνομά του (ηχοποιητική λέξη), άρα είναι λογικό να ονομάζεται έτσι το ζώο που βγάζει τη φωνή αυτή και εντελώς παράλογο, αν ονομάζαμε κάποιο άλλο ζώο ή έναν άνθρωπο.

Βέβαια πολλά ονόματα λένε ετυμολογικά κάτι το διαφορετικό απ' ό,τι είναι πράγματι το σημαινόμενό τους. Λέμε π.χ. "ο κ. Μαύρος" και όμως είναι «λευκός». Λέμε "ο κ. Παπάς" και όμως είναι «ράφτης»..... Λέμε η «κ. Αγαθή» και όμως είναι σκέτη "παμπόνηρη»... Λέμε κ. Τριανταφυλλιά και όμως δεν είναι λουλούδι… Ωστόσο στην περίπτωση αυτή δεν έχουμε κυριολεξία, αλλά είτε όνομα επίθετο είτε όνομα μεταφορά (κοσμητικό, μνημονικό κ.τ.λ. όνομα), άρα όχι αυθαιρεσία στη σχέση ονόματος και σημαινόμενου. Είπαμε κάποιο κάποτε κ. Ράπτη, γιατί αυτό το επάγγελμα έκανε (ήταν ράπτης), κατόπιν έγινε οικογενειακό επίθετο, ο κ. Ράπτης, και έτσι τώρα, δικαιωματικά, λέγονται και τα παιδιά του, π.χ. Κυριάκος Δημ. Ράπτης. Η σχέση αυτή φανερώνεται από τα συμπληρωματικά (όνομα μικρό, όνομα πατέρα κ.τ.λ.). Είπαμε, επίσης, κάποτε κάποιον κύριο «Μαύρο» (Δ. Μαύρος), γιατί ήταν μελαψός. Σήμερα λέμε κάποιον απόγονό του «Μαύρο» (Γ. Δ. Μαύρος), γιατί έτσι έλεγαν τον πατέρα του σε ανάμνηση-διάκριση. Το ότι μιλούμε για απόγονο φαίνεται από τη σύνταξη Γ. Δ. Μαύρος. Να λέγαμε διαφορετικά έναν απόγονο θα ήταν παράλογο, επειδή έτσι θα ήταν σαν να το αποξενώναμε από τη γενιά του, έτσι θα θίγονταν τα κληρονομικά του δικαιώματα κ.τ.λ. Ομοίως ισχύει και για τα ονόματα: "Κ. Γ. Παπάς" κ.α.

Δ) Οι φυσικοί ήχοι, τα επιφωνήματα κ.τ.λ. έχουν σχέση ή παίζουν σημαντικό οργανικό λειτουργικό ρόλο μέσα στο σύστημα της γλώσσας. Από αυτά, αυτούσια ή διαπλασμένα με ειδικό τρόπο (τα καλούμενα φθογγικά πάθη), αποτελούνται τα συστατικά στοιχεία των λέξεων, όπως

είδαμε στο βιβλίο «Επιστημονική Γλωσσολογία», Α. Κρασανάκη, όπου βλέπε περισσότερα. Μα, αν οι φυσικοί ήχοι, τα επιφωνήματα κ.τ.λ. είναι χωρίς σημαντικό οργανικό λειτουργικό ρόλο μέσα στο σύστημα της γλώσσας, τότε ποιο θα ήταν το ποιόν της γλώσσας; Τι θα καταλάβαινε ή τι συναίσθημα θα έδινε κάποιος λέγοντας π.χ. «σ… > σιγή» αντί «τρ.. > τριβ-ή» ή «μπαμ > μπαλωτιά..».

Σημειώνεται, επίσης, ότι:

1) Αν οι λέξεις ήταν τυχαίοι συνδυασμοί φθόγγων που τους αποδόθηκε μια έννοια, δε θα μπορούσε συνεννόηση, αφού τότε ποιο τμήμα της λέξης θα έλεγε στον ακροατή ότι ο ομιλητής μιλά π.χ. για ένα ή πολλά, για αρσενικό ή θηλυκό, για ουσιαστικό (αρσενικό ή θηλυκό..) ή για ρήμα ή για επίθετο κ.τ.λ.; Υπενθυμίζουμε ότι οι λέξεις αποτελούνται από συστατικά στοιχεία (ρίζα ή θέμα, κατάληξη κ.τ.λ.) και π.χ. κατάληξη μας ορίζει το μέρος λόγου και τον τύπο του σημαινόμενου, πρβ π.χ. γραμμ-ή, γραμμ-ικ-ή, γραμμι-κ-ός… Η έννοια των λέξεων που δεν αποτελούνται από συστατικά στοιχεία καθορίζεται με το να τη βάλουμε πριν ή μετά από μια άλλη, πρβ π.χ. στην αγγλική: the love, of love, the loves... = αγάπ-η, αγάπ-ης, αγάπ-ες.. i love, you love, he loves... = αγαπ-ώ, αγαπ-άς, αγαπ-ά.. Ο λόγος και για τον οποίο δεν υπάρχουν πολλές λέξεις χωρίς κατάληξη.

2) Αν οι λέξεις ήταν τυχαίοι συνδυασμοί φθόγγων που τους αποδόθηκε μια έννοια, δε θα ήταν εύκολο να θυμούμαστε πάρα πολλές από αυτές, γιατί έτσι δε θα υπήρχε συνάφεια μεταξύ των λέξεων – εννοιών ή έτσι θα είχαμε απλώς ένα μακροσκελή κατάλογο συνδυασμών φθόγγων-εννοιών οπότε κάτι πάρα πολύ δύσκολο στην απομνημόνευσή του.

3) Αν οι λέξεις ήταν τυχαίο αράδιασμα φθόγγων ή αν οι λέξεις φτιάχνονταν με τυχαίους ή συμπτωματικούς συνδυασμούς φθόγγων που τους δίνουμε μια έννοια και όχι με τα γλωσσικά - εννοιολογικά στοιχεία: ρίζα ή θέμα + κατάληξη..., τότε:

α) γιατί βλέπουμε να σχηματίζονται άλλες με παραγωγή (με ανάλογες καταλήξεις, προθέματα και θέματα ή ρίζες), π.χ.: γράφ-ω, γραφ-ικός, γραφ-έας, γραφ-είον, γράφ-μα/μμα > γραμμ-ατι-κός, γραμμ-ατική..., και άλλες με σύνθεση, πχ.: ά-γραφος, α-γράμματος, σύγ-γραμμα, διά-γραμμα... (ε)κ + δύω > γδύνω, εν + βολιάζω > μπολιάζω, ευ-λόγος > ευλογώ > βλογώ, εκ + δέρω > γδέρνω, ες/εις + τάση > στάση, ες + άγω > εισάγω..

β) γιατί δε μας λένε κάποιο παράδειγμα. Δηλ. να μας πουν π.χ. ότι η λέξη τάδε βγήκε από τον τάδε ή είπε την έννοια π.χ. "γράφω" με τους φθόγγους "γ+ρ+ά+φ+ω" και έτσι έμεινε. Αλλως γιατί δεν είδαμε σε κανένα λεξικό μέχρι τώρα να μας λέει ότι συμφωνήθηκε ο τάδε συνδυασμός φθόγγων να σημαίνει αυτή την έννοια;

γ) γιατί δε βλέπουμε έννοιες που να συνδέονται με τους συνδυασμούς φθόγγων: ααααα, βββ, αααβββ, αεαε, βγβγ,.... που είναι και πιο εύκολοι στην προφορά και συνάμα πιο εύκολοι στην αποστήθισή τους;

δ) γιατί, όταν δεν ξέρουμε την έννοια μιας λέξης, τη βρίσκουμε αναλύοντάς της στα συστατικά της στοιχεία (συναρτήσει κατάληξης, θέματος ή ρίζας κ.τ.λ.) και όχι αναλύοντας έναν-έναν τους φθόγγους;

ε) γιατί οι λέξεις δεν έχουν μια ή δυο έννοιες, αλλά πάρα πολλές, κυριολεκτικές και μεταφορικές: «κλίνω» = κάμπτω, γέρνω,.. μεταφορικά: ακουμπώ, μεταπλάθω λέξεις. Πώς απορρέουν οι έννοιες αυτές;

στ) γιατί μιλούμε για «δόκιμο & αδόκιμο όρο»», το «αδόκιμος & δόκιμος όρος» ποιος παράγων της λέξης είναι που τα καθορίζει, αν όχι τα συστατικά στοιχεία (ρίζα, θέμα, κατάληξη);

4) Οι φθόγγοι και οι συλλαβές δεν είναι συστατικά στοιχεία των λέξεων και επομένως δεν είναι σωστό να μιλάτε για «διαδοχή και εναλλαγή φθόγγων π.χ. των "χ,η,ρ,α" που τους αποδίδεται μια έννοια και που με διάφορη τάξη γίνονται άλλες λέξεις: χήρα - αρχή - ράχη...». Σαφώς εκείνα τα στοιχεία που υλοποιούν τη γλωσσική έκφραση ή εκείνα από τα οποία αποτελούνται – δημιουργούνται οι λέξεις είναι τα καλούμενα συστατικά στοιχεία των λέξεων, δηλαδή: το θέμα ή η ρίζα και η κατάληξη, παραγωγική και τυπολογική και το πρόθεμα, πρβ π.χ.: γραφ-ω, γραφ-ικός, έ-γραφ-α… και επιπλέον τα α’ και β’ συνθετικό, αν έχουμε σύνθετη λέξη: παρα-γωγ-ή, συγ-γράφ-ω,εις… Εκτός και έχουμε συστατικό στοιχείο που είναι ένας μόνος φθόγγος (στην περίπτωση αυτή ο φθόγγος αυτός θα είναι φωνήεν, π.χ.: «ο καλ-ός») ή μια μόνο συλλαβή, π.χ. «νέ-α». Και αυτό συμβαίνει, γιατί τα σύμφωνα δεν είναι δυνατόν να προφερθούν από μόνα τους. Προφέρονται μπάντα μαζί με ένα φωνήεν, πριν ή μετά από αυτά, πρβ π.χ.: εν, νέ-ος, εκ, κε-ντρο … απ᾽ όπου και σύμφωνα. Όσο και αν προσπαθήσουμε να προφέρουμε ένα σύμφωνο μόνο του, π.χ. το κ, είναι αδύνατο να το κατορθώσουμε, θα πούμε π.χ. κα ή κου ή κε..

Έπειτα, οι Φθόγγοι δεν είναι κάτι το αυτόνομο, αφού τα μικρότερα τεμάχια που μπορούν να κοπούν οι λέξεις είναι οι συλλαβές, φωνηεντικές (= τα φωνήεντα από μόνα τους: ο α-ε-(τος)…) ή συμφωνικές (= σύμφωνο ή σύμφωνα συν ένα φωνήεν: εν, νέ-ος…), πρβ π.χ.: κα-λός, γρά-φω… Οι φθόγγοι είναι συμβατική, τεχνική διάκριση στην ελληνική γραμματική, γιατί έτσι απαιτούνται λιγότερα σύμβολα στη γραφή παρά αν γράφαμε συλλαβικά (οι διαφορετικοί φθόγγοι είναι 20 ακριβώς και οι διαφορετικές συλλαβές πάνω από 500, ανάλογα με τη γλώσσα). Ο λόγος και για τον οποίο στις άλλες γλώσσες δεν υπάρχει καθόλου η λέξη φθόγγος. Απλώς στο λατινική αλφάβητο μιλούμε για γράμματα φωνήεντα και γράμματα σύμφωνα

5) Σύμφωνα με τον κ. Μπαμπινιώτη: «τα διαχρονικά φαινόμενα είναι συμπτωματικά ασυστηματικά και μεμονωμένα, δεν συνιστούν σχέσεις αλλά στερούνται οποιασδήποτε σκοπιμότητας....». Με άλλα λόγια

ο κ. Μπαμπινιώτης μας λέει ότι οι λέξεις δεν παθαίνουν φθογγικά πάθη (αντιμεταθέσεις, αποβολές..... φθόγγων), αφού αυτές γεννιούνται με τυχαίες περιπλέξεις φθόγγων, και αν τα φθογγικά πάθη συμβούν καμιά φορά, είναι φαινόμενα μεμονωμένα, ασυστηματικά και στερούνται σκοπιμότητας. Ωστόσο αυτά είναι λάθος, γιατί πολλές λέξεις σκόπιμα παθαίνουν στο χρόνο διάφορα φθογγικά πάθη (προσθέσεις ή αφαιρέσεις ή αντιμεταθέσεις φθόγγων) για λόγους ευστομίας (για ευφωνία, πιο άνετη προφορά) και παραγωγής (σημασιολογικής διαφοροποίησης). Σήμερα αυτό μπορεί να μην γίνεται, συνέβαινε όμως αυτό πάρα πολύ στο παρελθόν, μέχρι να διαπλαστεί και να εμπλουτιστεί η γλώσσα, πρβ και σήμερα: αμυγδαλιά & αμυγδαλή (του λαιμού), λεπτά & λεφτά (τα χρήματα), ξέρα & ξηρά, χώρ-α (τόπου) & (χ)ώρα > ώρα (χρόνου), πέ-νης (ουσ.) & πειν-ώ (ρήμα), Ιωάννης > Γιάννης κ.α. Ας σημειωθεί και ότι τα φθογγικά πάθη δε γίνονται τυχαία, αλλά με τάξη (νόμους), πρβ π.χ. ότι:

α) αλλάζει φωνήεν με φωνήεν ή ημίφωνο με ημίφωνο, ουρανικό με ουρανικό κ.τ.λ.: χέρι > hand > γάντι, καρδία > hard, δένδρο > δέ-ντρο, πέν-ης > πείν-α, αρθρόω - αρθροίζω, ήλθα - ήρθα κ.τ.λ.

β) επιτρέπονται μέχρι ενός σημείου, μέχρι να μην χαλάσει παντελώς η γλωσσική σύνθεση των λέξεων: ρίζα ή θεμα + κατάληξη κ.τ.λ.: "σκυλ-ί, πυρ-ία, γράφ-μα".... > σκλ-ί, (σ)πύρ-(τ)α, γρά-μμα.., όχι ό-μως: "ισκλ, ιαρυπ".., Ομοίως: συ(ν)-μαθητής > συμμαθητής, ε(ν)-ρά-πτω > ερράπτω, συ(ν)ζυγος, εκ-δύω > γδύνω, εν-βολιάζω > μπο-λιάζω..., λύ(ν)ω, δύ(ν)ω, άκου(γ)α, λέ(γ)ω...

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΒΛΕΠΕ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ:

Α) «Η ΓΡΑΦΗ – Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΤΑ ΕΙΔΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ» Α. Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

Α) «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ – Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑ-ΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ» Α. Γ. ΚΡΑΣΑΝΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το παρόν βιβλίο είναι μια πρωτότυπη μελέτη, η οποία βασίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επίσημες πηγές, αρχαίες και νέες, των οποίων τα ονόματα αναφέρονται εντός του βιβλίου, εκεί όπου αναφέρονται και τα λεγόμενά τους.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ:

Ο συγγραφέας Αδαμάντιος (Μάκης) Γ. Κρασανάκης έχει γράψει πάρα πολλές μελέτες και άρθρα, που έχουν δημοσιευτεί στις Κρητικές και Αθηναϊκές εφημερίδες, καθώς και πάρα πολλά άλλα βιβλία, όπως τα εξής:

1. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**
2. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΓΡΑΦΗΣ)**
3. **Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ**
4. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**
5. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ**
6. **Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ: ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ, ΚΑΝΤΑΔΑ, ΡΙΜΑ, ΡΙΖΙΤΙΚΟ, ΑΜΑΝΕΣ ΚΛΠ**
7. Ο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ**
8. **Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ Ι ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ**
9. Η **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ**
10. **Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ (ΕΙΔΗ ΚΛΠ)**
11. **ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**
12. Η **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ**
13. **ΟΙΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ (ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΙΔΗ ΠΟΤΩΝ ΚΛΠ)**
14. **Η ΑΘΗΝΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)**
15. **Η ΘΗΒΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ ΚΛΠ)**
16. **Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΚΛΠ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ)**
17. **Η ΣΠΑΡΤΗ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΙΔΡΥΣΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΛΠ)**
18. **Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΚΡΗΤΩΝ)**
19. **Ο ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ**
20. **ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΦΟΡΕΣΙΕΣ**
21. **Ο ΧΟΡΟΣ (ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, ΕΙΔΗ ΚΛΠ) &ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ**
22. **Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ**
23. **Ο ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΔΡΥΣΗ, ΟΝΟΜΑΣΙΑ, ΔΗΜΟΙ ΚΛΠ)**
24. **ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ**
25. **ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΡΟΠΕΔΙΟΥ ΛΑΣΙΘΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ**
26. **ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ & ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΡΗΤΗΣ**
27. **ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ (ΕΙΔΗ, ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΚΛΠ),**
28. **ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ**
29. **ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ, ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΡΕΑΤΟΦΑΓΙΑΣ**
30. **ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ, ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ**
31. **ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ**
32. **ΜΑΘΗΣΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (ΔΥΣΛΕΞΙΑ, ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΙΣΜΟΣ** Κ.Α.**).**
33. **ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ: ΤΙ ΕΝΑΙ ΘΕΟΣ, ΨΥΧΗ, ΑΔΗΣ ΚΑΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥΣ Ή ΟΧΙ**
34. **Η ΚΙΘΑΡΑ, Η ΛΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΥΛΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΚΡΗΤΕΣ**

35. **Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΙΣΤΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΛΟΥ (ΥΔΡΑΛΕΤΗ, ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΥ κ.α.).**
36. **ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΠΑΜ ΤΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ**